R. P. JACOBI GRETSERI S. J.

INSTITUTIONUM LINGUÆ GRÆCÆ

LIBRI TRES.

EDITIO NOVISSIMA CORRECTIOR,

ET CUM

EXERCITATIONE GRAMMATICA

IN PRIMAM CONCIONEM

D. JOANNIS CHRYSOSTOMI

DE ORATIONE, AUCTA.

NEC NON CUM

DISSERTATIONE

DE

PRONUNCIATIONE LINGUÆ GRÆCÆ.

JACOBI GRETSERI
SOCIETATIS JESU

INSTITUTIONUM LINGUÆ GRÆCÆ

LIBER PRIMUS.

DE
OCTO PARTIBUS ORATIONIS.

PRO SCHOLA SYNTAXEOS.

EDITIO DECIMA NONA.

CUM INDICE [illegible]ÆCO-LATINO.

Cum Privilegio Sac. Cæs. Maj. & Facult. Super.

AUGUSTÆ VIND. & OENIPONTI,
SUMPTIBUS JOSEPHI WOLFF,
M. DCC. LVII.

Facultas

Reverendi Patris Provincialis S. J. in Provincia Germaniæ Superioris,

Cum Privilegio Cæſareo.

Cùm D. Joſephus Wolff, Bibliopola Auguſtanus, typis vulgare deſideret Librum, cui titulus: *Inſtitutionum Linguæ Græcæ Libri tres etc. Authore P. Jac. Gretſero, S. J.* Ego GEORGIUS HERMANN, ejusdem Societatis per Superiorem Germaniam Præpoſitus Provincialis, poteſtate ad id mihi facta ab Adm. R. P. N. Aloyſio Centuriono, univerſæ Societatis Præpoſito Generali, eidem ad novam hanc editionem facultatem impertio, ſimulque communico Privilegium Cæſareum, quo aliis Bibliopolis, atque Typographis prohibetur, ne librum illum citra conſenſum Superiorum recudere, aut intra fines S. R. I. inferre præſumant. In cujus rei fidem has ei manu propria ſubſcriptas, & conſueto Officii mei Sigillo munitas dedi. Biburgi 23. Aprilis 1756.

(L. S.)

GEORGIUS HERMANN.

AD
LECTOREM.

Tres libros harum Institutionum collegimus, benevole Lector, in gratiam & commodum juventutis, quæ in nostris scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neque verò nullas suscepti laboris causas habuimus. Primùm enim utile videbatur fore, si unius auctoris de re Grammatica opus integrum & perfectum exstaret, ne cogeremur quotannis tres quatuórve diversos Grammaticos in nostra Gymnasia introducere, non magno eorum, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, à Varennio Syntaxin, & à Vergara Prosodiam discunt. Licèt enim hic omnes Grammaticæ partes sit persecutus, non tamen tanti videbatur, ut relicto Clenardo & Varennio, ipse solus jus in Scholis diceret. Nam in prima parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secunda, Varennio, sine omni dubitatione longè

est

est inferior, ut taceam ordinem perturbatum & implicatum, ex quo te non certiùs & citiùs sine duce quàm ex Labyrintho expedias. Ipse verò Clenardus solus & sine commentariis brevior est, quàm ut auditorem ad lectionem cujusvis Auctoris præparet, ut de methodo & dispositione nihil dicam, quam non omnibus placere, docet non semel atque iterum, sed sæpius præpostero & inverso ordine editus Clenardus; cum Antesignano autem prolixior est quàm ut juventuti compendiorum avidæ, & in Græciam brevissimâ viâ festinanti Dux præire queat. Accedit, quòd in singulos annos novus quodammodo prodit Clenardus, novis notis, notationibus, animadversionibus, paralipomenis & censuris, quasi vinculis & compedibus onustus, stigmatias factus ex libero & ingenuo, sicut & Scholiastes ejus Antesignanus; quem, ut ille Deiphobum

> **Lacerum crudeliter ora,**
> **Ora manúsque ambas, populatáque tempora raptis**
> **Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares,**

jure interroges:

> **Quis tam crudeles optavit sumere pœnas?**
> **Cui tantum de te licuit?**

Ut igitur his aliísque incommodis mederentur, qui nostris Scholis præsunt, voluerunt, ut istæ Institutiones, non unam, sed omnes Grammaticæ partes complexæ in lucem exirent, ordine & dispositione ab Emmanuele nostro, quàm fieri potest, minimè diversæ, præ-

ſertim in ſecundo & tertio libro, nec brevitate nimia adſtrictæ, neque ſuperflua prolixitate fuſæ, ſed mediocritate, quæ ad jacienda linguæ Græcanicæ fundamenta, cuivis ſatis ſit gratæ & acceptæ. Dialectos porrò non in unum cumulum, ut ita loqui liceat, conjècimus, ſed ſuo quasque loco collocavimus, imitati Anteſignanum. Nam ut membrum in corpore, tunc corpus ornat, ſi ſuum locum obtineat, ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore. Qui verò diverſa conſilia ſecuti, Dialectos propria ſtatione avulſas, in unum caput congregarunt, illi mihi πανσπερμίαν *quandam Anaxagoræ moliri videntur, cui jure optimo adſcribant duo illa Elogia:*

Πᾶν ἐν παντὶ μέμικται. Et, *Rudis indigeſtáque moles.*

Quis enim non videat, & ad memoriam aptius & ad confuſionem vitandam accommodatius futurum, ſi illis ſtatim ſubjiciantur Dialecti, quibus ut accidentia accidunt, ſive, ut eventa eveniunt? Adde, quod multi felicioris indolis adoleſcentes, dum regulas & paradigmata diſcunt, ultrò etiam & ſine præceptorum auſpiciis Dialectos regulis & paradigmatis adjunctas diſcunt, quas abjunctas ne adſpicerent quidem. Nolumus tamen ut Profeſſor auditoribus Syntaxeos, quibus prima hujus Grammatices pars elaborata eſt, Dialectos, vel etiam omnia illa, quæ paſſim in annotationibus aunotantur, explanet. Nam pleraque horum majoris ſunt operæ & difficultatis,

quàm

quàm ut illis juventus eò tempore & loco ſit oneranda, & multa plenioris uberiorisque doctrinæ gratiâ adferri ſolent, quæ ſi à diſcipulis exigas, parùm decorè feceris. Delectum igitur & judicium adhibebit hic eruditus Magiſter, qua in re multùm juvabitur typorum & characterum varietate, quâ paſſim regulas ab annotationibus, & has à Dialectis diſtinximus, & Dialectos quidem Doctori Humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus cum novis diſcipulis repetitione Grammatices per aliquot dies inſtitutâ, rationem quoque Dialectorum tradet; quamvis pro certo habendum ſit, Dialectos meliùs & expeditiùs non diſci, quàm lectione Poëtarum, aliorúmque, qui ſuis monumentis hujuſcemodi idiomata inſeruerunt. Cùm ergo Magiſter Poëtas interpretabitur, ſemper monebit, quo capite Grammatices hanc vel illam vel illius ſimilem Dialectum Auditores ſint reperturi. Neceſſarium porrò eſt, ut ex prima Grammatices Schola, nùllis ad Humanitatis claſſem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehenſam probè non teneant, quod difficile non erit, ſi ex tertia & ſecunda Grammatices Schola non mittantur ad primam omnino rudes, ſed Epitomes ex hoc libro confectæ jam periti: ita enim gradatim ad Græcæ linguæ cognitionem quaſi evecti, jucundè & hilariter ad ea procedent, de quibus in majoribus Scholis non immeritò deſperâſſent. Quid enim ſperet ille, cui in Humanitate & Rhetorica adhuc

cum τύπτω *&* τύπτομαι *luctandum est? non nego reperiri, qui victoriam consequantur, sed eos paucos esse & plures* ῥιψάσπιδας ἐ πάλιν *μαχησομένους effici, quotidie videmus. Itaque quod Arcesilaus olim:* ὐδεὶς πόκον ἐις γναφεῖον φέρει, *& alius,* παρ' ἐμοὶ ἐ πόκος κνάπτεται, *vel ut quidam legunt,* γναφεύεται, *id jure suo Magistri superiores occinant illis, quos Grammatices ignaros in ludum suum cooptari velle vident.* Τάξις γάρ ἐςιν, ὥσπερ ἐρίων ἐργασίας, ὕτω καὶ μαθημάτων διδασκαλίας, καὶ ὐδεὶς ὔτ' ἀναγινώσκειν διδάσκεται, πρὶν πάσας ἐκμαθεῖν τὰς συλλαβάς, ὔτ' αὐτάς, πρὶν ἅπαντα τὰ ςοιχεῖα τῆς φωνῆς, *ut verissimè scripsit Galenus. Hoc igitur docendi ordine observato, haud fallemur sperato profectuum fructu, maximè si ad Grammaticas præceptiones accedat itidem assidua bonorum Auctorum explicatio, frequens disputatio & concertatio, repetitio, scriptio, sedula Doctoris ad laudem & decus cohortatio, & denique aliqua etiam librorum supellex, quod genus Lexica, Nomenclatores, Phrasiologiæ, Calligraphiæ, Meditationes, seu Thematum explicationes, formulæ loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctissimi jamdudum utilem operam juventuti navârunt, ut facilè, si velint, adolescentes habere possint, unde & ad Auctores propriâ industriâ pervolutandos, & ad solutam vinctámque orationem scribendam subsidium & opem petant.*

INDEX

INDEX CAPITUM
HUJUS LIBRI.

CAPUT

CAPUT

CAPUT I.

DE GRÆCORUM LITERIS, EARUMQUE DIVISIONIBUS ET AFFECTIONIBUS.

Literas habent Græci viginti quatuor, quarum figuras, nomina, poteſtatesque ſubjecta tabula oſtendit.

Α α	Ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Vita	v, b
Γ γ ϒ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ ẟ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἐψιλὸν	Epſilon	e tenue
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ ϑ θ	ϑῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c, k
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n

Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ὀμικρὸν	Omicron	o parvum
Π π ϖ	πῖ	Pi	p
Ρ ϱ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ ϛ σ ς	σῖγμα	Sigma	s
Σ τ ʒ	ταῦ	Tau	t
Υ υ	ὖψιλὸν	Ypſilon	y tenue
Φ ϕ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	Pſi	ps
Ω ω	ὠμέγα	Omega	o magnum.

ANNOTAT.

Quemadmodum certum eſt, olim apud Latinos aliam fuiſſe Literarum & Syllabarum, &, ut uno verbo dicam, latinæ linguæ pronuntiationem, quàm ſit hodie: ita certum eſt, Græcos longè aliter multas literas pronuntiâſſe, quàm nos hoc tempore pronuntiemus. Qua de re integri quorundam extant libri. Porrò ſicut nativa & genuina Latini ſermonis pronuntiatio intercidit, ita & Græci, ac proinde inutile fuerit curioſè nimis veterem pronuntiationem ſequi, quam nunquam ſis aſſecuturus, cùm non planè conſtet, qualis fuerit.

Efferantur ergo literæ & voces eo ſono & modo, qui doctis plerisque probatur, & quem in Superiori elementorum Græcanicorum delineatione, Latinis ex altera parte reſpondentibus, efformatum cernis; cum etiam hujus ætatis Græci ab illa pronuntiatione, nihil vel perparum diſcrepent; maximè quod attinet ad tres iſtas literas β, η, υ, de quibus potiſſimùm certatur.

DIVI-

DIVISIO LITERARUM.

Dividuntur literæ generali divisione in vocales & consonantes.

Vocales sunt septem: α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

Vocales natura longæ sunt, η, ω. Breves, ε, ο. Ancipites vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTAT.

Vocales natura longæ corripiuntur nonnunquam à poëtis Græcis, & breves producuntur non tantùm positione, sed aliis quibusdam modis vel potius licentiis, ut suo loco ostendemus.

Ancipites non ideo hoc nomen habent, quòd in quavis dictione arbitrio usurpantis breves sint aut longæ, sed quòd in diversis. Nam α & ι, in his vocibus. ςόμα, os. μέλι, mel, *semper corripiuntur; sicut & υ, in his:* Φυγὴ, fuga. γυνὴ, mulier. *At in voce* λαὸς, populus, *α semper longum est; & ι, in* τιμὴ, honos. νίκη, victoria; *& υ in nomine* μῦθος, sermo, fabula. ψυχὴ, anima. χρυσὸς, aurum. θυμὸς, animus, ira.

Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modò producant, modò corripiant; ut Αρης, Mars. ἀνὴρ, vir. καλὸς, pulcher. φίλος, amicus. ἴσος, æqualis. ὕδωρ, aqua.

Dividuntur rursus vocales in præpositivas & subjunctivas, seu in principes & subditas.

Præpositivæ sunt, quæ in compositione diphthongorum præponuntur, ut α, ε, η, ο, ω. Postpositivæ quæ postponuntur, ut ι, υ.

Quia tamen ex his ipsis duabus subditis vocalibus diphthongus impropria *υι* conficitur, fit, ut *υ* respectu sui compararis, etiam præpositiva dici possit.

DE DIPHTHONGIS.

Construuntur ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum sex vocantur propriæ: *αι*, *αυ*, *ει*, *ευ*, *οι*, *ου*. Sex impropriæ: *ᾳ*, *ῃ*, *ῳ*, *ηυ*, *υι*, *ωυ*.

Illæ dicuntur propriæ, quòd duplicem edant sonum, si rectè pronuntientur. Hæ verò impropriæ, quod simplici efferantur sono. Nam *ᾳ* pronuntiatur ut *α* simplex, similiter *ῃ* & *ῳ*. Numerantur tamen in diphthongis, quòd sub se vocalem contineant, in quam quoque ad latus adscriptam resolvi possunt. *ᾅδης*, *infernus*. *ἀΐδης*, *λῃστής*, *latro*. *ληϊστής*.

Quando vocalis posterior diphthongi, duobus supernè punctis notatur, tunc fit diæresis, & quælibet vocalis propriam syllabam constituit. *πάϊς*, *puer*. *ἐΰφωνος*, *sonorus*.

ANNOTAT.

Habent diphthongi hoc nomen à duplici sono.

Nonnulli eas bivocales latinè appellant, vel quod duplici constent vocali, vel quòd sonum edant geminum. Unde etiam bisonæ vel bisonantes dici possent, ad eum modum, quo aliquæ literæ à consonando dictæ sunt consonantes vel consonæ; & vocales à veteribus sonæ; & mutæ, Insonæ, teste Isidoro lib. 1. Etym. cap. 4.

Nec

Nec mireris, si hodie diphthongi tam apud Latinos, quàm apud Græcos sint monophthongi; quia vera pronuntiatio desiit; quam tamen colligere aliquantulum licet ex vestigiis, quæ apud Latinos supersunt. Nam αι, *ferè efferebatur, ut apud Latinos illud Virgilii*, aulai, pictai, *& apud Lucretium*, aquai, patriai, *itemque* Aiax, Maia.

Αυ *pronuntiabatur uti nunc in his vocibus*, Aura, Aurum, Taurus, Thesaurus.

Ei sonabat ut audis in his versibus Ovidii:

Flebilis indignos Elegeia solve capillos:

Et:

Exigit indicii memorem Cythereia pœnam.

Utrobique est diphthongus ει, *sed soluta. Nulla tamen diæresi facta antiqui non ut nos Elegia, sed Elegeia dicebant, utraque videlicet diphthongi parte sonante, ut fit in penultima illius versus* 1. *Æneid.*

Quarum quæ forma pulcherrima Deiopeia.

Et in vocabulo eia, græcè εἶα.

Ευ *eum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis:* Eurus, euge, Eucharistia. οι *talem, qualis est in* Troja, Trojanus. ου *efferebatur ut à Gallis*, Nous, Vous.

Diphthongi illæ, ηυ, υι, ωυ, *sunt diphthongi propriæ, quippe duplicis soni, si legitima observetur pronunciatio. Numeravimus tamen illas inter diphthongos improprias, secuti alios Grammaticos, qui eas, quòd essent* κακόφωνοι *& duriusculæ, impropriis adscripsisse videntur. Quamvis Lascaris*, ηυ, *&* ωυ, *omnino non numeret in diphthongis. In prioribus*

ribus diphthongis impropriis non subscribebatur olim jota vocalibus, sed ad latus adjungebatur, αι, ηι, ωι. Quæ consuetudo postea desiit, & tantùm in literis capitalibus, seu majusculis remansit, Αι, Ηι, Ωι.

DE CONSONANTIBUS.

Consonantes sunt duplices: Mutæ & semivocales.

Mutæ dividuntur in {Tenues, π, κ, τ. Medias, β, γ, δ. Aspiratas, φ, χ, ϑ.}

ANNOTAT.

Ex tribus istis classibus prima & ultima extremæ sunt & oppositæ. Media convenit cum utrisque. Nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ, γ verò ad κ & χ, δ autem ad τ & ϑ.

Solent porro sæpe tenues cum aspiratis, & hæ cum illis in oratione & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione commutari, ut in progressu hujus libri constabit.

Semivocales dividuntur in liquidas seu immutabiles, λ, μ, ν, ρ. Et in duplices, ζ, ξ, ψ, sic dictas, quod duabus aliis consonantibus æquivaleant. Et in literam σ.

Valet autem {ζ δς, vel ut quidam σδ. ξ κς, γς, χς. ψ πς, βς, φς.}

Dividuntur quoque consonantes in præpositas & subditas.

Præ-

Præpositæ dicuntur illæ, à quibus dictio
test inchoari; cujusmodi sunt omnes Græ-
rum consonantes.

Postpositæ illæ, quæ Græcas dictiones
iunt, quales tantum sunt ν, ρ, σ, ξ, ψ,
κ, in dictionibus ἐκ & ἐκ. Nulla enim vo-
ɔula Græca in aliam consonantem exeunt.
ɩm illa Ἰωσὴφ, Δαβὶδ, Μιχαὴλ, Σὴθ, *Jo-
b*, *David*, *Michaël*, *Seth*, & similia, quæ
ſſim, in divinis libris Græcè scriptis occur-
nt, non sunt Græca, sed peregrina. Illud
tem ἐχ pro ἐχὶ, mutilatum est per Apoco-
n, quod aliqui etiam tradunt de ἐκ, quasi
pro ἐκὶ.

γ ante γ, ξ, χ, sonat ut ν, ἄγγελος,
ɪgelus. λύγξ, *lynx*, *singultus*, vel *lynx*,
·a. ἔγχος, *basta*.

Idem fit cùm γ ante κ ponitur, sed ipsum
induit tum sonum τοῦ γ, πέφαγκα, pe-
anga, à φαίνω, *appareo*.

DE ACCENTIBUS.

d rationem legendi spectat quoque accen-
tus; qui triplex est.

Acutus, θεός, λόγος, τύπτομεν.

Gravis, τιμὴ.

Circumflexus, μοῦσα, ποιῶ.

ANNOTAT.

Acutus attollit, gravis deprimit, circumflexus, nomen ipsum præ se fert, partim attollit, partim

 depri-

deprimit syllabam; constat ex acuto & gravi, sonus ejus hodie incertus est, ut rectè dixit in sua prosodia noster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc ut acutas. Nec plura hîc de accentibus: Nam utrum in illo vocabulo τιμὴ, gravis sit an acutus, explicandum est capite 22.

Tantum observetur accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distingui, & in pronunciatione non quantitatis, sed accentus rationem haberi. Contra ferè fit apud Latinos.

DE SPIRITIBUS.

Spiritus duplex est { Asper sive densus: ἅμα, *simul.* Lenis sive tenuis: ἐγὼ, *ego.*

Locus spirituum est vocalis aut diphthongus initio dictionis, itemque consonans ρ, quæ in principio vocis aspiratur, ῥώμη, *robur.* In medio autem si duplicetur, priori loco lenem, posteriori asperum spiritum habet, πόῤῥω, *procul.* ἄῤῥωστος, *infirmus.*

ANNOTAT.

Spiritus asper pronunciatur ut aspiratio Latina H, subitque ejus vicem apud Græcos.

Spiritus lenis moderatiùs efferebatur olim, ut ipsum nomen significat, sed usus ejus jam penitus exolevit. Omnes enim Græcum pronomen ἐγὼ efferunt, ut Latinum illud, ego. Et tunc leni spiritu pronunciari censetur vocabulum, cùm non pronunciatur aspero.

Cate-

Cæterum ρ, *si in medio non duplicetur, nullo no-ur spiritu*, φιλοκερδὴς, amans lucri, *nisi alte-n* ρ *sit abjectum, quod poëtæ interdum versus tia faciunt*, ἄρεκτον *pro* ἄῤῥεκτον, infectum, *amvis hoc non fiat semper*, ῥάπτω, suo. ἔραπ-*pro* ἐῤῥαπτον, suebam.

Quo autem spiritu quævis dictio insigniatur, non ceptorum multitudine, sed usu & observatione di-idum est. Si quis tamen regulas desiderat, is li-um Antesignani de spirituum ratione adeat. Illud etur, in majusculis literis à multis neque spiritum, ue accentum scribi.

DE APOSTROPHO.

postrophus est nota rejectæ & elisæ vocalis ferè brevis, aut diphthongi, cùm sequens tio à vocali aut diphthongo inchoatur.

Eliduntur ex vocalibus ε, ο. Item α & ι, n corripiuntur.

Ex diphthongis αι & οι, βȣ́λομ' ἐγὼ, *volo*, pro βȣ́λομαι ἐγὼ. ὄιμ' ἐγὼ, pro ὄιμοι ὼ, *heu mihi*. Istæ enim diphthongi haben-breves in accentibus.

Quod si vocalis aut diphthongus alterius tionis aspiretur, tunc tenuis præcedens tatur in aspiratam. ἀφ' ȣ̃, pro ἀπὸ ȣ̃, ἀ . νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *totam no-n*.

Consonantes præcedentis vocabuli perti-it ad vocalem proximam dictionis sequen-, non autem ad vocalem dictionis antece-itis; ut νύχθ' ὅλην.

ANNOTAT.

Apud Homerum Iliad. β, *eliditur etiam* η. τρέφ' ἐνὶ μεγάρῳ, *pro* τρέφη, *vel* ἐτρέφη ἐνὶ μεγάρῳ, nutritus est in domo. *Alii tamen legunt* τρέφε *posito activo pro passivo. Alii* τρέφη ἐν μεγάρῳ, *ne cogantur dicere abjici. Sed quid dicent ad hoc Odyss.* ι. εἰλαπίν' ἠὲ γάμος, epulæ sunt an nuptiæ? *Certè hic* η *eliditur, ut & α longum apud Anacreontem Ode 15.* εὐδί' ἐστὶ, serenitas est, *pro* εὐδία, *& α in hoc Sapphûs carmine:* ἀπ' ὠρανῶ αἰθέρος διὰ μέσσω, de cœlo, æthera per medium, *pro* ἀπ' ὠρανῶ, *seu* οὐρανοῦ.

Interdum abjicitur vocalis, quamvis sequatur consonans in altera dictione tam in compositione, quàm extra, πὰρ θεῷ, apud Deum, κάτθεο, *pro* κατάθεο, depone.

Interdum non ultima præcedentis vocabuli, sed prima sequentis litera eliditur. Ut ἡ 'γαθή, *pro* ἡ ἀγαθή, bona. ἡ 'ρετή, *pro* ἡ ἀρετή, virtus. *Quæ tamen ab aliis potius ad aphæresin, quàm ad apostrophum referuntur.*

Reliqua de Apostropho & similibus nominum affectionibus ad prosodiam reservamus, ubi etiam allatis exemplis ostendetur, non semper abjici brevem vocalem aut diphthongum. Quid, quod ne abjici quidem possunt perpetuò sine absurditate; quis enim in soluta oratione dicat? κ' ἦλθε, *pro* καὶ ἦλθε. κ' ἄνθρωπος, *pro* καὶ ἄνθρωπος. ἐμ' ἔδωκας, *pro* ἐμοὶ ἔδωκας. *Adhibendum est ergo judicium, ubi & quando apostropho sit utendum. Censent etiam viri docti non tantùm in carmine, sed & in soluta oratione sine piaculo scribi:* νύκτα ὅλην.

DE

DE INTERPUNCTIONIBUS.

'onveniunt Græci cum Latinis in commatis ſeu inciſis punctisque, quibus periodus minatur; at in illis interpunctionibus, æ colon & ſemicolon dicuntur, diſcrepant. m quod ſignum eſt Latinis ſemicolon, hoc æcis eſt nota interrogationis, & colon non obus, ſed uno ad ſuperiorem literæ partem: ncto pingunt, quæ omnia in ſequentibus acreontis & Homeri verſibus videri licet.

Τόδ' ἄυριον τίς οἶδεν;
Quis cras futura novit?
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Quid præliis mihique?
Τί χρυσὸς ὠφελεῖμε;
Quid conferat mihi aurum?
Ὡς οἱ μὲν τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ ἀχαιὸς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβȣ κρυόεντος ἑταίρη.
Ita quidem Trojani cuſtodiam agebant; ſed Achivos
Divinitus immiſſa tenebat fuga, timoris frigidi ſocia.

Huc quoque pertinet Hypodiaſtole, ſignum er duas dictionis alicujus ſyllabas interjem, diſtinctionis gratia: ὅ, τι, ὅ, τε & , τε, articuli, ſecernuntur enim hac nota, onjunctione ὅτι, *quod*, & ab adverbiis tenaris ὅτε, *quod*, & τότε, *tunc*.

Lite-

Literas verò majusculas, quarum formam prima columna Alphabeti repræsentat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum, regionum, fluminum, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur; quamvis in his tam religiosi non sunt Græci quàm Latini, neque opus est plura de ortographia dicere.

CAPUT II.

DE PARTIBUS ORATIONIS APUD GRÆCOS, ET PRIMUM DE ARTICULO.

Partes orationis apud Græcos sunt octo: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Præpositio, Conjunctio.

Casus quinque: Rectus seu Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus, Ablativo carent Græci.

Numeri tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali utimur cùm de duobus sermo est, quamvis id non semper observetur.

In Duali eadem est Nominativi & Accusativi & Vocativi vox & termiuatio; itidemque Geni-

nitivi & Dativi. Et in Plurali Vocativus
per est similis Nominativo.

DE ARTICULO.

ticulorum alius est *præpositivus*, qui præter cætera officia declinandis nominibus ponitur, ut apud Latinos *hic, hæc, hoc.* is est *subjunctivus*, qui vocabulis subjunr, ut relativum *qui, quæ, quod*, cui et significatione respondet.

Carent articuli vocativo, cujus vicem exadverbium vocandi ὦ, per omnia genera umeros articuli præpositi.

ECLINATIO PRÆPOSITIVI ARTICULI.

cul. Singul. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν, ὦ.
l. Nom. & Accus. τώ. Gen. & Dat. τοῖν.
at. ὦ. Plur. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς, ὦ.
n. Sing. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.
l. τὰ, ταῖν, ὦ.
. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς, ὦ.
t. Sing. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ, ὦ.
l. τώ, τοῖν, ὦ.
. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ, ὦ.

Sic declinantur quoque composita ὅδε, , τόδε, & ὅγε, ἥγε, τόγε. Attici pro ὅδε ὁδὶ, dicunt ὁδὶ & τοδί.

ANNO-

ANNOTAT.

Hæc declinatio diligenter est memoriæ mandanda. Inde enim non tantùm articuli subjunctivi, sed etiam nominum primæ, & secundæ, & tertiæ declinationis simplicium inflexio pendet. Nam λόγος, *verbi gratia, eandem in omnibus obliquis terminationem habet quam articulus præpositivus masculinus,* τιμὴ *quam femininus; & cum eodem articulo fœminino conveniunt saltem in duali & plurali nomina primæ simplicium. Qua convenientia & similitudine animadversa, faciliùs multò discentur & memoria retinebuntur sequentium declinationum paradigmata.*

OFFICIA ARTICULI PRÆPOSITIVI.

Primo usurpatur plerumque Græcis, cùm rem certam & definitam significant, *ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum*, nempe, *illum certum. ὁ ἄνθρωπος ἥκει, venit homo*, non *quivis*, sed *certus*. Sic ὁ ποιητὴς, *ille poëta, Homerus scilicet, qui propter excellentiam commune poëtarum nomen fecit suum.*

Secundo ponitur interdùm pro demonstrativo pronomine, τὸν pro τοῦτον adjunctis præsertim particulis δὲ, γε, ὅγε, ἥγε, τόγε, per omnia genera & casus. Demosth. de corona. *εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν, si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus, pro εἰ τοῦτο καὶ τοῦτο.*

Ter-

Tertio accipitur pro interrogativis in genivo & dativo singulari, τῦ pro τίνος, *cujus?* ῷ pro τίνι, *cui?*

Quarto pro infinitis, ἔι τῳ pro ἔι τίνι, *si ci?* ἀγνοῶ τῷ χρὴ πιςεῦσαι. Lucian. *Nescio ui credere debeam.*

Quinto adhibetur divisionibus cum vocus μὲν & δὲ, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic quidem, ille verò.* Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, *hominum alii boni, alii mali.*

ANNOTAT.

Usurpatur etiam articulus præpositivus masculinus ὁ pro subjunctivo ὅς, idque apud Poëtas; & ὅπερ pro ὅσπερ: Quamvis sint qui putent, non esse articulum præpositum, sed subditum, qui literam σ amiserit. Sed quidquid sit de hac sententia; in hoc certè Homeri versu Iliad. 1. locum subditi occupat præpositus, ἣν διὰ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος ἀπόλλων, *τὴν pro ἣν,* propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. *Alia sunt hujus articuli munera; sed satius est, ut & in hoc, & in sequenti de constructione libro, quæque suo loco explicentur, quàm ut omnia huc congerantur.*

DECLINATIO ARTICULI SUBJUNCTIVI.

Mascul. Sing. ὅς, ὧ, ᾧ, ὅν.
Dual. ὥ, οἷν.
Plur. οἵ, ὧν, οἷς, ὅς.
Fœm. Sing. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν.

Dual.

Dual. ἅ, ἅιν.
Plur. ἅι, ὧν, ἅις, ἅς.
Neut. Sing. ὅ, ὗ, ᾧ, ὅ.
Dual. ὥ, ὅιν.
Plur. ἅ, ὧν, ὅις, ἅ.

Eodem modo inflectuntur composita hujus articuli: ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, & ὅςις, ἥτις, ὅτις.

ANNOTAT.

Articuli præpositivi & postpositivi recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda declinatio simplicium, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam inflectitur masculinus. Unde ex illis, quæ infra de harum declinationum dialectis dicemus, facilè intelligentur dialecti articulorum.

CAPUT III.

DE
DIALECTIS IN GENERE.

Cùm articulo, quem jam explicavimus, & reliquis partibus orationis, quas jam aggressuri sumus, variæ dialecti accidant, operæ pretium erit in hoc capite exponere generatim. Primò, quid sit dialectus. Secundò, quot sint dialectorum genera magis celebria & trita. Tertiò, quidnam unaquæque dialectus proprium & peculiare potissimùm habeat: Dialectos autem

tem singularum declinationum & conjugationum suis asque locis enumerabimus; sic enim & confusio vitbitur laborque discentium minuetur.

QUID SIT DIALECTUS.

Dialectus nihil est aliud, quàm unius & ejusdem linguæ nota & differentia, non omnibus qui illa tuntur, sed aliquibus tantum usitata; quorum raione dialectus idioma seu proprietas dici solet; sive lifferentia hæc consistat in solis literis ejusdem vocabuli, literarumque affectionibus, sive in sola pronunciatione, sive in verbis integris, sive in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas.

Quamvis autem apud Græcos una & eadem omnium esset lingua, suos tamen modos loquendi & pronunciandi certorum locorum incolæ habebant (quod ipsum hodie quoque in quavis lingua videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longè lateque fundebantur; multas quoque mutationes illorum linguam subire, variasque dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præ cæteris magis erant, & nunc quoque sunt, insignes & notabiles dialecti, Dorica, Æolica, Jonica, Attica.

Lingua communis non est numeranda in dialectis, cùm dialecti linguæ communis sint accidentia: Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, ut qui ea uteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolibus, neque ex Jonibus esse videretur, sed Græcus absolutè; sicut

nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, qua qui utitur, nullus certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, aut Italus, aut Gallus. Neque definit propterea lingua aliqua esse communis, quod paucŭlas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat: Unde Atticè, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantùm cum Atticis conveniebant, in aliis dissidebant; sed illi, qui in Atticismis perfectè cum Atticis sese conformabant. Celebravit primò scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dialectum Theocritus & Pindarus, & Pythagorei *philosophi, quorum fragmenta apud* Laertium & Stobæum *extant; Jonicam* Hippocrates & Herodotus: *Atticam*, Aristophanes & Demosthenes. *Æolicam hinc inde inspersĕrunt suis monumentis poëtæ, maximè illi, qui nullam certam dialectum secuti, promiscuè quasvis usurparunt, prout occasio & lex carminis exigebat.*

Sed ut distinctius intelligatur, quidnam quæque ex quatuor prædictis dialectis proprium sibi vendicet, singularum proprietates insigniores ordine sunt adferendæ, ducto initio à Dorica; quæ literæ A amans, sæpe illam pro aliis supponit, ut in sequentibus exemplis vides.

A *pro* η ἁμέρα, Φάμα, πλαγὰ, μαχανὰ, ἁδονὰ, μᾶλον, μάτηρ *pro* ἡμέρα, dies. Φήμη, fama. πληγὴ, plaga. μηχανὴ, machina. ἡδονὴ, voluptas. μῆλον, malum. μήτηρ, mater. *Dores Latini imitati sunt*, fama, plaga, machina, malum, mater.

ἔςτα-

[pro] ε ἄρταμις *pro* ἄρτεμις, Diana. πιάζω *pro* πιέζω, premo, crucio. τράχω *pro* τρέχω, curro. φρασὶ *pro* φρεσὶ, mentibus, *à* φρὴν, mens.

Item γα, κα *pro* γε, κε. ἐγώγα *pro* ἔγωγε. αἶκα *pro* αἴκε *vel* εἴκε. ἄτερος *pro* ἕτερος, alter, *& similia multa.*

ω Μωσᾶν *pro* μωσῶν. *Fit hoc in genitivo plurali primæ & secundæ declinationis simplicium; imò etiam in quinta; ut apud Theocritum Idyll. 8.* ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ. Ἀἴξ *profectò non primæ non secundæ, sed quintæ declinationis est. Legitur etiam apud Euripidem alicubi,* γυναικᾶν.

Accidit hoc idem participiis circumflexorum in ων. γελᾶν *pro* γελῶν, ridens, *teste Corintho.*

Πρᾶτος *pro* πρῶτος, primus, *apud Theocritum Idyll. 8. 9. & alibi.*

Interdum ω genitivi retinetur quidem, sed interjecto α. μωσάων, πασάων, πολλάων, *& hoc in prima & secunda declinatione simplicium, quamvis Callimachus etiam* νησάων *dixerit, à* νῆσος, insula, *tertiæ declinationis.*

Faciunt hoc poëtæ vel versus explendi causa, ut Hesiodus.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων.

Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων.

A	pro	ω	*Pleiadibus orientibus incipe metere,* *Arare verò occumbentibus.* *Vel majestatis & gravitatis gratia, multò enim grandius & sonorius est* μȣσάων *quàm* μȣσῶν.
α		ȣ	Ἀινεία *pro* Ἀινείȣ, *fit hoc in genitivis primæ simplicium.*
α		ει	κλασῶ *pro* κλείσω, claudam. κλᾶδας *pro* κλεῖδας, claves, *apud Theocritum.*
ε		ει	δωρίσδεν *pro* δωρίζειν, *Dorem agere.* τύπτες *pro* τύπτεις, verberas.
η		α	ὅρη *pro* ὅρα, *vide.*
η		ᾳ	ζῆν *pro* ζᾷν. γελῆς, γελᾷς, rides. πεινῆς, πεινᾷς, esuris. διψῆς, διψᾷς, sitis. *Alii tamen* ζῇν, πεινῇς, διψῇς, *scribunt, & pro* ᾳ *substituunt* ῃ.
ῃ		ει	κοσμῆν *pro* κοσμεῖν, ornare. καθεύδην *pro* καθεύδειν, dormire, *apud Theocrit. Idyll. 15.*
η		ει	λαβῆν *pro* λαβεῖν, accipere.
ω		ȣ	μῶσα *pro* μȣ͂σα. βωκόλος, βȣκόλος, bubulcus. τὼς λύκως *pro* τȣ̀ς λύκȣς, lupos. λόγω *pro* λόγȣ, sermonis.
ω		ο	ὤρεα, ὄρεα *seu* ὄρη, montes.
ω		ε	ὤνεκα, ἕνεκα, propterea.
ο		ȣ	τȣ̀ς λῦκος *pro* λύκȣς, τὰς παρθένος *pro* τὰς παρθένȣς, virgines, *apud Theocritum Idyll. 1. & 4.*
αι		ει	*Ut* αἰ *pro* εἰ, *&* αἴθε *pro* εἴθε, utinam.

τεί-

ευ [pro] ϗ [τείχευς *pro* τείχϗς, muri. ποθεῦται *pro* ποθϗται, desiderant *vel* desiderantur. φιλεῦσι *pro* φιλϗσι, amant.

Fit hoc cum ου *ex* εο *vel* εου *contrahitur, ut in allatis exemplis, vel cum* ϗ *in verbis circumflectitur, quamvis non oriatur ex contractione, at* ἄλλομαι, salio, *fut. med.* ἀλϗμαι, *Doricè* ἀλεῦμαι. *Quod Dores non tantum in futuro medio, sed etiam in primo faciunt; cùm enim futurum activum primum ipsi circumflectant, ut à* λανθάνω, lateo, λησῶ *seu* λασῶ, *fit, ut secundum ipsos futurum primum medium non sit,* λήσομαι *vel* λάσομαι, *sed* λασεῦμαι *pro* λασϗμαι, *ut apud Theocritum Idyll. 4. Id tamen non est perpetuum. Nam apud Theocr. Idyll. 14. legitur* πλευσϗμαι, navigabo, *à* πλέω *fortè cacophoniæ vitandæ caussa, quæ necessariò erat incurrenda, si poëta dixisset* πλευσεῦμαι. *Neque etiam semper circumflectunt futurum; hinc* ἄσομαι, canam, *apud Theocr.*

οι ϗ τύπτοισα *pro* τύπτϗσα, verberans, *fit hæc mutatio non tantum in participiis fœmininis Barytonorum, sed etiam in nominibus & verbis,* μοῖσα *pro* μϗσα. ὑπακοίσω & ὑπάκοισον *pro* ὑπακϗσω, auscultabo, *apud Theocr.*

 Idyll.

			Idyll. 10. & 11. *Eodem modo Æoles*, *ω*, *ευ*, *οι*, *pro ου ponunt.*
σδ	*pro*	ζ	*κωμάσδω pro κωμάζω*, lascivio. *συρίσδω pro συρίζω*, cano fistula.
τ		σ	*τὺ pro σὺ*, tu, *sic ὑφίντι pro ὑφίησι*, submittit.
σ		θ	*σεὸς vel σιὸς pro θεὸς*, Deus. *Hinc Lacedæmonii per Dioscoros jurabant*, *ναὶ τὼ σιὼ*, *ut refert Plutarchus in Apophth. Laconicis.*
ν		λ	*ἦνθον pro ἦλθον*, veni.
σ		ν	*τύπτομες pro τύπτομεν*, *fit hoc in primis personis pluralibus*; & *alibi*, *ut ἦμες pro ἦμεν*, *seu εἶναι*, esse, & *μὲς pro μὲν*, *teste Corintho.*
ξ		σ	*κλείσω*, *κλαξῶ*, claudam. *ἐργαξῆ pro ἐργάσῃ*, laborabis. *Accidit hoc in futuris quæ sigma habent.*
τ		κ	*τῆνος pro ἐκεῖνος vel κεῖνος*, ille.
κ		τ	*πόκα*, *ὄκα seu ὄκκα*, *pro ποτὲ seu πότε*, & *ὄτε seu ὀτὲ*, quando & aliquando, *indefinitè* & *interrogativè*, *cujus rei obvia sunt in Theocrito exempla.*

Utuntur etiam Dores literis geminatis, *ubi alii simplicibus contenti sunt ὅττι pro ὅτι*, quod. *ὅππη pro ὅπη*, ubi.

Usurpant quoque casus plurales pro fœmininis singularibus, *καλαὶ pro καλὴ*, pulchra.

Dicun-

Dicuntur etiam Dores omittere jota subscriptum in ᾳ, ῃ, ῳ, sed hoc non fit semper, ut apud Theocritum videre licet.

Quod ad vocabula attinet, dubium non est quin multa habuerint Dores in sua lingua, quorum nullus apud alios fuerit usus; quod ipsum hodie in quavis itidem cujusvis linguæ dialecto accidat, ut ψὲ *pro* σφᾶς, *vel* αὐτὲς, *vel* αὐτὰς, τὶν *pro* σοὶ, νὶν *pro* αὐτόν. ἤνιδε *pro* ἴδε, ecce. ὄλπις *pro* ἁλιεὺς; piscator. κρῆς, caro. ἄιτος, delubrum. πρῶξ, *ros*, seu gutta. αἱμακερία, inferiæ, & *duabus vocibus in unam coëuntibus.* ὦξ *pro* ὁ ἐξ. ὥτερος *pro* ὁ ἕτερος. ὠπόλοι *pro* οἱ αἰπόλοι, & *alia hujus generis.*

Cæterum ut Doribus sua quædam erant vocabula; ita quoque illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronunciatione Dores agnitos fuisse colligitur ex Theocrito Idyll. 15. ubi hospes quidam mulieres nonnullas Doricè nimis garrulas reprehendens simul & irridens ait:

Παύσαϑ' ὦ δύςανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅ-
πάντα.

Unde colligitur Dores πλατυάζειν, *id est, la*... & *diducto ore loqui solitos, maximè cùm suum* ...*ud* α *efferrent, cui rei fidem quoque facit interpres* ...*heocriti in illum locum:* οἱ δωριεῖς, *inquit,* πλα...*ιςομεῦσι*, Dores os diducunt & explicant inter ...quendum. *Et hæc de Dialecto Dorica.*

DIALECTUS ÆOLICA.

In multis cum Doribus conveniunt Æoles. Imo credibile est multa Doribus adscribi, quæ fuerint Æolum: cujusmodi sunt genitivi illi: μȣσάων, πασάων. *Itemque mutatio* ȣ *in* ω, μῶσα *pro* μȣ̃σα, λείπωσα *pro* λείπȣσα, ἰδῶσα *pro* ἰδȣ̃σα.

Ω *enim amasse videntur Æoles præ cæteris literis, sicut Dores* α *&* *Jones* η. *Hinc etiam* ὤμοιος *pro* ὅμοιος, *&* *quæ apud Theocritum occurrunt* ὤρεα *pro* ὄρεα, montes. κώρȣ *pro* κόρη, puella. κῶρος *pro* κόρος, puellus.

Interdum usurpant ο *pro* ω, *ut* ἔρος, γέλος, ὀτειλὴς, ὄρα *pro* ἔρως, amor. γέλως, risus. ὠτειλὴ, vulnus. ὥρα, hora.

ππ *pro* μμ, *ut* ὄππατα *pro* ὄμματα, oculi.

η *pro* ει, ἔλθην *pro* ἐλθεῖν, *retracto accentu, ipsorum enim est accentum in priores syllabas retrahere, ut* κάλος *pro* καλὸς, pulcher. πόταμος *pro* ποταμὸς, fluvius.

Aspiratas dictiones efferunt spiritu tenui: ἤλιος, sol, *pro* ἥλιος. ἤμᾶς, nos, *quod etiam in compositis observant, ut* ἀπῆκε *pro* ἀφῆκε, dimisit.

β *ponunt ante* ρ, βρόδον *pro* ῥόδον, rosa. βράκη *pro* ῥάκη, ἀ ῥάκος, cento. βρίζα *pro* ῥίζα, radix.

Dictionibus in ας *adjiciunt* ι, χαλαὶς *pro* χαλὰς. μέλαις *pro* μέλας, niger. τάλαις *pro* τάλας, miser.

E *pro* α, θέρσος *pro* θάρσος, audacia. κρέτος *pro* κράτος, vis.

Θεν

Θεν pro θα, τυπτόμεθεν, λεγόμεθεν pro υπτόμεθα & λεγόμεθα, & similia apud Corinbum, & alios.

Aoristus optativus Æolicus omnibus scriptoribus valde frequens est, de quo suo loco.

Voces Æolum propriæ istæ adferuntur, ἴα pro μία, una. ψάφαξ *pro* ψῆφος, calculus seu suffragium. δρέκων, vir. ἀκιρά, debilis. πέζα, pes, *& aliæ nonnullæ. De pronunciatione nihil certi liquet, nisi quod à Dorica non multum discrepasse videtur.*

DIALECTUS JONICA.

Jonica dialectus η ferè ponit, ubi Dorica α, μέση, θεὴ, φιλίη, ἱστορίη, musa, dea, amicitia, historia.

Amant præterea ε, hinc ἀδελφεὸς, ἐὼν, παρεὼν *pro* ἀδελφὸς, frater. ὢν, qui est. παρεὼν, præsens. *Item* μνέα *pro* μνᾶ, mina. ὁρέω *pro* ὁράω, video, & γελέω *pro* γελάω, rideo. *Hinc apud Theocritum* γελεῦσα, *contractum quasi à* γελέεσα. ἀληθέως, vere. εὐσεβέως, pie. *Et genitivi plurales primæ & secundæ declinationis,* δεσποτέων, μεσέων, *&* γέμμα *pro* γάμμα. τέσσερα *pro* τέσσαρα, quatuor. ἔρσην *pro* ἄρσην, vir.

Α *pro* ε, μέγαθος *pro* μέγεθος, magnitudo. τάμνω *pro* τέμνω, seco. τράπομαι *pro* τρέπομαι, vertor.

Κπ, κῶς *pro* πῶς, quomodo.

Πφ, ἀπαιρεῦμαι *pro* ἀφαιρεῦμαι, auferor. *Fit hoc in compositione, in qua retinent Jones* π, κ,

 τ, *ubi*

τ, *ubi mutatio in aspiratas* φ, χ, θ, *facienda esset.* *Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus, ut* δέκομαι *pro* δέχομαι, capio, suscipio. δεκόμεθα *pro* δεχόμεθα.

Abstinet Dialectus Jonica à contractionibus, ποιέω, βοάω, *sicut è contrario, iis maximè gaudet Dialectus Attica.*

Voces quoque & modos loquendi proprios habuerunt, ut aliæ dialecti; de quibus videri poterit Corinthus & Vergara lib. 5. cap. 4. Et passim occurrunt in Herodoto. Pronunciationem Jonum jucundam & mollem fuisse, communis est omnium persuasio.

ATTICA DIALECTUS.

Σ *vertunt in* ξ *in præpositione* σὺν. *Hinc* ξυμφέρον *pro* συμφέρον, utile. ξύμβολον *pro* σύμβολον, symbolum.

Duplex ττ *pro duplici* σσ, θάλαττα *pro* θάλασσα, mare. γλῶττα *pro* γλῶσσα, lingua. *Sic* τήμερον *pro* σήμερον, hodie. *Hinc judicium Vocalium, elegans apud Lucianum Dialogus, ubi sigma consonanti tau, dicam dicit, & litem intendit, ob multas dictiones injustè occupatas.*

Ρ *pro* σ, θαῤῥεῖν *pro* θαρσεῖν, confidere. *Sic* ἄῤῥην, πόῤῥω *pro* ἄρσην, vir. πόρσω, procul.

Voces Atticorum proprias invenies apud auctores suprà citatos; modos proprios loquendi habebis in syntaxi.

Pronunciationem Atticam fuisse elegantissimam & pulcherrimam nemo est qui dubitet; imò potior pars hujus dialecti in pronunciatione videtur fuisse sita, ut appa-

pparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab anu uadam peregrinus judicatus fuerit, cum verba non-ulla minus Atticè pronunciasset. Et hæc de dialectis in genere sufficiant. Nam quæ dialecti cuivis declinationi vel conjugationi accidant, suis semper locis notabitur.

CAPUT IV.

DE NOMINE ET DECLINATIONIBUS SIMPLICIBUS.

Declinationes dividuntur in simplices & contractas.

Simplicium quinque sunt; quarum quatuor priores appellantur parisyllabæ, quod obliqui syllabis Rectum æquent; si vocabula declinentur, sine dialectis & licentiis poëticis; ut Ἀινείας, Ἀινείȣ. τιμὴ, τιμῆς. λόγος, λόγȣ. Aliâs istæ declinationes imparisyllabæ erunt, cùm æquè ac in quinta, obliqui nonnulli Nominativum numero syllabarum superent, Ἀινείας, Ἀινείαο. λόγος, λόγοιο. Sed dialectorum hic nulla est habenda ratio.

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIUM.

Continet hæc declinatio masculina tantùm in ας & ης, ὁ Ἀινείας, *Æneas*. ὁ λῃστὴς, *latro*. ὁ χρύσης, *Chryses*.

ANNO-

ANNOTAT.

Audienti non sunt, qui huic declinationi communia tribuunt. ληςὴς *enim (quod isti exemplum adferunt) generis masculini duntaxat censeri debet; ut apud Latinos*, latro. *Nam nemo* ληςὴς κακὴ, *ut nec latinè*, mala latro, *dixerit; quia illa nomina communis generis habenda tantùm sunt, quæ adjunctum seu adjectivum virile & muliere admittunt: Quod si cum solo apposito masculino junguntur, generis masculini erunt, quidquid tandem significent. Qua de re lege, si placet, Emmanuelem in Grammatica. Neque refert, quod Hesiodus* ἀήτας *fœminino genere usurparit, non enim respexit ad masculinum*, ἀήτης, *sed ad fœmininum* ἀήτη, *quod itidem ventum significat.*

PARADIGMA DECLINATIONIS PRIMÆ.

Sing. Nom. ὁ αἰνείας, τȣ͂ αἰνείȣ, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία.

Dual. Nom. Accuſ. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

Plur. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τὰς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

Sing. ὁ χρύσης, τȣ͂ χρύσȣ, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση.

In duali & plurali ſicut αἰνείας.

Genitivus ſingularis deſinit in ȣ.

Multa nihilominus nomina in ας, recepto jam more genitivum formant in α, Θωμᾶς, Λȣκᾶς,

Λουκᾶς, Μηνᾶς, Κηφᾶς, Φωκᾶς, Κοσμᾶς, *Thomas*, *Lucas*, *Menas*, *Cephas*, *Phocas*, *Cosmas*, & πᾶς, πᾶ, πάππας, πάππα, *pater*. πάπας, πάπα, *papa*.

Item appellativa quædam, πατραλοίας, *parricida*. μητραλοίας, *matricida*. ὀρνιθοθήρας, *auceps*. θυννοθήρας, *thynnorum venator*. δευτερίας, *secundus*; quamvis nonnulla horum in ου & α exeant, πυθαγόρα & πυθαγόρου. ἀρχύτου & ἀρχύτα. πατραλοίου & πατραλοία.

ANNOTAT.

Cum Doricus hic genitivus in linguam communem transierit in prædictis aliisque hujusmodi vocabulis; fit ut quidam genitivo primæ declinationis duplicem positionem, nempe ου *&* α, *tribuendam putent, sed parum refert, sive unicam duntaxat admittamus tanquam legitimam & ordinariam; alteram autem pro adventitia habeamus, sive utramque ordinariam esse arbitremur.*

Attice vocativus similis est nominativo in omni declinatione.

Vocativus hujus declinationis communi lingua exit in α & η, juxta terminationem recti, à quo etiam fit, ablato σ.

EXCEPTIONES.

Excipiuntur primò nomina in της, horum enim vocativus desinit in τα, sive sint propria, sive appellativa, ὁ ἱππότης, ἱππότα, *eques*. ὁ τοξότης, τοξότα, *jaculator*. ὁ προφήτης, προφῆτα, *Propheta*.

ANNO-

ANNOTAT.

Η *retinent hæc tria*, αἰήτης, Aeeta. ἀναρέτης, Aenareta. καλλιπέτης, Callipeta, *quibus Antesignanus addit*, Φιλοθερσίτης, Philotherſites, *cùm tamen vocativus hujus vocis* Θερσίτης *desinat in* τα. *Iliad.* 2.

Excipiuntur ſecundò gentilia, ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα, *Scytha*. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, *Perſa*.

Et poëtica in πης, ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*, & quæ ſimilis ſunt compoſitionis.

Et nomina in σης, ὀρέσης, ὀρέσα, *Oreſtes*. θυέσης, θυέσα, *Thyeſtes*. πελτασὴς, πελτασὰ, *peltatus* ſeu *cetratus*. ἀκοντισὴς, ἀκοντισὰ, *jaculator*. λησὴς, ὦ λησὰ, *latro*. Licet hæc alterum quoque vocativum in η admittant.

Prædictis adde, ὁ λάγνης, *laſcivus*. ὁ πυραίχμης, *Pyræchmes*. ὁ μεναίχμης, *Menæchmes*. ὦ λάγνα, ὦ πυραῖχμα, ὦ μεναῖχμα.

Excipiuntur tertiò nomina compoſita à verbis μετρῶ, τρίβω, πωλῶ, *metior*, *tero*, *vendo*. ὁ γεωμέτρης, γεωμέτρα, ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα.

ANNOTAT.

Hos vocativos in α, *uſurpant Attici & poëtæ pro nominativis*, *Hom. Iliad.* 2.

Αὐταρ

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,

Iliad. 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

Ubi θυέστα *&* νεφεληγερέτα *ponuntur pro nominativis* Θυέστης καὶ νεφεληγερέτης, *quorum imitatione dicunt Latini:* Propheta, Poëta, Geta, Scytha, Bibliopola, *licet etiam* Prophetes, Scythes, *dici possit, sed minus usitatè.*

Neque hoc Latini olim in his tantùm vocativis, sed in aliis quoque sibi permittebant. Hinc Sosia, Pelia, Ænea, Anchisa, *& similes nominativi à vocativo Græco, pro* Sosias, Pelias, Æneas, Anchises. *Vide Emmanuelem in prima nominum declinatione.*

Multa nomina hujus primæ declinationis Græcorum, sequuntur apud Latinos primam & tertiam declinationem, ut Orestes, Pylades, Pelides, & similia.

DE DIALECTIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

Doricè declinatur χρύσης, *ut* Αἰνείας, *Jonicè verò* Αἰνείας, *ut* χρύσης.

Genitivus singularis exit in ου *communiter, Doricè in* α, *Æolicè in* αο, *Jonicè in* εω, *accentu in antepenultima, si nominativus sit paroxytonus* πηλείδης, πηλείδεω; *si verò sit oxytonus, tunc genitivus Jonicus erit paroxytonus:* ποιητής, ποιητοῦ, ποιητέω, *poëticè in* ω, *per crasin Jonici genitivi* πηλή-

πηλήδω, βορέω, apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopen pro βορέεω, à Jonico nominativo βορέης pro βορέας, Boreas.

Genitivus pluralis Doricè exit in ᾶν. πηλειδᾶν, Æolicè in αων, Jonicè in εων.

Dativus Jonicè in ης, πηλείδης, quia αι communis mutatur in η, Atticè & Jonicè πηλείδαισι vel πηλείδησι. Nam dativis pluralibus in σ additur jota.

Accusativus Jonicè nonnunquam habet εας, δεσπότεας, à Jonico singulari δεσπότεα. Vertunt enim Jones η accusativi in εα abjecto ν; hinc apud Herodotum legimus ξέρξεα pro ξέρξην.

Est autem eadem Dialectorum ratio in duali & plurali secundæ declinationis; quæ dialectorum varietas & pro poëtis intelligendis, & pro carminibus pangendis diligenter est notanda, simulque (ut hoc obiter addamus) pro carminum dimensione advertendum, illud ε Jonicum in singulari & plurali ferè semper συνίζησιν pati, ut in primo statim Homeri versu.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος.

Et Iliad. 2.

Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπάλοι ἄνδρες ἔασιν.

Id tamen non est perpetuum; sæpe enim constituit illud ε per se syllabam.

PARA-

PARADIGMA SECUNDÆ DECLINATIONIS SIMPLICIUM.

Tantum fœminina habet in α & η, ἡ μοῦσα, *Musa.* ἡ ἁγία, *sancta.* ἡ καθαρὰ, *pura.* ἡ τιμὴ, *honor.* ἡ νίκη, *victoria.*

Nom. Sing. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Dual. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μοῦσα.

Plur. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Sic ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est, quæ ante α habent vocalem aut diphthongum, retinent α in toto singulari. Ut λήδα, λήδας, λήδᾳ, λήδαν, *Leda.* μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ, *Martha.* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies.* φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, φιλίαν, *amicitia.* His adde ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, μνᾶ, contracta ex ἀθηνάα, ναυσικάα, μνάα, *Minerva, Nausica, Mina.*

DE DIALECTIS SECUNDÆ DECLINATIONIS.

Genitivus & dativus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitivus, & dativus primæ. Cætera nota sunt ex supra dictis.

Poetæ multa hujus declinationis nomina augent adjectione syllabæ φι *vel* φιν, *idque non modò in recto, sed etiam in obliquis: Neque in singulari tan-*

rum, sed in plurali quoque, abjecta consonante, si qua in obliquis occurrat.

Sunt autem hujusmodi nomina indeclinabilia, eorumque casus & numeri ferè sola orationis sententia discerni possunt. Et nonnulla quidem in α *vertunt suum* α *in* η, *more Jonico, alia ipsum retinent, ut vides in subjectis exemplis.*

ἑτέρα,	altera,	ἑτέρηφι.
νευρὰ,	nervus,	νευρῆφι.
θύρα,	janua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
ὐρανία,	Urania.	ὐρανίαφι.
ἐσχάρα,	focus,	ἐσχάραφι.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέληφι.
ἔνη,	prima mensis,	ἔνηφι.
εὐνὴ,	cubile.	εὐνῆφι.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum. Dixi autem in obliquis abjici consonantem, ut hic in quibusdam cernere licet: ἀπὸ νευρῆφι *pro* ἀπὸ νευρᾶς. *Iliad.* θ. *è nervo.* ἐξ εὐνῆφι *pro* ἐξ εὐνῆς, *è cubili. Odyss.* β. ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι *pro* φαινομένῃ. *Odyss.* ζ. cum aurora. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι. *Odyss.* ο. *pro* δεξιτερῆ *vel* δεξιτερᾷ, in manu dextra. ἄυριον ἐς ἔννῆφι *pro* ἐς ἔννην. *Hesiod.* in perendinum.

Videtur interdum α *mutari in* ο, ἐπ᾽ ἐσχαρόφι *pro* ἐπ᾽ ἐσχάρᾳ. *Odyss.* ε. super foco; & *Iliad.* ν. παρ᾽ αὐτόφι *pro* παρ᾽ αὐταῖς, apud ipsas.

Quædam vocabula hujus declinationis apocopen patiuntur. γλῆν *pro* γλήνη, pupilla. κρῖ *pro* κριθῆ, hordeum.

TER-

TERTIA DECLINATIO SIMPLICIUM.

›ntinet maſculina, fœminina, & communia in ος, ὁ ἄνθρωπος, *homo*. ἡ ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ ὄνος, *aſinus*. ἵππος, *equus*. Et djectivis, ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, *utilis*. φρόνι- *prudens*, & ſimilia.

Neutra habet in ον, τὸ ξύλον, *lignum*. τὸ ', *animal*.

Excipe ἄλλο, *aliud*. τηλικῦτο, *tantum*. ·ο, *tale*. τοσῦτο, *tantum*. Et ex pronobus, τῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, quæ neutra cùm non deſinunt in ν, ſicut ex articulis, τὸ

ANNOTAT.

egimus non rarò apud Iſocratem, & alios τοιῦ- tale, & τοσῦτον, tantum, *potiſſimum ſequente* · *Reperitur etiam ſæpe apud Ariſtotelem, &* τυντὸν, idem, *pro* τὸ αὐτὸ, *& apud Ariſto-* *n*, τυτονὶ *pro* τυτοί.

RADIGMA TERTIÆ DECLINATIONIS.

ng. ὁ λόγος, τῦ λόγυ, τῷ λόγῳ, τὸν , ὦ λόγε.

ual. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω.

ur. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, όγυς, ὦ λόγοι.

c ἡ ὁδὸς, *via*. ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, *glorioſus*.

Neutrum τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Dual. ut in masculino.

Plur. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Neutrorum tres casus semper sunt similes, Nominativus, Accusativus & Vocativus, qui in plurali in α exeunt.

DIALECTI HUJUS DECLINATIONIS.

Genitivus singularis Jonicè οιο, λόγοιο, Doricè ω, τοῦ λόγω. Genitivus Dualis, οιϊν, λόγοιϊν. Dativus pluralis, οισι, λόγοισι. Accusativus Doricè, ως & ος, τοὺς λόγως, καὶ λόγος.

Additur quoque nonnullis hujus declinationis vocabulis in ος & ον, φι seu φιν, abjectis prius literis σ & ν, suntque indeclinabilia in omnibus casibus & numeris, & paroxytona, quorum exempla quædam hic subjecimus.

στρατὸς,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιὸς,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκὸς,	æs,	χαλκόφι.
πόντος,	mare,	ποντόφι.
ὀστέον,	os, ossis,	ὀστεόφι.
δάκρυον,	lachryma,	δακρυόφι.
ἴκριον,	tabulatum,	ἰκριόφι.

EXEM-

EXEMPLA OBLIQUORUM.

·οντόφι	pro	ἐκ πόντȣ, *ex* mari. *Odyss.* ω.
ςρατόφι		ἀπὸ ςρατȣ͂, *ab* exercitu. *Iliad.* κ.
ἰκριόφι		ἐπὶ ἰκρίῳ, *in* tabulato. *Odyss.* γ.
ὀςεόφιν		ἀπὸ τῶν ὀςῶν, *ab* offibus. *Od.* ξ.
δακρυόφι		δακρύοις, lachrymis. *Odyss.* ε.
ὀςεόφιν		ἀμφὶ τὰ ὀςᾶ, circa offa. *Odyss.* π.

Quædam nomina hujus declinationis patiuntur *ue apocopen*, ἄλφι *pro* ἄλφιτον, farina. κάρα ·άρηνον, caput. ἔρι *pro* ἔριον, lana. γλάφυ ·λάφυρον, antrum.

QUARTA DECLINATIO SIMPLICIUM.

ec declinatio Atticorum propria eſt. Eadem continet genera, quæ tertia.

Terminationes ως & ων, quarum hæc neuım eſt, ὁ μενέλεως, *Meneleus.* ἡ ἄλως, ὁ καὶ ἡ ἔωγεως, *fertilis.* τὸ εὔγεων, in ali, τὰ εὔγεω.

Vocativus ubique ſimilis eſt nominativo.

PARADIGMA QUARTÆ.

ing. ὁ μενέλεως, τȣ͂ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, ιενέλεων, ὦ μενέλεως.

Dual. τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεῳν.

Plur. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέ-, τȣ̀ς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Sic ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ.
ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, *fertilis*. τῦ καὶ τῆς ἔυγεω.
τὸ ἔυγεων, *fertile*. Plur. τὰ ἔυγεω.

Unum eſt neutrum in ως, τὸ χρέως, τῦ χρέω, *debitum*, pro quo dicimus etiam τὸ χρεὼν, accentu in ultima; & duo in ω, ἀγήρω, *ſenii expers*, & ἐπίπλεω, *plenum*, illud apud Philonem, hoc apud Plutarchum.

Quinque formant Accuſativum ſine ν, ὁ ἄθως, τὸν ἄθω, *Atho mons*. ἡ ἕως, τὴν ἕω, *aurora*. ἡ κέως, τὴν κέω, *Ceos inſula*. ἡ κῶς, τὴν κῶ, *Cos inſula*. ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus*. Quædam tamen ex his, imo pleraque admittunt ν in accuſativo: τὸν ἄθων, apud Herodotum, & τὸν λαγὼν, apud Plutarchum, & alia apud alios.

ANNOTAT.

Prædictis addunt nonnulli, ὁ καὶ ἡ ἵλεως, τὸν καὶ τὴν ἵλεω, propitius. ὁ καὶ ἡ ἀγήρως, τὸν καὶ τὴν ἀγήρω, ſenii expers. ὁ πλέως, τὸν πλέω, plenus, *cum compoſitis*, ἔκπλεως, ἀνάπλεως, ἐπίπλεως. *Item* τὸν μενέλεω, τὸν τυνδάρεω. *Et in ſacris literis Ruth. cap. 3.* τὸν ἅλω, *ponitur enim eo loci* ἅλως *&* ἅλων, *maſculine. His annumerant aliqui* τὸν γέλω *pro* γέλων *à* γέλως, riſus. *Quamvis quæ per quintam declinationem etiam inflectuntur, videantur potius ex apocope nata; ut* τὴν *vel* τὸν ἅλω *pro* ἅλωνα, τὸν γέλω *pro* γέλωτα, *& ſic de reliquis.*

Genitivus singularis desinit poëticè in ωο, ὁ μί-, μινῶο, Minos. ὁ ἀνδρόγεως, ἀνδρογεῶο, lrogeos. *Quidam subscribunt jota; μινῷο, ἀν-γεῷο. Pertinent autem ad hanc declinationem ipue composita à κέρας*, cornu. *γέα seu γαῖα*, ι, & χρέως, debitum, & κρέας, caro. ὁ καὶ ίκερως, bicornis. ὁ καὶ ἡ πολύκερως, multi-ιis. ὁ καὶ ἡ μονόκερως, unicornis. ὁ ῥινόκε-, Rhinoceros. ὁ καὶ ἡ βαθύγεως, profundam ιm habens. ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, fertilis. τὸ ἀνώ-ν, cœnaculum, quasi ἄνω τῆς γῆς, supra ter-. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus. ὁ ὑπό-ως, debitor. ὁ καὶ ἡ ἡδύκρεως, suavem car- habens.

Ναὸς, templum, & λαὸς, populus, *cum compositis tertiæ declinationis, mutant hic α lon-in ε*, λεὼς, νεὼς, μενέλεως, νικόλεως.

Servant porro Latini interdum casus hujus decli-ιnis Atticè. Æneid. 6. In foribus letum An-ȝeo. *Et 1. Georg.*

Aut Atho aut Rhodopen aut alta Ceraunia telo
Dejicit.

Et 1. Cor. 1. Ego quidem sum Pauli; ego verò llo, ubi Apollo genitivus Atticus est; à Recto ιλλὼς, *de quo Act. 18. usurpavit Mela lib. 2. vum Atho, & Plinius Accusativum, Athon.*

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud inos per tertiam declinationem, Atho Athonis, r. 2. de finibus. Hellesponto juncto, Athone per-, maria ambulasset. Vide Emmanuelem Annotat. ecundam declinationem.

QUINTA DECLINATIO SIMPLICIUM IMPARISYLLABA.

Complectitur hæc declinatio omnia genera & terminationes plurimas, cujus hoc est commune paradigma.

Nom. Sing. ὁ τιτὰν, τοῦ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τὸν τιτᾶνα, ὦ τιτάν.

Dual. τὼ τιτᾶνε, τοῖν τιτάνοιν, ὦ τιτᾶνε.

Plur. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτάνων, τοῖς τιτᾶσι, τοὺς τιτᾶνας, ὦ τιτᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali, τὰ καὶ ὦ ἄστεα, *urbes.*

ANNOTAT.

Ut terminationes hujus declinationis & formationes genitivi facile percipiantur, & memoria retineantur, diligenter initio proponendæ & cognoscendæ sunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur novem; quatuor vocales: α, ι, υ, ω, *& quinque consonantes,* ν, ξ, ρ, σ, ψ. *Omne ergo nomen Græcum quintæ declinationis, in aliquam ex istis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur.* Γαβριήλ, Μιχαήλ, Ἀδάμ.

Consuletur verò non parum memoriæ, si ordinem alphabeti sequamur, non tantum in literis ultimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proximè terminalem consonantem antecedunt.

A.

A, ατος: τὸ βῆμα, βήματος, *gradus, tribunal.* ἄλφα, βῆτα, γάμμα, & similia literarum nomina indeclinabilia sunt.

ANNO-

A N N O T A T.

Non rarò tamen audias viros doctos duo gamma vel sigmata dicere.

ι, υ, ο, ω, declinantur ratione adjectivi adcti, quod est ψιλὸν, μικρὸν, μέγα.

Indeclinabilia quoque sunt nomina in α, ex apo- nata: τὸ ἄλειφα pro ἄλειφαρ, pinguedo. *α pro τὸ ὕφασμα,* textura. *σκέπα pro σκέσμα,* tegmen.

I.

ιτος: τὸ μέλι, μέλιτος, *mel*, cum compositis. οἰνόμελι, *vinum mulsum.* ὀξύμελι, *acetum mulsum.* ὑδρόμελι, *aqua mulsa.*

Adjectiva neutra in ι, sequuntur leges masculinorum, εὔχαρι, εὐχάριτος, φιλόπατρι, *amans patriæ.* φιλοπάτριδος, sic τὶ, τινὸς, aliquod vel aliquid.

ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi.* Hoc tamen ajunt esse non Græcum, sed barbarum, sicut etiam κόμμι, κιννάβαρι & πέπερι.

A N N O T A T.

Alia in ι, ex apocope, indeclinabilia sunt, ἄλ- pro ἄλφιτον, farina, puls. *τρόφι pro τρόφι-* alimentum præbens. *ἔρι pro ἔριον*, lana. *Nespectant ad quintam sed tertiam. Sunt autem a nomina quintæ in α & ι, generis neutri.*

Υ { υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu.* δόρυ, δόρυος, *hasta.*
ιος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs.* ἡδὺ, ἡδέος, *suave.* τὸ πῶυ, πώεος, *grex ovium.*

ANNOTAT.

Quæ in υος, *quæ verò in* ιος, *genitivum forment, usu discendum est. Nam quod ajunt substantiva in* υ *penultimam corripientia, habere* υος, *penultimam verò producentia* ιος, *verum quidem est; sed qui id facies, si vox vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat, ut* δάκρυ, lachryma? *Certè ad usum hîc confugiendum erit, qui te docebit, vocem hanc formare genitivum in* υος, τὸ δάκρυ, δάκρυος.

Hinc quoque rejicienda sunt ex apocope facta, ut γλάφυ *pro* γλάφυρον, rotundum. *Non enim huc pertinent.*

Ω, όος: ἡ λητώ, λητόος, λητοῦς, *Latona.*

ANNOTAT.

Pertinent hæc ad quartam contractorum & ferè sunt nomina propria mulierum: ἡ μαντώ, μαντόος, *Rejice hinc illud* δῶ, domus, *pro* δῶμα.

Αν { ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, *Pæan.* ὁ τιτὰν, τιτᾶνος, *Titan.* ὁ πὰν, πανὸς, *Pan, Deus Pastorum*, & neutra, μέλαν, *nigrum.* τάλαν, *miserum.*
αντος: τὸ τύψαν, τύψαντος, *quod verberavit*, & similia participia Aoristi primi, vel præsentis temporis & Aoristorum secundæ conjugationis verborum in μι, στὰν, στάντος, *quod stetit*, cum nomine, πᾶν, παντὸς, *omne.*

ενος:

{ενος: τέρεν, τέρενος, *tenerum*.
εντος: χαρίεν, χαρίεντος, *gratiosum*. Sic participia in εν: τυφθὲν, τυπὲν, *verberatum*. τιθὲν, θὲν, *ponens*, *quod posuit*. Omnia in εν sunt generis neutri.

{ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus*. ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *Siren*.
ενος: ὁ ποιμὴν, *pastor*. ποιμένος. ἡ φρὴν, φρενὸς, *mens*. ὁ τέρην, τέρενος, *tener*.

ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, *delphinus*. ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *radius*.

{ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *majus*. Neutra hæc sunt à masculinis comparativis in ων.
οντος: τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*, præsentis temporis, vel Aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis activæ, vel præsentis temporis, & Aoristi secundi verborum in μι tertiæ conjugationis.

{οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, *bipes*.
ουντος: τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*. Neutra hæc sunt omnia.

{υνος: ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris vel domus lignea*.
υντος: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος, *jungens*, præsentis temporis, quartæ conjugationis verborum in μι.

ῶνος:

ωνος: ὁ κλών, κλωνὸς, *ramus*. ὁ αἰών, αἰῶνος, *ævum*. ὁ πλάτων, πλάτωνος, *Plato*.

ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *ferra*. ἡ χελιδών, χελιδόνος, *hirundo*, & communia. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, *felix*. Sic comparativa, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*.

ῶντος: ὁ ξενοφῶν, ξενοφῶντος, *Xenophon*. βοῶν, βοῶντος, *clamans*.

ων { ȣ̃ντος: ὁ τυπῶν, τȣ̃ τυπȣ̃ντος, & alia participia futuri fecundi barytonorum, & circumflexa præfentis primæ & tertiæ circumflexorum, ὁ ποιῶν, τȣ̃ ποιȣ̃ντος, *faciens*. ὁ δηλῶν, τȣ̃ δηλȣ̃ντος, *manifeftans*.

οντος: δράκων, δράκοντος, *draco*, & participia Barytonorum præfentis temporis: ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*, & circumflexorum non contracta. ὁ φιλέων, τȣ̃ φιλέοντος, *amans*.

κος: ὁ θώραξ, θώρακος, *thorax*. ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*. ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutato η in ε.

γος: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*. ὁ τέττιξ, τέττιγος, *cicada*.

ξ { χος: ὁ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*; fubftituto τ pro θ, quod fit propter fequentem afpiratam χ. In dativo plurali rurfus affumit θ, θριξὶ, non enim fequitur afpirata, fed ξ.

κτος: ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *Rex*. ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*.

αρος:

ρ { αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*. ἡ δάμαρ, *uxor*. τὸ νέκταρ, *nectar*.
ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar*. τὸ δέλεαρ, *esca*. Indeclinabilia sunt τὸ μῶμαρ, *stultus*, & τὸ ὄναρ, *somnium*. }

Ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pediculus*. ἡ χεὶρ, *manus*. ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ.

ANNOTAT.

Sed utrum sit communis generis ἀντίχειρ, *non convenit inter omnes; sunt enim qui putent* ἀντίχειρ, *cùm pollicem significat, potius esse masculinum, quàm fœmininum, subaudito nomine* δάκτυλος, digitus; *Sic* ὁ καὶ ἡ πολύχειρ, multimanus.

Ηρ { ηρος: ὁ σὴρ, σηρὸς, *Ser populus*, & *vermis nens sericum*. ὁ λετὴρ, λετῆρος, *pelvis*. τὸ κῆρ, κηρὸς, *cor*. ἡ κὴρ, κηρὸς, *sors, fatum*.
ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther*. ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater*. ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater*. ἡ γαςὴρ, γαςέρος, γαςρὸς, *venter*, & similia; quæ syncopen patiuntur, è quibus etiam est ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir*. }

Ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor*, *animus*, & quod inde componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, *magnanimus*.

Υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*. ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*. τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

ωρος:

ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*. ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *humor, sanies*. τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, *captura*.

Ωρ { ορος: ὁ νέςωρ, νέςορος, *Nestor*. ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*. ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*. Excipe τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua*, quasi ab ὕδας. Est enim heteroclitum.

αντος: ὁ Αἴας, αἴαντος, *Ajax*. ὁ πᾶς, παντὸς, *omnis*, cum compositis, ἅπας, σύμπας, *omnis*. ὁ τύψας, τύψαντος, *qui verberavit*. ὁ ἱςὰς, ἱςάντος, *stans*, ςὰς, ςάντος, & similia participia.

Ας { ανος: ὁ μέλας, μέλανος, *niger*. ὁ τάλας, τάλανος, *miser*.

αδος: ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*. ἡ μονὰς, μονάδος, *unitas*.

ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*. τὸ κέρας, κέρατος, *cornu*.

αος: ὁ λᾶας, τῦ λάαος, *lapis*. ὁ λᾶς, λαός, *lapis*.

αιτος: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *convivium*. τὸ ςαῖς, ςαιτὸς, *farina aqua subacta*.

Αις { αιδος: ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, *puer*, *puella*, cum compositis, ἄπαις, *sine liberis*. εὔπαις, *felix liberis*.

Αυς, αος: ἡ ναῦς (Jonicè νηῦς, & diæresi, νηῢς, Genit. νηὸς) ναὸς, *navis*, vel νεὼς, quamvis alii hunc genitivum forment à Recto νεῦς, sic γραῦς, *anus*, *vetula*.

Ες, εος: τὸ ἀληθὲς, ἀληθέος, *verum*.

ενος:

ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, *pecten*. Sic εἷς, ἑνὸς, *unus*, cum compositis μηδεὶς, οὐδεὶς, *nullus*.

ς εντος: ὁ σιμόεις, σιμόεντος, *Simois, nomen fluvii*. ἡ ὀπόεις, ὀπόεντος, *opus, nomen urbis*. ὁ χαρίεις, χαρίεντος, *gratiosus*. ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *qui verberatus est*. ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens*. ὁ τεθεὶς, τεθέντος, *positus*.

Excipe ἡ κλεῖς, *clavis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, & in plurali κλεῖς, *claves*, Matth. 16.

Ευς, εος: ὁ βασιλεὺς, βασιλέος, *rex*. Jonicè βασιλῆος, Atticè βασιλέως.

Ης ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes*. ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *vestis*. ἡ κακότης, κακότητος, *malitia*.
ἡ ἀστειότης, ἀστειότητος, *urbanitas*. ἡ δριμύτης, δριμύτητος, *acrimonia*, & similia infinita.
ηντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*. ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, *laurus*, quæ sunt contracta ex τιμήεις, δαφνήεις.
εντος: ὁ κλήμης, κλήμεντος, *Clemens*.
εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, vera*, & similia plurima adjectiva.

Ις, ιος: ἡ πόλις, πόλιος, *civitas*. ὁ λις, λιὸς, *leo*.

ιδος:

Ις { ιδος: ὁ πάρις, πάριδος, *Paris*. ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepido*. ἡ θέμις, θέμιδος, *Themis*.
ιτος: ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*, cum compositis: εὔχαρις, *gratus*. ἄχαρις, *ingratus*.
ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*.
ισος: ἡ θέμις, θέμισος, sic χάρις, χάρισος, & χάριδος, præter χάριτος.

ANNOTAT.

Rident nonnulli Antesignanum propter hos duos genitivos nominis χάρις, *sed cum Lascaris & alii non ignobiles auctores illos agnoscant, non est cur ridentes magnoperè curemus.*

Ις, ινος: ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis*, indefinitum. τίς, τίνος, interrogativum, *quis*. Sic ὁ δελφὶς, δελφῖνος, *Delphinus*. ἡ ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *radius*.

ANNOTAT.

Cum articulo postpositivo ὃς *componitur* τὶς *per omnes numeros, casus & genera*; ὅςις, ἥτις, ὅτι, quis, quæ, quod, ἇτινος, ἧςινος, ἇτίνος, *& sic per omnes casus.*

Declinatur autem utraque pars compositionis, recipitque ὅςις, *præter Dialectos tertiæ & secundæ declinationis etiam peculiares quasdam. Nam pro* ἇτινος *&* ᾧτινι, *dicunt Attici,* ὅτȣ *&* ὅτῳ, *& Jones* ὅτεο, ὅτέῳ, *poëtæ* ὅτεο *&* ὅτȣ, *Dores* ὅτευ, *Gen. Plur.* ὁτέων, *Dat.* ὁτέοισι, *usurpant etiam poëtæ pro* αἳ *&* οἳ, ταὶ *&* τοὶ. *Item* τοὶ, ταὶ *pro* οἳ *&* αἳ, qui, quæ.

ιος:

εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus*.
οτος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *quod verberavit*, & similia participia.

οος: ὁ καὶ ἡ βȣ̃ς. τȣ̃ καὶ τῆς βοὸς, *bos*.
ȣντος: ὁ πλακȣ̃ς, πλακȣ̃ντος, *placenta*.
οντος: ὁ ὀδȣ̀ς, ὀδόντος, *dens*. ὁ δȣ̀ς, δόντος, *qui dedit*.

;ͅ *auris*, ὠτὸς. Alii dicunt ȣ̃ς esse indeclinabile. Sed pari ratione dicerent etiam ὕδωρ esse indeclinabile.

υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*. ὁ ἰχθὺς vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*.
εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus*. ὁ ἡδὺς, ἡδέος, *suavis*.
ις εως: ὁ πῆχυς, πήχεως, *Atticè*, *cubitus*. ὁ πρέσβυς, *senex* seu *legatus*. ὁ πέλεκυς, *securis*.
υδος: ὁ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys*. ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *advena*.
υθος: ἡ κόρυς, κόρυθος, *galea*.
υντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *jungens*, & similia participia quintæ in μι.

ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*. τὸ φῶς, φωτὸς, *lux*.
οος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*, *verecundia*. ἠὼς, ἠόος, *aurora*.
ως οτος: ὁ τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberavit*, & similia participia præteriti activi generis Masculini.
ωός: ὁ τρῶς, τρωὸς, *Trojanus*. ὁ ἥρως, ἥρωος, *Heros*.

Ας, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *ſal.* ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare.*

Νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus.*

Ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, *beatus.*

ψ { πος: ὁ ὤψ, ὠπὸς, *viſus.* ὁ κύκλωψ, κύκλωπος, *Cyclops.*
βος: ὁ ἄραψ, ἄραβος, *Arabs.* ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena.*
φος: ὁ κίνυψ, κίνυφος, *nomen fluvii.* ἡ κατῆλιψ, *ſcala.*

Et hæc de formationibus genitivi quintæ declinationis.

Non fuerit autem inutile omnes terminationes Recti, à quibus genitivus deducitur, hîc in unum colligere, ordine alphabeti ſervato. Sunt igitur iſtæ: α, ι, υ, ω, αν, εν, ην, ιν, ον, ȣν, υν, ων, ξ, αρ, ειρ, ηρ, ορ, υρ, ωρ, ας, αις, αυς, ες, εις, ευς, ης, ις, ος, ȣς, υς, ως, λς, νς, ρς, ψ.

DE ACCUSATIVO QUINTÆ DECLINATIONIS.

Accuſativus exit in α.

EXCEPTIONES.

Excipe primò nomina in ις & υς, quorum genitivus habet ος purum. Nam hæc accuſativum in ν formant; ὁ ὄφις, ὄφιος, vel ὄφεως, ὄφιν, *ſerpens.* ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus.* ὁ ὀξὺς, ὀξέος, ὀξὺν, *acutus*, quamvis

hæc

hæc quoque α habeant, τὸν βότρυα, τὸν ὀξέα, maximè apud poëtas.

Excipe ſecundò Barytona in ις & υς, quæ non habent ος purum: Hæc enim α & ν ſortiuntur. ἡ ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, ἔριν, *contentio.* ὁ νέηλυς, νεήλυδος, νέηλυν, νεήλυδα, *advena.* ὁ πάρις, πάριδος, πάριν, πάριδα, *Paris.*

ANNOTAT.

Cauſas hujus duplicis accuſativi eſt, quod hæc vocabula Jonicè per ος quoque purum inflectantur, non ſecus atque ὄφις. Unde meritò utraque terminatione finiuntur. In oxytonis hoc non fit, ſolum enim α habent, ἡ ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἐλπίδα, ſpes. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα, chlamys.

Excipe tertiò finita in αυς, ἡ ναῦς, ναῦν, *navis.* ἡ γραῦς, γραῦν, *vetula*, ſubſtituto ν in locum σ nominativi, ut & in βοῦς, βοῦν, accidit.

ANNOTAT.

Legimus tamen βόα, & Doricè βῶν, & poëticè τὴν νάα *vel* νῆα, *vel* νῆυν, navim. *Sic* ὁ λᾶς, λαὸς, λαΐ, λᾶν, lapis.

DE VOCATIVO.

Vocativus ſimilis eſt nominativo.

EXCEPTIONES.

Excipiuntur primò nomina Barytona, quæ **declinantur** per ντος; hæc enim ablato τος vo**cativum** formant: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Ajax.*

Ajax. ὁ Θόας, Θόαντος, ὦ Θόαν, *Thoas.* ὁ πολυδάμας, πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμαν, *Polydamas.* ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo.* ὁ γέρων, γέροντος, ὦ γέρον, *senex.*

ANNOTAT.

Exceptio hæc intelligenda est de nominibus, non de participiis. Hinc τύψας, τύψαντος, ὁ ἱςὰς, ἱςάντος, ὁ ςὰς, ςάντος, *vocativum similem nominativo habent, ut &* ὁ τύπτων, τύπτοντος, *& hujus generis alia participia, sive sint contracta, sive non, quia regula loquitur de nominibus, & quidem Barytonis tantùm. Hinc* ὁ ἱμᾶς, τȣ̃ ἱμάντος, *vocativum habet similem nominativo, quia est oxytonum.*

Quo fit, ut rejiciantur etiam nomina contracta. Hinc ὁ πλακȣ̃ς, πλακȣ̃ντος. ὁ σιμȣ̃ς, σιμȣ̃ντος, *cùm sint contracta; vocativum non faciunt in* ουν, *sed secundum aliam quandam regulam de qua postea, in* ȣ, *quamvis non desint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocativos illos,* ὦ σιμȣ̃ν, ὦ πλακȣ̃ν, *agnoscant. Ego tamen non video, quomodo hæc illorum sententia cum eorundem verbis cohæreat, cùm ajunt:* Nota in contractis prædictam exceptionem non habere locum, *certè* σιμȣ̃ς, *&* πλακȣ̃ς, *contracta sunt, nisi quis dicat* πλακȣ̃ν *&* σιμȣ̃ν, *esse vocativos contractos; pro* πλακόεν, σιμόεν.

Quamobrem nec τιμῆς, *nec* δαφνῆς, *licet flexa per* ντος, *formabunt suum vocativum ablato* τος, *sicut nec* κλήμης, κλήμεντος, *nec* ἐάλης, ἐάλεντος, *sed tantum nomina in* αντος *&* οντος, *qualia antè descripsimus, licet non ignorem esse nonnullos,* inter

inter quos Lascaris, qui vocativos τιμῆν & δαφνῆν *afferant, qui tamen potius videntur contracti ex* τιμῆεν & δαφνῆεν.

Solent porrò poëtæ ex hujusmodi vocativis literam ν *abjicere*, ὦ Αἶα, ὦ Θόα, ὦ λαοδάμα, *quos Latini imitati dixerunt*, *ô Palla*, *Æneid.* 11. *à Pallas, Pallantis*, *ô Calcha apud Senecam Troad. Vide Emmanuelem in tertia declinatione.*

Excipe secundò alia quædam nomina Barytona, quæ ablato genitivi τος vel ος formant suum Vocativum, ut adjectiva in ην & εις, quorum neutra in εν, & barytona in ωρ, & in ας, ανος, & in ων, ονος, ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν, *tener, tenera*. ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ἄρσενος, ὦ ἄρσεν, *masculus, mascula*. ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν, *gratiosus*. ὁ τιμήεις, τιμήεντος, ὦ τιμῆεν, *honorabilis*. ὁ δαφνήεις, δαφνήεντος, ὦ δαφνῆεν, *laureus*. ὁ πλακόεις, πλακόεντος, ὦ πλακόεν, *latus ad modum crustæ*, & substantivum, ὁ Σιμόεις, σιμόεντος, ὦ σιμόεν, *Simois nomen fluvii*. ὁ νέςωρ, νέςορος, ὦ νέςορ, *Nestor*. ὁ ἕκτορ, ἕκτορος, ὦ ἕκτορ, *Hector*. ὁ παντοκράτωρ, παντοκράτορος, ὦ παντοκράτορ, *omnipotens*. ὁ μέλας, μέλανος, ὦ μέλαν, *niger*. ὁ τάλας, τάλανος, ὦ τάλαν, *miser*. ὁ δαίμων, δαίμονος, ὦ δαῖμων, *dæmon*, passim apud Orpheum. ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, ἐλεήμονος, ὦ ἐλεῆμον, *misericors*. ὁ καὶ ἡ οἰκτίρμων, οἰκτίρμονος, ὦ οἰκτίρμον, *misericors*.

ANNOTAT.

Non comprehenduntur sub hac exceptione participia in εις, ut τυφθεὶς, verberatus. *τιθεὶς,* ponens. *τεθεὶς,* positus. *Idem est enim horum Rectus & Vocativus. Illa in εις formant etiam Vocativum in ει, ablato σ Recti, χαρίεις, ὦ χαρίει. Quod si in prædictis dictionibus aliquando Vocativus est similis Nominativo, id per Atticismum vel poëticam licentiam fieri censendum est.*

Excipe tertiò composita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocativum faciunt in ον, licet quædam illorum forment Genitivum in ωνος, retracto accentu in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον, *Apollo.* ὁ ποσειδῶν, ποσειδῶνος, ὦ πόσειδον, *Neptunus.* ὁ ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον, *Agamemnon.* ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον, *infelix.* Idem comparativis accidit, ὁ βελτίων, ὦ βέλτιον, ὁ ἀρείων, ἄρειον, *melior.*

ANNOTAT.

Composita polysyllaba quorum genitivus exit in ονος, nihil differunt in formatione vocativi à symplicibus in ων, ονος, de quibus in secunda exceptione; nisi quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim ὁ λακεδαίμων, λακεδαίμονος, ὦ λακεδαῖμον, Lacedæmon. ὁ παλαίμων, παλαίμονος, ὦ παλαῖμον, Palæmon. ὁ καὶ ἡ δαΐφρων, δαΐφρονος, ὦ δαΐφρον, prudens. ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρον, ἀγανόφρονος, ὦ ἀγανόφρον, lenis, mitis.

Exci-

Excipe quartò gravitona in ηρ, hæc enim ερ habent, ἡ μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mater*. ἡ θυγάτηρ, ὦ θύγατερ, *filia*. ἡ δημήτηρ, ὦ δήμητερ, *Ceres*, quod in his quoque oxytonis fit, ὁ πατὴρ, *pater*. ὁ σωτὴρ, *salvator*. ὁ δαὴρ, *levir*. ὁ ἀνὴρ, *vir*. ὦ πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, quibus etiam accentus retrahitur.

ANNOTAT.

Invenitur tamen aliquando ὦ σωτὴρ. *Legem hanc barytonorum non sequitur hoc barytonum* ὁ πίηρ, πίερος, ὦ πίηρ.

Excipe quintò nomina in ευς & ους, quæ σ deponunt, ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ, *rex*. ὁ βοῦς, ὦ βοῦ, *bos*. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ, *panis crustaceus*, *placenta*, præter ὁ ποῦς, ὦ ποὺς, *pes*. ὁ ὀδοὺς, ὦ ὀδοὺς, *dens*. ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer*, *puella*, cùm suis compositis, ὁ καὶ ἡ ἄπαις, *sine liberis*. ὁ καὶ ἡ εὔπαις, *felix liberis*.

ANNOTAT.

Non videtur idem dicendum de compositis à ποὺς, *ut* δίπους, τρίπους, πολύπους. *Nam Statius poëta latinus aliquoties utitur vocativo*, μελάμπου, *ad imitationem certè Græcorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione. Et si* ποὺς *suum* σ *in vocativo retinet, ut distinguatur ab adverbio* ποῦ, *causa nulla erit, cur id in vocativo composita retineant.*

Excipe sextò gravitona in ις & υς, amittunt enim σ in vocativo, ὁ ὄφις, ὦ ὄφι, *serpens*. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ, *botrus*.

 Idem

Idem accidit adjectivis oxytonis in υς, ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξὺ, *acutus*; & monosyllabis, ὁ μῦς, ὦ μῦ, *mus*. ἡ δρῦς, ὦ δρῦ, *quercus*; & poëticè oxytonis in ις, ἡ ἀμαρυλλὶς, ὦ ἀμαρυλλὶ, *Amaryllis*.

ANNOTAT.

Idem fit apud Latinos in hujusmodi oxytonis Virg.

Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

Vide Emmanuelem proximè nominatò loco.

Substantiva oxytona in υς, ut χλαμὺς, chlamys, *& lingua communi omnia oxytona in ις, retinent σ in Vocativo*, ἡ ἐλπὶς, ὦ ἐλπὶς, spes.

Excipe septimò vocabula in ης primæ contractorum, quorum Vocativus in ες, & nomina in ω & ως quartæ, quorum vocativus in οι exit, Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες, *Demosthenes*. ἀληθὴς, ὦ ἀληθὲς, *verus*. ἡ λητὼ, ὦ λητοὶ, *Latona*.

DE DATIVO PLURALI.

Fit à dativo singulari posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, rejectisque literis δ, θ, ν, τ, si occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι, ταῖς λαμπάσι, ὄρνιθι, ὄρνισι, τιθέντι, τιθεῖσι, λέβητι, λέβησι.

Quod si rejecta aliqua ex prædictis literis, dativus pluralis corriperetur, cùm longus fuerit positione in singulari; diphthongus facienda est adscita vocali, λέοντι, λέουσι, non λέοσι. τιθέντι, τιθεῖσι, non τιθέσι.

ANNO-

ANNOTAT.

Causa hujus rei est, quod dativus pluralis ejusdem quantitatis esse debeat cujus singularis, si hic brevis sit, ut τείχεϊ, λαμπάδι, brevis erit & ille, τείχεσι, λαμπάσι. Si verò sit longus, longus erit & ille, τιτᾶνι, τιτᾶσι, τιθέντι, τιθεῖσι, ἱςᾶντι, ἱςᾶσι.

Accidit tamen aliquando ut dativus singularis sit brevis, pluralis longus, & hoc potissimum in vocabulis ρ in obliquis habentibus; potest enim pluralis dativus major esse quantitate quàm singularis, sed nunquam minor, ὁ ῥήτωρ, ῥήτορος, ῥήτορσι, Rhetor. ὁ μάρτυρ, μάρτυρι, μάρτυρσι, Martyr, testis. ὁ ἅλς, ἁλὸς, ἁλὶ, ἁλσὶ, sal.

EXCEPTIONES.

Excipe primò nomina in ξ, ψ, & in diphthongum desinentia. Hæc enim dativum pluralem à nominativo singulari formant adjecto jota, ὁ κόραξ, κόραξι, *corvus.* ὁ ἄραψ, ἄραψι, *Arabs.* ὁ βασιλεὺς, βασιλεῦσι, *rex.* βοῦς, βουσὶ, *bos.* At ὁ ποὺς, τοῖς ποσὶ, *pes.* τὸ οὖς, ὠσὶ, *auris.* ὁ υἱεὺς, υἱέσι, *filius.* ὁ δρομεὺς, δρομέσι, *cursor.* Neque invenitur υἱεῦσι, δρομεῦσι, ut testatur Antesignanus.

Excipe secundò nomina in ηρ in obliquis syncopen pati solita; hæc enim dativum pluralem in ασι faciunt, ὁ πατήρ. ἡ μήτηρ. ὁ ἀνήρ. πατέρι, πατρὶ, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι. ἡ θυγάτηρ, θυγατράσι. Sic ὁ ὗις, *filius,* τοῖς υἱάσι, inserto α pro ὗισι, γαςὴρ, tamen, *venter,* facit γαςῆρσι, ut quidam volunt.

DE DIALECTIS QUINTÆ DECLINATIONIS.

Vocativos omnium nominum in ων, etiam oxytonorum, quæ per ονος declinantur, formant Æoles in ον, ablato ſcilicet ος genitivi, ἡ ἀηδὼν, ἀηδόνος, ὦ ἀηδὸν, communiter ὦ ἀηδών, luscinia. *ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, ὦ χελιδὸν, communiter ὦ χελιδών,* hirundo.

Additur quoque nonnullis nominibus quintæ declinationis ſyllaba φι vel φιν, & in neutris quidem in ος, vertitur ο in ε. In fœmininis verò in ων formato genitivo abjiciendum eſt σ; & in aliis alia mutanda ſunt, ut in his exemplis vides.

τὸ ςῆθος,	pectus,	ςήθεσφι.
τὸ ὄρος,	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχος,	currus,	ὄχεσφι.
ἡ κοτυληδὼν,	coxa,	κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι.
ἡ χελιδὼν,	hirundo,	χελιδόνος, χελιδονόφι.

Invenitur etiam Iliad. 9. ἐξ ἐρέβευσφιν, pro ἐξ ἐρέβους, ex Erebo, *genitivus à nomine τὸ ἔρεβος. Et Iliad. 22. παρὰ ναῦφιν, pro ἀπὸ νηῶν,* à navibus.

Accidit quoque huic declinationi apocope: δῶ, pro δῶμα, domus, *id quod fit in omnibus caſibus ſingularis numeri, ut in hoc ſchemate cernis:*

In

In Nomin. τὸ	σκέπα	pro	σκέπασμα,	tegmen.
	ὕφα		ὕφασμα,	textum.
	δῶ		δῶμα,	domus.
In Genit. τῦ	Ἄιαν	pro	Ἄιαντος	*Vel etiam* Ἄια,
				ϑόα, *ut placet*
	ϑόαν		ϑόαντος	*Lascari.*
In Dat. τῇ	δαΐ	pro	δαΐδι,	pugnæ.
	ϑέτι		ϑέτιδι,	Thetidi.
	μάςι		μάςιγι,	scuticæ.
	παράκοιτι		παρακοίτιδι,	uxori.
	τῷ ἱδρῷ		ἱδρῶτι,	sudori.
In Accus. τὸν	Ἀπόλλω	pro	Ἀπόλλωνα,	Apollinem.
	ποσειδῶ		ποσειδῶνα,	Neptunum.
	ἱδρῶ		ἱδρῶτα,	sudorem.
In Vocat. ὦ	λαοδάμα	pro	λαοδάμαν,	Laodamas.
	πολυδάμα		πολυδάμαν,	Polydamas.
	Ἄια		Ἄιαν,	Ajax.
	ϑόα		ϑόαν,	Thoas.

Genitivus & dativus duales crescunt interdum additione unius syllabæ: ποδοῖιν *pro* ποδοῖν.

Dativum pluralem formant poëtæ à nominativo plurali addito jota. Ἄιαντες, αἰάντεσι. λέβητες, λεβήτεσι, *& duplicato* σ, λεβήτεσσι, *prout ratio & carminis necessitas exigit,* βήματα, βηματεσι. σώματα, σωμάτεσι, *mutato* α *in* ε, *& addita syllaba* σι, ἔπεα, ἐπέεσι, *seu* ἐπέεσσι. τείχεα, τειχέεσι, *seu* τειχέεσσι.

Cate-

Caterùm nominibus, participiis & verbis in ι vel ε desinentibus, adjici solet consonans ν sequente in altera dictione vocali vel diphthongo, τύπτουσιν ἐκεῖνον, verberant illum. λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis. ἔτυπτεν αὐτὸν, verberabat illum, *quod poëtæ non rarò faciunt versus gratia, etiam si consonans sequatur, & hæc de declinationibus simplicibus.*

CAPUT V.

DE DECLINATIONIBUS CONTRACTIS.

Quinque sunt harum declinationum, ortæ à quinta, & ita appellatæ, quòd in nonnullis casibus contrahantur, duabus syllabis in unam coalescentibus. Et prima quidem declinatio continet masculina, fœminina & communia in ης, & neutra in ες & ος, ὁ Δημοσθένης, *Demosthenes.* ἡ τριήρης, *triremis.* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus, vera, verum.* τὸ τεῖχος, *murus.*

PARADIGMA PRIMÆ DECLINATIONIS.

Sing. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, Δημοσθένους, τῷ Δημοσθένεϊ, σθένει, τὸν Δημοσθένεα, σθένη, ὦ Δημόσθενες.

Dual.

Dual. τὼ & ὦ δημοσθένεε, σθένη, τοῖν δημοσθενέοιν, σθενοῖν.

Plural. οἱ & ὦ δημοσθένεες, σθένεις, τῶν δημοσθενέων, σθενῶν, τοῖς δημοσθένεσι, τὰς δημοσθένεας, σθένεις.

Sic ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, τριήρους. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, τείχους, τῷ τείχεϊ, τείχει.

Neutra in plurali contrahuntur in η, τὰ τείχεα, τείχη. τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ.

Dativus pluralis in nulla declinatione contrahitur.

ANNOTAT.

Accusativus in εα contrahitur in η; sed quorum Rectus desinit in ης purum; contrahuntur etiam in α, ut εὐφυὴς, ingeniosus, τὸν εὐφυῆ *vel* εὐφυᾶ; *sic* ὑγιὴς, sanus. *Quamvis sint qui velint solum accusativum in α esse usitatum.*

Quædam nomina primæ contractorum habent nonnunquam terminationes primæ simplicium, τὸν Δημοσθένην, τὸν Αριστοφάνην, τὸν Σωκράτην, *&* ὦ Σωκράτη, οἱ Αριστοφάναι, καὶ τοὺς Αριστοφάνας. *De quibus plura, cùm agemus de Heteroclitis.*

Ne mireris, inquit Priscianus libro 6. si quando apud Latinos legeris, ô Socrate: Nam Attici propria nomina primæ declinationis contractorum, ut σωκράτης, *accusandi & vocandi casu instar nominum primæ declinationis declinant,* τὸν σωκράτην, ὦ σωκράτη. *Cicero in Protag. apud eundem Priscianum eodem libro. Quid tu; unde tandem appares, ô Socrate? Quædam* neu-

neutra dualis numeri contrahuntur etiam in ει, τὼ σκέλεε, σκέλει, καὶ σκέλη, crura. *Interdum alterum* ε *per apocopen tollitur*, ὄσσε *pro* ὄσσεε, oculi. *Quamvis autem casus hujus delinationis dicto modo contrahantur, usurpant tamen auctores solutæ orationis subinde casus non contractos, ut in duali* συγγενέε, cognati. κερδέων, lucrorum. ἀνθέων, florum. ὀρέων, montium.

DE COMPOSITIS A NOMINE κλέος.

Duplicia ab hoc nomine veniunt vocabula, quædam adjectiva & communia, ὁ καὶ ἡ εὐκλεὴς, gloriosus, gloriosa. ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, inglorius & ingloria. *Quædam propria*; ὁ σοφοκλέης, Sophocles. ἡρακλέης, Hercules. ἰφικλέης, Iphicles, & *alia plurima.*

Priora eandem habent declinationem, quam δημοσθένης, ὁ εὐκλεὴς, τȣ͂ εὐκλεέος, εὐκλεȣ͂ς, τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ, *posteriora quæ propria sunt, variè contrahuntur, ut vides in hoc exempl*o.

PARADIGMA.

Nom. ἡρακλέης, ἡρακλῆς.

Genit. τȣ͂ ἡρακλέεος, ἡρακλέȣς, ἡρακλȣ͂ς, & Jonicè ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος.

Dat. ἡρακλέεϊ, ἡρακλέει, ἡρακλεῖ, ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλῆϊ.

Accus. ἡρακλέεα, ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέη, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆν.

Vocat.

Vocat. ὦ ἡράκλεες, ἡράκλεις, ἥρακλες, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τὼ & ὦ ἡρακλέεε, ἡρακλέε, ἡρακλέη, ἡρακλῆ.

Gen. & Dat. τοῖν ἡρακλεέοιν, ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν, ἡρακλήοιν.

Plur. Nom. οἱ ἡρακλέεες, ἡρακλέεις, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆες.

Gen. τῶν ἡρακλεέων, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλήων.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡράκλεσι, ἡρακλῆσι.

Accus. τοὺς ἡρακλέεας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆας, ἡρακλᾶς.

Vocativus similis est nominativo.

Eodem modo declinantur Θεμιστοκλέης, *Themistocles*. Σοφοκλέης, *Sophocles*. περικλέης, *Pericles*, & similia.

SECUNDA DECLINATIO.

Est masculinorum & fœmininorum & communium in ις, & neutrorum in ι, ὁ ὄφις, *serpens*. ἡ πόλις, *civitas*. ὁ καὶ ἡ νῆστις, *jejunus*, *jejuna*. τὸ σίνηπι, *sinapi*.

PARADIGMA SECUNDÆ DECLINATIONIS.

Sing. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι.

Dual. τὼ & ὦ ὄφιε, τοῖν ὀφίοιν.

Plural.

Plural. οἱ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὀφίων, τοῖς ὄφισι, τὰς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις.

Sic ἡ πόλις, πόλιος, τέρψις, τέρψιος, *delectatio*, & similia.

Neutrum τὸ σίνηπι. Plural. τὰ καὶ ὦ σινήπια, σινήπι.

Crasis hujus declinationis tantùm fit in ι longum, in iis videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet.

DIALECTI HUJUS DECLINATIONIS.

ὁ ὄφις, Gen. ὄφεος, Jonicè ὄφεως, Atticè, sic πόλις, πόλεος, πόλεως & πόληος, apud Poëtas, & πόλευς, seu πόλευς, qui est genitivus contractus Doricus ab illo Jonico τῆς πόλεος. Dat. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. Nam in his Jonicis casibus eadem est contractio, quæ in prima declinatione. Sic in duali: τὼ ὄφεε, ὄφει, οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις, τὰς ὄφεας, ὄφεις. Reliqui casus non contrahuntur.

Sunt autem casus ita contracti usitatiores quàm communes aut Jonici, πόλει enim, exempli causa apud Atticos, & πόλεις apud Demosthenem, & ejus similes reperitur: non πόλι vel πόλεϊ, nec πόλιες, πόλεες, πόλιας, πόλεας; nisi apud Herodotum, Hippocratem & alios, qui Jonicè loquuntur.

Genitivus & dativus dualis Atticus, ὀφέων, Plur. ὄφεων accentu in antepenultima.

Cæterum ab illo genitivo πόληος, urbis, fit Dat. πόληϊ, πόληι. Et in duali πόληε. In plurali πόληες, τῶν πολήων, πόλησι, πόληας. Quos omnes casus confirmat Lascaris poëtarum testimoniis.

Neutra

Neutra quoque per εος flectuntur; σίνηπι, σινήπεος, & in plurali σινήπεα, σινήπη. Et hæc ex communis Grammaticorum sententia.

ANNOTAT.

Alii putant terminationes illas πόλιος, ὄφιος, ὄφιι, quas pro communibus attulimus, non esse communes, sed Jonicas, cùm iis utatur Herodotus Jonicus scriptor, apud quem πόλιος, & contractus dativus πόλι, & Nom. Plur. πόλις, & accusativus πόλιας legitur. Neque credibile est, inquiunt; eum qui ex instituto Jonicam Dialectum sectabatur, communem hic linguam usurpare voluisse. Utut sit, non videtur à communi Grammaticorum opinione recedendum esse.

Vocabulum ὁ & ἡ ὄϊς, *ovis*, peculiarem contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur, ὄϊς, ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν. Et in plurali αἱ & ὦ ὄϊες, καὶ τὰς, ὄϊας, crasi ὄϊς, & facta contractione οἶς. Dicitur etiam ὄϊς, ὄϊδος, ὄϊδα.

TERTIA DECLINATIO CONTRACTORUM.

Continet masculina in ευς. Gen. εος communis, Atticè εως, Jonicè ηος; contrahitur in iis casibus, quos in hoc paradigmate cernis.

Sing. ὁ βασιλεύς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ, τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ βασιλέε, λῆ, τοῖν βασιλέοιν.

Plur. οἱ καὶ ὦ βασιλέες, λεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Genitivus Jonicus, τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα. Et ita deinceps per omnes casus, ubi ε commune est, ibi Jonicè est η.

ANNOTAT.

Sunt qui velint genitivum in εος, non esse communem, sed in εως, qui simul sit communis & Atticus; illum autem in εος volunt esse genitivum Jonicum.

Genitivus in εως non contrahitur.

Excipiuntur nomina illa, quæ ante εως, vocalem aut diphthongum habent, ὁ πειραιεὺς, τοῦ πειραιέως, πειραιῶς, *Piræeus*. ὁ στειριεὺς, στειριέως, στειριῶς, *Stirieus*. ὁ χοεὺς, τοῦ χοέως, χοῶς, *congius*. Eadem accusativum contrahunt in ᾶ, τὸν πειραιᾶ, τὸν στηριᾶ, τὸν χοέα, χοᾶ.

DE DIALECTIS HUJUS DECLINATIONIS.

Genitivus Doricus βασιλεῦς, facta crasi ex εος in ους, deinde ου in ευ verso.

Lascaris hujus nominis Ἀχιλλεὺς, *hos omnes genitivos adfert:* Ἀχιλλέος, Ἀχιλλέως, *Atticè.* Ἀχιλλῆος, *Jonicè.* Ἀχιλλεῖος, *apud recentiores Jones.* ἀχίλλησς, *apud antiquos Æoles.* ἀχίλλειος, *apud recentiores.* ἀχιλλίος, *Bœoticè.* ἀχιλλεῦς, *Doricè.* ἀχίλλευς, *Æolicè.*

Accusativus βασιλῆ, poëticè, ab Jonico βασιλῆα, ablato α, vel per contractionem βασιλέα, βασιλῆ.

σιλῆ. *Nominativus pluralis* βασιλῆς *vel* βασιλῇς. *Dativus in* ῆσι, *à Jonico singulari* βασιλῆϊ *interposito* σ, βασιλῆσι, *poëticè* βασιλέσι, *à dativo singulari* βασιλέϊ, *sic* υἱεύς, υἱέως, υἱέϊ, υἱέσι, filius. ὁ δρομεύς, δρομέσι, curfor.

Nomina hujus declinationis efferunt Dores per ης, *teste Prisciano lib. 6.* ὀρφεύς, ὄρφης. τυδεύς, τύδης. ἀχιλλεύς, ἀχίλλης. ὀδυσσεύς, ὀδύσσης, *per primam simplicium. Hinc* τὸν ὄρφην, τύδην, ὦ ὄρφη, τύδη, ἀχίλλη. *Et apud Latinos ô Achille, ô Ulysse. Alias per secundam latinorum declinationem, & nonnulla etiam per tertiam inflectuntur, Ulysses, Ulyssis, Achilles, Achillis, vel Ulysseus, Achilleus, idque vel tribus, vel quatuor syllabis. Similiter in obliquis Ulyssei, Achillei; quatuor syllabis. Ut apud Horatium 1. Odar.* Nec curfus duplices per mare Ulyssei. *Vel tribus, ut apud Virgilium lib. 1. Æneid.* Immittis Achillei, *vel* Achilli.

Vocativi Græci Perseu, Tydeu, Theseu, usitatissimi sunt. Nec inusitatus est accusativus Græcus Orphea, Thesea. Vide Emmanuelem in secunda declinatione.

QUARTA DECLINATIO.

Est fœmininorum in ω & ως, prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum, ἡ λητώ, *Latona.* μαντώ, γοργώ, σαπφώ; & appellativa φειδώ, *parsimonia.* πειθώ, *suada.* ἠχώ, *Echo,* & similia. Posterioris generis duo: ἠώς, *aurora,* & αἰδώς, *pudor, verecundia,* quorum hoc est paradigma.

Sing. ἡ λητὼ, τῆς λητόος, λητοῦς, τῇ λητόϊ, λητοῖ, τὴν λητόα, λητὼ, ὦ λητοῖ.

Dualis & pluralis ut in tertia simplicium, τὼ λητὼ, αἱ λητοὶ, nec fit ulla in duali & plurali contractio.

ANNOTAT.

Aliqui accusativum circumflectunt τὴν λητόα, λητῶ, sed alii rectius acuunt: ut & illum à nominibus in ως, τὴν αἰδόα, αἰδώ. Jonicè desinit accusativus in οῦν, σαπφοῦν, & Æolicè in ῶν, sicut genitivus Æolicè & Laconicè in ῶς.

QUINTA DECLINATIO.

Complectitur tantum neutra in ας, Genitivus communis ατος, Jonicus αος, ex quo fit crasis Attica ως; ut vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως, τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ, τὸ καὶ ὦ κρέας.

Dual. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν.

Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα, τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, ut in nominativo.

ANNOTAT.

Videtur κρέας etiam contrahi in nominativo Doricè, in κρῆς apud Theocritum Idyll. 1.

Substituunt quoque Jones interdum ε in locum α. Hinc apud Herodotum γέρεα, pro γέραα, à γέρας, munus.

Dativus pluralis poëticè γεράτεσι, & aliquando γεράεσσι, à γέραα, quasi esset γέρας.

CAPUT

CAPUT VI.

DE NOMINIBUS SIMPLICIUM DECLINATIONUM CONTRAHI SOLITIS.

In omnibus declinationibus ſimplicibus, præter quartam, inveniuntur nomina, quæ vel in omnibus, vel certis quibusdam caſibus contrahi ſolent, ut in prima, ὁ ἑρμέας vel ἑρμείας, ἑρμῆς, *Mercurius*, ἑρμέȣ, ἑρμȣ̃, ἑρμέᾳ, ἑρμῇ, τὸν ἑρμέαν, ἑρμῆν. Et ita deinceps per omnes numeros & caſus. ἑρμέα, ἑρμᾶ, in duali; ἑρμέαι, ἑρμαῖ, in plurali.

Sic ὁ ἀπελλέης, ἀπελλῆς, τȣ̃ ἀπελλέȣ, ἀπελλȣ̃, ἀπελλῆ, *Apelles*. Nam circumflexa in ης, ut multis placet, formant genitivum ablato σ.

Contractio ſecundæ ſimplicium fit in ᾶ & ῆ. In ᾶ dupliciter, primò ex άα, ut μνάα, μνᾶ, *mina*. Αθηνάα, Αθηνᾶ, *Minerva*. Ναυσικάα, Ναυσικᾶ, *Nauſicaë*. Secundò ex εα, ſi ante ε præcedat vocalis aliqua, aut liquida ρ; ut ἐρέα, ἐρᾶ, *lanea*. ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, *argentea*. πορφυρέα, πορφυρᾶ, *purpurea*.

Contractio in η itidem fit dupliciter. Primò ex έα, ſi ante ε præcedat alia conſonans

quàm ρ; ut γέα, γῆ, *terra*. χρυσέα, χρυσῆ, *aurea*. λεοντέα, *leonina*, nempe *pellis*, λεοντῆ. Secundò ex όη, ut ἁπλόη, ἁπλῆ, *ſimplex* vel *ſimpla*. διπλόη, διπλῆ, *duplex* vel *dupla*, & alia hujusmodi, contrahuntur autem in omnibus numeris & caſibus.

Nomina in οος tertiæ declinationis per omnes caſus & numeros contrahuntur: ὁ νόος, νοῦς, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νοῷ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ, *mens*.

Dual. τὼ καὶ ὦ νόω, νώ, acuto accentu, τοῖν νόοιν, νοῖν.

Plur. οἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ, τῶν νόων, νῶν, τοῖς νόοις, νοῖς, τοὺς νόους, νοῦς.

Sic compoſita ἄνοος, ἄνους, *amens*. εὔνοος, εὔνους, *benevolus*. ἀνόου, ἀνοῦ.

Eadem eſt ratio hujus vocis ῥόος, *fluxus*. πλόος, *navigatio*. χνόος, *lanugo*. χρόος, *cutis*, ſeu *corpus amictum cute*, cum compoſitis, κατάρροος, κατάρρους, *deſluxus*. καλίρροος, *pulchra fluenta habens*. ἔκπλος, *enavigatio*. ἐπίπλοος, *navigatio adverſus aliquem*. ἄχνοος, ἄχνους, *expers lanuginis*. ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, *roſeo colore infectus*. Quibus adde ἁπλόος, ἁπλοῦς, ἁπλόη, ἁπλῆ, ἁπλόον, ἁπλοῦν, τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, *ſimplex*, ſic διπλόος, διπλόη, διπλόος, *duplex*. τριπλόος, *triplex*, τετραπλόος, *quadruplex*. Et compoſita ex Jonica μνέα pro μνᾶ, *mina*. δίμνους, τρίμνους, τετράμνους, *duarum*, *trium*, *quatuor minarum*.

Spe-

Spectant etiam huc χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, *aureus*, *argenteus*, *æreus*. χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς. σιδήρεος, σιδηροῦς, *ferreus*. φοινίκεος, φοινικοῦς, *puniceus*. ὑάλεος, ὑαλοῦς, *vitreus*, & alia multa in εος.

Fœm. χρυσέη, χρυσῆ, χρύσεον, χρυσοῦν. ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, ἀργύρεον, ἀργυροῦν.

Excipe ὄγδοος, ὀγδόη, ὄγδοον, *octavus*. Nusquam enim contrahitur.

Σάος, *salvus*, *integer*, contrahitur contractione Attica in nominativo singulari, σάος, σῶς, & in accusativo plurali σάους, σῶς, & in neutro τὸ σάον, σῶν, *salvum*. In plurali τὰ σάα, σᾶ, apud Suidam, dicitur etiam pro σάος, σῶος, καὶ τὸ σῶον, in plurali σῶοι, per contractionem σοῖ, teste Suida. In accusativo plurali generis fœminini σῶς pro σῶας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At verò σόος, non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ, σᾶ, & τὰς, σῶς, hinc deducere velit, pro σόα & σόας.

Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in εον, idque ad hunc modum.

Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ, *os*, *ossis*.

Dual. τὼ καὶ ὦ ὀστέω, ὀστώ, accentu acuto, τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστᾶ, τῶν ὀστέων, ὀστῶν, τοῖς ὀστέοις, ὀστοῖς.

In quinta declinatione contrahuntur in nominativo & reliquis casibus, ὁ πλακόεις, πλακοῦς,

κᾶς, πλακᾶντος, *placenta*. ὁ σιμόεις, σιμᾶς, σιμᾶντος, *Simois*, sic ἡ ὀπᾶς, *Opus*. ἡ ἀμαθᾶς, *Amathus*. Item ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à τιμήεις, *honoratus*, & similia.

Item participia præsentis temporis à verbis circumflexis, ποιέων, ποιῶν, ποιέον, ποιᾶν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ, τὸ ἔαρ, ἦρ, *ver*. τὸ στέαρ, στῆρ, *adeps*. τὸ κέαρ, κῆρ, *cor*, *animus*. Genitivus ἔαρος, ἦρος. στέαρος, στῆρος. κέαρος, κῆρος, accentu circumflexo in penultima. Contrahitur etiam ὁ λᾶας, λᾶς, τᾶ λάαος, λᾶος, τῷ λάαϊ, λᾶϊ, *lapis*.

ANNOTAT.

Legimus tamen στηρὸς, κηρὸς, *acuto in ultima*, *& sunt genitivi ab illis Rectis*, κῆρ, στῆρ, *horum enim regularis genitivus est* κηρὸς, *sicut hujus* θὴρ, θηρὸς, fera, *at* ἡ κῆρ, τῆς κῆρος, sortem & fatum & mortem *significans*, *non est contractum*, *sic* λᾶς *contractum declinatur etiam more non contractorum*, τᾶ λαὸς, λαΐ, λᾶν.

Syncopen patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis: ὁ πατὴρ, *pater*, πατέρος, πατρὸς, πατρὶ, πατέρα, tantùm, non πάτρα, ad differentiam Dorici nominis, πάτρα pro πάτρη, quod patriam significat. Sic ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, μητέρα, & ἡ γαστὴρ, *venter*, γαστέρος, γαστρὸς, γαστέρα, *tantùm*, ut distinguantur à nomine ἡ μήτρα, μήτρας, *matrix*, & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum* & *capax*.

Eodem

Eodem modo ſyncopen ſubeunt, ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, ἀνέρες, ἄνδρες, ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*, κύονος, κυνὸς, κύονι, κυνὶ. ἡ θυγάτηρ, *filia*, θυγατέρος, θυγατρὸς, θυγατέρι, θυγατρὶ, θυγατέρα, θύγατρα, ὦ θύγατερ. Et ſic in aliis numeris.

ANNOTAT.

Πατὴρ, γαστὴρ, μήτηρ, *tantùm habent ſyncopen in genitivo & dativo ſingulari, ut plerique rectè volunt; licet, ut inquit Renatus Guillonius, ſint qui diſſentiant, aſſerentes, poſſe dici in duali*, τῶ *&* ὦ πατέρε, πάτρε, πατέροιν, πατροῖν, *& in plurali* πατέρας, πάτρας. *In genitivo & accuſativo* πατέρων *&* πατέρες *tantùm, ad differentiam genitivorum & accuſativorum nominis* πάτρα, patria. *Eademque ratio eſt nominum* μήτηρ *&* γαστὴρ.

Neutra in υ per εος contrahuntur in dativo ſingulari; ἄστυ, *urbs*, ἄστεος, ἄστεϊ, ἄστει, & in accuſativo plurali; ἄστεα, ἄστη, apud Iſocratem in Panegyr. & apud Euripidem in ſuppl.

Acuta in υς, εος, contrahuntur in dativo ſingulari, nominativo, accuſativo, & vocativo plurali maſculini generis, ὁ ἡδὺς, ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδεῖ, ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδεῖς, *ſuavis*, ſic ὀξὺς, *acutus*. ὁ δριμὺς, *acerbus*, & ſimilia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

Nomina in υς, υος, contrahuntur in nominativo, accuſativo & vocativo plurali, ὁ βότρυς, *racemus*, βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, βότρυας, βότρυς, craſi facta in υ; ſic στάχυς,

 ſpica.

spica. νέκυς, *mortuus*. In iisdem casibus contrahitur βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες, τοὺς βόας, βοῦς, & Doricè βῶς. Item ναῦς, *navis*, αἱ καὶ ὦ καὶ τὰς ναῦς, *naves*, sic γραῦς, *anus*, *vetula*.

Comparativa in ων contrahuntur in accusativo singulari masculini & fœminini generis, & in nominativo, & accusativo & vocativo plurali, & in genere neutro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, *major*. τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω. οἱ, αἱ, καὶ ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Aliquando truncantur per syncopen; ὁ χερείων, *deterior*. Dat. χερείονι, χέρει, & mutato ει in η, χέρηι. Iliad. 1. ἀνδρὶ χέρηι, *viro deteriori*, *inferiori*. Sic χέρηα pro χερείονα.

Cæterum nomina, quæ in omnibus casibus contrahuntur, appellant Grammatici ὁλοπαθῆ, quæ verò tantùm in quibusdam, ὀλιγοπαθῆ.

CAPUT VII.

DE HETEROCLITIS.

Quædam Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam aliis modis.

Gene-

Genere variant hæc: δεσμὸς, *vinculum.* ἐρετμὸς, *remus.* ζυγὸς, *jugum.* κύκλος, *circulus.* λύχνος, *lucerna.* μοχλὸς, *vectis.* νῶτος, *dorſum.* σαθμὸς, *ſtatio.* τράχηλος, *collum.* In ſingulari enim maſculina ſunt; neutra in plurali, τὰ δεσμὰ, ἐρετμά.

ANNOTAT.

Uſurpantur tamen in maſculino quoque genere. οἱ δεσμοὶ, ἐρετμοὶ, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοὶ, τράχηλοι. *Leguntur etiam apud Poëtas* μηρὰ *pro* μηροὶ, humeri. δόρπα *pro* δόρποι, cœnæ. *Maſculinis prædictis addendum eſt* ὁ δίφρος, currus, biga, *quamvis multi velint eſſe fœmininum.*

Fœmininum, κέλευθος, *via*, & commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος, neutra ſunt in plurali, κέλευθα, τάρταρα. Inveniaſ etiam κελεύθες.

ἡ γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χεὶρ, *mulier, via, civitas, manus;* maſculina ſunt in nominativo, & accuſativo dualis numeri, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

ANNOTAT.

Idem in aliis quoque accidit; legimus enim τὼ φύσεε, τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, *imò Euripides in ſingulari* τῦ δόξης, *& Syneſius;* τῦ συμφορᾶς, *& Sophocles* τῦ σάλπιγγος *dixit. Quidam putant hæc & ſimilia vocabula verè eſſe & manere generis fœminini; & tantùm in articulo eſſe mutationem generis. Atticos enim uſurpare articulum maſculinum* τὼ *pro fœminino* τά.

Hete-

Heteroclita quæ declinatione variant, vel unius sunt in nominativo terminationis vel diversæ.

Unius terminationis.

ὁ δάρης, δάρου, δάρητος, *Dares.* ὁ λάχης, λάχȣ, λάχητος, *Laches.* ὁ θαλῆς, θαλȣ͂, vel θάλης, θάλητος, *Thales*, sic ὁ χρέμης, *Chremes.* ὁ μύκης, *fungus.* ὁ Αρης, ἄρȣ, Jonicè Αρεω, *Mars.* Αρης, ἄρητος, Αρης, ἄρεος, ἄρειος, ἄρους, ἄρευς. ὁ νοῦς, *mens*, τȣ͂ νȣ͂, καὶ τȣ͂ νοὸς, νοΐ. ὁ δίπους, δίπȣ, δίποδος, *bipes.* τρίπȣς, τρίπȣ, τρίποδος, *tripes*, sic cætera à πȣ͂ς composita, ut οἰδίπȣς, *Oedipus*, οἰδίπȣ, οἰδίποδος, dicitur etiam ὁ οἰδιπόδης. ὁ μίνως, *Minos*, τȣ͂ μίνω, μίνωος. ὁ γέλως, *risus*, γέλω, γέλωτος. ὁ πάρις, *Paris*, πάριδος & πάριος. τὸ γάλα, *lac*, γάλακτος, ab inusitato γάλαξ.

ἡ γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, ὦ γύναι. Dat. Plur. γυναιξὶ, ab inusitato γύναιξ, *mulier.*

Μέγας & πολὺς, *magnus* & *multus*, accipiunt suos obliquos per omnia genera, omnesque numeros ab inusitatis, μεγάλος & πολλὸς, præter accusativum singularem, masculinum, nominativumque & accusativum neutrum, ὁ μέγας, τȣ͂ μέγαλȣ, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν.

Fœm.

Fœm. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut. τὸ μέγα, τȣ̃ μεγάλȣ.

ὁ πολὺς, τȣ̃ πολλȣ̃, τῷ πολλῷ, τὸν πολύν.

Fœm. ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς.

Neut. τὸ πολὺ, τȣ̃ πολλȣ̃. Uſurpant tamen poëtæ rectos, πολλὸς & πολλὸν, iidem regulariter declinant ὁ πολὺς, τȣ̃ πολέος. Hinc accuſativus τȣ̀ς πολέας, *multos*.

Unius terminationis.

ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, poëticè χερὸς. Unde dativus pluralis χερσὶ, & genitivus dualis ταῖν χεροῖν.

ὁ ζεὺς, Διὸς, Διὶ, Δία, ὦ ζεῦ, *Jupiter*. τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua*.

ὁ Αριςοφάνης, ἀριςοφάνεος, τὸν ἀριςοφάνην, οἱ ἀριςοφάναι, τȣ̀ς ἀριςοφάνας. Nam quædam propria nomina primæ contractorum, habent interdum caſus pariſyllabicos primæ ſimplicium, ut diximus cap. ϛ. quod etiam accidit compoſitis ab ἔτος, *annus*. ἑπταέτης, *ſeptennis*, οἱ ἑπταέται, τȣ̀ς ἑπταέτας. διέτης, *biennis*. τριέτης, *triennis*. ἑξέτης, *ſexennis*, vel διετὴς, τριετὴς. Utroque enim modo à doctis ſcribitur.

ANNOTAT.

Propter hanc diverſitatem Heteroclitorum ſub una terminatione, naſcitur etiam apud Latinos quædam diverſitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem, ſeu Dareta, & ô Dares, vel Dare uſurpant. Sic Chremes, Chrema, vel Chremis, Chremetis. Et idem judicium eſto de aliis his ſimilibus.

Sic compoſita nonnulla à πȣ̃ς, dupliciter declinant, Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis, Polypus, Polypi, Polypodis.

Heteroclita diverſæ terminationis hæc ſunt:

ὁ { Μωσῆς, τȣ̃ μωσȣ̃, *Moyſes.*
μωϋσῆς, τȣ̃ μωϋσȣ̃.
μωσεὺς, τȣ̃ μωσέως.
μωϋσεὺς, μωϋσέως. }

τὸ { γόνυ, γόνυος, *genu*, & metatheſi, γουνὸς.
γόνας, γόνατος. }

Δόρυ, *haſta*, δόρυος, metatheſi, δȣρὸς.

τὸ { δόρας, δόρατος.
δȣ̃ρας, δȣ́ρατος.
δόρος, δόρεος, δόρȣς. }

ὁ { λᾶας, *lapis*, λάαος, & craſi, λᾶος.
λᾶος, τȣ̃ λᾶȣ, τὸν λᾶον.
λάας, τȣ̃ λάα, τῷ λάᾳ, per primam ſimplicium. }

τὸ λᾶος, τȣ̃ λάεος, ὁ λᾶϊς, λάϊος, ὁ λᾶς, τȣ̃ λαός.

υἱὸς,

ὁ {υἱὸς, τῦ υἱῦ, *filius.* / υἷϊς, τῦ υἷϊος, υἷος. / υἱεὺς, τῦ υἱέως.}

ὁ {μάρτυρ, μάρτυρος, *Martyr, testis.* / μάρτυρος, μαρτύρου.}

ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro.*

ὁ ψίθυρος, ψιθύρυ, sæpe enim à genitivo imparisyllabo, formatur nominativus, qui declinetur parisyllabicè: genere nonnunquam diversus; ὁ κάλυξ, κάλυκος, ἡ καλύκη, καλύκης, *calyx, flos rosæ non expansus, folliculus.* ὁ χιτὼν, χιτῶνος, ἡ χιτώνη, *tunica.* τὸ δάκρυ, *lachryma,* τῦ δάκρυος, τὸ δάκρυον.

Tribus casibus flectitur, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλυς. Fœm. ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας. Neut. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἄλληλα. Exponitur per adverbia, *invicem, mutuò;* per nomina, *alter, alterum, alii, alios.*

Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cùm idem significent, duplicem tamen terminationem, & sæpe duplex genus habent: ὁ θρῆνος, θρήνυ, *luctus,* τὸ θρῆνος, θρήνεος. τὸ δῶμα, δώματος, ὁ δόμος, δόμυ, *domus.* ἡ νείκη, ης, τὸ νεῖκος, εος, *rixa.* ὁ ἀσπασμὸς, καὶ τὸ ἄσπασμα, *salutatio.* Et alia hujus notæ.

ANNOTAT.

Ζεὺς, τῦ Διὸς, *sunt qui decem hujus nominis nominativos adferant,* ζεὺς, ζὴν, τῦ ζηνὸς, ζὰν, τῦ ζανὸς, ζὴς, ζὰς, δεὺς, βδεὺς, δὶς, *à quo propriè* διὸς, δὴν, δὰν.

DE

DE LICENTIIS POETICIS CIRCA MUTATIONES DECLINATIONUM.

Poetæ dativum singularem secundæ declinationis simplicium & dativum singularem & pluralem tertiæ, & accusativum singularem ejusdem per metaplasmum sæpe immutant, ut in subjectis exemplis cernere licet.

τῇ	ὑσμῖνι	pro	ὑσμίνῃ,	ὑσμίνη, bellum, pugna.
	ἀλκὶ		ἀλκῇ,	ἀλκή, robur.
τῷ	κλαδὶ	pro	κλάδῳ,	ὁ κλάδος, ramus.
	πολυπλάταγι		πολυπλατάγῳ,	πολυπλάταγος multistrepus.
	μελίκρατι		μελικράτῳ,	μελίκρατον, mulsum.
	τῇ παρθένι		παρθένῳ,	παρθένος, virgo.
	λιτὶ		λιτῷ,	λιτὸν, pannus lineus.
	τὸν ἰκτῖνα		ἰκτῖνον,	ἰκτῖνος, milvus, reperitur tamen ὁ ἰκτὶν.
τοῖς	ἄστρασι	pro	ἄστροις,	ἄστρον, sidus.
	ἔγκασι		ἐγκάτοις,	ἔγκατον, intestinum.
	πρόβασι		προβάτοις,	πρόβατον, ovis.
τοῖς	πέταλσι	pro	πετάλοις,	πέταλον, folium.
	ἀνδραπόδεσσι		ἀνδραπόδοις,	ἀνδράποδον, mancipium.

τοῖς	προσώπασι	pro	προσώποις,	πρόσωπον, persona.
	δένδρεσι		δένδροις,	δένδρον, arbor.
	κλάδεσι		κλάδοις,	ὁ κλάδος, ramus.

Reperitur quoque τὰ κρίνια, lilia, ἀ κρίνον, τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, personæ, facies, ἀ πρόσωπον, τῶν μηλάτων, *pro* μήλων, ἀ μῆλον, ovis seu malum.

Ætoli pro dativis quintæ, usurpant dativos tertiæ, τοῖς γερόντοις, *pro* γέρουσι, senibus, τοῖς διλημμάτοις, παθημάτοις, *pro* διλήμμασι, παθήμασι. *Quos Latini videntur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigrammatis.*

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur: ut diminutiva circumflexa in ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμοῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν, Camylus. ὁ διονῦς, Bacchulus, & Sacrosanctum Nomen, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ. *Et hæc de heteroclitis.*

CAPUT VIII.

DE FORMATIONIBUS ADJECTIVORUM.

Masculina in ος faciunt fœmininum in η, neutrum in ον, ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν, *pulcher, pulchra, pulchrum.*

Excipe finita in ος purum, aut ρος, hæc enim habent fœmininum in α, ὁ ἅγιος, *ſanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρὸς, *floridus*, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *præter*. ὁ ὄγδοος, *octavus*, ἡ ὀγδόη, τὸ ὄγδοον. ὁ ἁπλόος, *ſimplex*, ἡ ἁπλόη, τὸ ἁπλόον, & reliqua à πλόος compoſita.

Excipe ſecundò, ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*, & alia nonnulla, quorum neutrum in ο exit, de quibus ſuprà cap. 4.

ANNOTAT.

Aliqui excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ χρυσέη, τὸ χρύσεον. ὁ χάλκεος, æreus, ἡ χαλκέη, τὸ χάλκεον. *Verùm alii rectè volunt, non eſſe communes terminationes, ſed Jonicas;* χρυσέα *enim &* χαλκέα *ſunt communia fœminina: Illa verò* χρυσῆ, aurea. ὑαλῆ, vitrea. χαλκῆ, ærea, *& ſimilia, regularia ſunt à contractis* χρυσοῦς, χαλκοῦς, ὑαλοῦς.

Apud Atticos nomina in ος, habentur communia, maximè ſi ſint compoſita, & derivata. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *Philoſophus*. πάμφιλος, *omnibus charus*. εὔπορος, *parabilis*, *dives*. ὁ καὶ ἡ κόσμιος, à κόσμος, *modeſtus*, *mundus*. ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, *prudens*. χρήσιμος, *utilis*. ἔνδοξος, *glorioſus*.

ANNOTAT.

Poetæ plus ſibi permittunt; prædictis enim non contenti pleraque etiam ſimplicia uſurpant tanquam communia ſub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ κλυτὸς, illuſtris,

lustris, inclytus & inclyta. φαῦλος, piger, nauci. κοινὸς, communis. δυςηνότατος, miserrimus & miserrima, *apud Euripidem in suppl.*

Quartæ declinationis commune ως, neutrum habet ων, ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, τὸ ἔυγεων, *fertilis*, *fertile*.

Nomina quintæ in ας, fœmininum habent in αινα, neutrum in αν, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*. τάλας, τάλαινα, τάλαν, *miser*.

Excipe cum compositis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. Et participia in ας, τύψας, τύψασα, τύψαν. ἱςὰς, ἱςᾶσα, ἱςὰν. μέγας, tertiæ simplicium, fœmininum habet, μεγάλη, neutrum μέγα.

Nomina in ην, fœmininum εινα, neutrum εν; ὁ τέρην, ἡ τέρεινα, τὸ τέρον, *tener*. Quamvis sub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἄρσην seu ἄῤῥην usurpetur, neutrum, τὸ ἄῤῥεν, sicut etiam ὁ καὶ ἡ τέρην.

Participia passiva adjectiva in εις, fœmininum εισα, neutrum εν, τυφθεὶς, τυφθεῖσα, τυφθὲν, τυπεὶς, τυπεῖσα, τυπὲν. *verberatus*. τιθεὶς, τιθεῖσα, τιθὲν, θεὶς, θεῖσα, θὲν, *ponens*.

Commune in ης, neutrum ες, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*.

Masculina εις, fœmininum εσσα, neutrum εν; χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus*. τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, *honoratus*, *pretiosus*. Et per contractionem τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν.

μελιτῦς, μελιτῦσσα, μελιτῦν, *melleus*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἷς, μία, ἓν, *unus*, *una*, *unum*.

Commune ις, neutrum ι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ τὶς, τὶ, *quis*, *quæ*, *quod*.

Participia præteriti temporis activa vel media in ως, fœmininum in υια, neutrum in ος, τετυφὼς, *qui verberavit*, τετυφῦια, τετυφὸς, τετυπὼς, τετυπῦια, τετυπός.

Maſculina in υς, fœmininum εια, neutrum υ, ὁ γλυκὺς, γλυκεῖα, γλυκὺ, *dulcis*, & *dulce*. ὀξὺς, ὀξεῖα, ὀξὺ, *acutus*. ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *dimidius*.

Commune υς, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, *ſine lacbrymis*. τὸ ἄδακρυ.

Commune ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, *felix*, τὸ εὔδαιμον.

Sic comparativa ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *major*, *majus*. ὁ καὶ ἡ καλλίων, καὶ τὸ κάλλιον, *pulcbrior*. ἄκων tamen facit ἄκυσα, τὸ ἆκον, *invitus*, *a*, *um*, ſic ἑκὼν, *lubens*, ἑκῦσα, ἑκόν.

Commune ες, neutrum εν, ὁ καὶ ἡ πολύπυς, τὸ πολύπυν, *multipes*, ſic ὁ καὶ ἡ εὔνυς, τὸ εὔνυν, *benevolus*.

Commune ωρ, neutrum ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *ſine patre*, τὸ ἀπάτορ; ſed hoc neutrum rarum eſt. ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & ſimilia carent neutro.

Omnis

Omnis generis ſub una terminatione dicitur eſſe, ὁ, ἡ, τὸ, *μάκαρ*, *beatus*.

Alii putant nulla hujus generis reperiri. Apud Orpheum legitur fœmininum *μάκαιρα*.

CAPUT IX.

DE FORMATIONIBUS SUBSTANTIVORUM.

A Subſtantivis quibusdam maſculinis formantur quædam ſubſtantiva fœminina, idque in pluribus declinationibus.

A Nominibus primæ ſimplicium hæc & ſimilia in ια, ὁ ψάλτης, *cantor*, ψάλτρια, *cantatrix*. ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια, *poëtria*, vel ἡ ποιητὶς, ποιητίδος, *poëtis*, *poëtidos*. ὁ τυμπανιςὴς, *qui tympana pulſat*, ἡ τυμπανίςρια. αὐλητὴς, *tibicen*, ἡ αὐλήτρια, vel αὐλητρὶς, *tibicina*.

Vel in τις, ὁ προφήτης, *Propheta*. ἡ προφῆτις, ιδος, *Prophetis*, *Prophetiſſa*. ὁ παρακοίτης, *maritus*. ἡ παράκοιτις, *uxor*. ὁ δεσπότης, *dominus*. ἡ δεσπότις, *domina*. ὁ μάντις, *vates*. ἡ μάντις, *vates mulier*. ὁ σκύθης, ἡ σκυθὶς, *mulier ex Scythia*.

Vel in εια, ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, *prophetia.* λάτρης, *cultor, servus.* λατρεία, *servitus, cultus.* δεσπότης, *dominus.* δεσποτεία, *dominatio.*

Vel in αινα & οινα: ἰχθυοπώλης, *piscium venditor*, ἰχθυοπώλαινα, *piscium venditrix.* δεσπότης, δέσποινα, *herus, hera.*

A Nominibus tertiæ simplicium fiunt hæc & similia in αινα, ὁ μάγειρος, *cocus*, μαγείραινα, *coqua.* ὁ σκόρπιος, ἡ σκορπίαινα, *scorpius.* Θεός, *Deus*, θέαινα, *dea.* λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa*, vel in α & η θεός, *Deus*, θεά, *dea.* δοῦλος, *servus*, δούλη, *serva*, vel in ις, ἀμνός, *agnus*, ἀμνίς, *agna.* κυνηγός, *venator*, κυνηγίς *venatrix.*

Vel in εια δοῦλος, δουλεία, *servus, servitus.* ὁ μοῖχος, μοιχεία, *adulter, adulterium.*

A Nominibus quintæ declinationis hæc & alia hujusmodi, in αινα, ὁ τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabricatrix.* ὁ λέων, λέαινα, *leæna.* ὁ θεράπων, *famulus*, θεράπαινα, *famula*, vel θεραπαινίς. ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, *Lacæna.*

Vel in σα, ὁ ἄναξ, *rex*, ἄνασσα, *regina.* πένης, *pauper*, ἡ πένησσα, *pauper.* Et gentilia, ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾷσσα, *Thrassa* vel *Thressa.* κρῆς, κρῆσσα, *Cretensis, Cressa.* λίβυς, λίβυσσα, *Libys, Libyssa.* φοίνιξ, φοίνισσα, *Phœnix, Phœnissa.*

Vel in ειρα, ὁ δοτήρ, *dator*, ὁ δότειρα, *datrix*, quamvis etiam formari possit à δότης.

A No-

A Nominibus tertiæ contractorum varia quoque formantur substantiva: ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασίλισσα, βασίλινα, βασίλεια, *regina*, & βασιλεία, *regnum*. ἱερεὺς, *sacerdos vir*. ἱέρεια, *sacerdos fœmina*.

Ab Adjectivis primæ declinationis contractæ fiunt usitatissima substantiva in εια proparoxytona: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas*. ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, ἀσέλγεια, *impuritas*. ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas*. ἀμαθὴς, *indoctus*. ἀμάθεια, *inscitia*, & ἀμαθία; sicut ab ἀτυχὺς καὶ εὐτυχὴς, *infelix*. *felix*. ἀτυχία, *infelicitas*. εὐτυχία, *felicitas*.

Ab Adjectivis in ους tertiæ, fiunt substantiva proparoxytona in οια. εὔνους, εὔνοια, *benevolentia*. ἄνους, ἄνοια, *amentia*. διάνους, διάνοια, *mens*. διάῤῥους, διάῤῥοια, *profluvium*.

DE FORMATIONE POSSESSIVORUM ET SIMILIUM NOMINUM.

Formantur præterea adjectiva à substantivis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam; & hæc exeunt partim in κὸς, acutum, ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸς, *humanus*. ὁ πλάτων, πλατωνικὸς, *Platonicus*. Ἀχαϊκὸς, *Achaicus*. ῥητορικὸς, *Rhetoricus*: partim in ειος, ἀνθρώπειος. Ἀχίλλειος, *Achilleus*. ἡσιόδειος, *Hesiodeus*: partim in εος, ἑκτόρεος, *Hectoreus*. χρύσεος, ἀργύρεος, *aureus*, *argenteus*: partim in ινος, ὁ λίθος, *lapis*. λίθινος,

θινος, *lapideus.* τὸ ξύλον, *lignum.* ξύλινος, *ligneus.* θάλασσα, *mare.* θαλάσσινος, *marinus:* partim in ωδης, λιθώδης, *lapideus:* item in ῳος & μος, πατρῷος, *paternus.* νόμιμος, *æquus, justus.*

Spectant huc etiam quæ denominativa à Grammaticis appellantur, ὁ Φίλος, *amicus,* à quo, ὁ Φίλων, *Philo.* Φιλία, Φιλότης, *amicitia.* σώφρων, *temperans,* à quo σωφροσύνη, *temperantia.*

Ab Adjectivis fiunt quoque alia adjectiva, ἄπειρος, *immensus,* ἀπειρέσιος, vel ἀπειρείσιος.

A Substantivis verò substantiva, ὁ οἶκος, οἰκέτης, *servus, domesticus.* δῆμος, *populus, tribus.* δημότης, *popularis, tribulis.*

Nomina quæ gentem, nationem, patriamve significant, formantur partim substantiva à substantivis: σπάρτη, *Sparta.* σπαρτιάτης, *Spartiata.* ἤπειρος, *Epirus.* ἠπειρώτης, *Epirota.* Σαμάρεια, *Samaria.* Σαμαρείτης, *Samaritanus.* Νεάπολις, *Neapolis.* Νεαπολίτης, *Neapolitanus:* partim vero adjectiva à substantivis: ῥώμη, *Roma.* ῥωμαῖος, *Romanus.* Αθῆναι, *Athenæ.* Αθηναῖος, *Atheniensis.*

DE DIMINUTIVIS.

Formantur ab appellativis, variasque habent terminationes, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς, βάκχων, *Bacchulus.* μωρίων, *stultulus.* ῥόδαξ, *Rhodiolus.* ὁ λίθαξ, *lapillus.* ζηνᾶς, à ζη-

à ζηνόδωρος, *Zenodorulus.* νεανίσκος, *adolescentulus.* ναυτίλος, *nautula.* διονῦς, *Dionysulus.*

Fœminina desinunt in ων, ις, σκη, vel generalius, η, ὕψων, ab ὑψιπύλη, *Hysipylula.* ἡ κρηνὶς, *fonticulus.* παιδίσκη, *puellula.* πολίχνη, *civitatella.*

Formatio in ιον neutrorum est, & usitatissima, τὸ κόριον, κορίδιον, κορίσκιον, & κοράσκιον, *puellula.* ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, *homuncio, homulus.* γνωμίδιον, *sententiola.* πολίχνιον, *parvula civitas.* χιτώνιον, χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, *tunicella.* Et sic de cæteris: à multis enim non unum duntaxat oritur diminutivum, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor: ὁ ἄνθρωπος, *homo.* ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, ἀνθρωπίσκος, *homulus, homuncio, homunculus:* sic à κόρη, præter quatuor paulò antè dicta, fit etiam κορίσκη, & à χιτὼν, χιτωνίσκος.

ANNOTAT.

Circa has nominum formationes observa non quodvis à quovis deduci, sed videndum esse, quid usus ferat; dari tamen subinde nova quoque fingendi licentiam, sed prudenter sumptam. Diligenter porrò addiscendæ sunt ista nominum derivationes, ut uno vocabulo in plura diducto, copiam Græcanicarum vocum nobis paremus. Et quamvis alii nonnulli multò plures diminutorum species adferant, ista tamen juventuti sufficient. De verbalibus agemus suo loco, & de patronymicis lib. 3.

CAPUT X.

DE GRADIBUS COMPARATIONIS.

Comparatio duplex eſt, regularis & irregularis. Regularis habet has in poſitivo terminationes: *ας, ης, υς, εις, ος, ȣς, ων*.

Comparativus maſculinus in *τερος*, ſuperlativus in *τατος*: Fœmininus in *τέρα* & *τάτη*: Neuter in *τερον* & *τατον* exit, ut in ſequentibus exemplis apparet.

Μέλας, *μελάντερος*, *μελάντατος*, *niger*.
Μέλαινα, *μελαντέρα*, *μελαντάτη*, *nigra*.
Μέλαν, *μελάντερον*, *μελάντατον*, *nigrum*.
Eodem modo comparatur *ὁ τάλας*, *miſer*.
Ἀληθὴς, *ἀληθέστερος*, *ἀληθέστατος*, *verus*.
Εὐρὺς, *εὐρύτερος*, *εὐρύτατος*, *latus*.
Χαρίεις, *χαριέστερος*, *χαριέστατος*, *gratioſus*.
Σοφὸς, *σοφώτερος*, *σοφώτατος*, *ſapiens*.
Ἁπλȣ̃ς, *ἁπλȣ́στερος*, *ἁπλȣ́στατος*, *ſimplex*.
Εὐδαίμων, *εὐδαιμονέστερος*, *εὐδαιμονέστατος*, *felix*.

Plures adjectivorum quæ regulariter comparantur, non ſunt terminationes. Nam *μακαρτάτη*, à *μάκαρ*, rarum, & extraordinarium eſt.

ANNO-

ANNOTAT.

Ex ος *cum vocalis longa natura vel positione, aut diphthongus praecedit, fit* οτερος, οτατος, *per* ομικρὸν, ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, gloriosus. πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

At si vocalis brevis praecedat, fit, ωτερος & ωτατος, *per* ω μέγα. σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

Excipe κενὸς, κενότερος, κενότατος, vacuus. στενὸς, στενότερος, στενότατος, angustus. *Reperitur tamen* στενώτερον & κενώτερον.

Sunt & alia nonnulla, quae utroque modo scribuntur, cùm scilicet vocalis, quae praecedit ος, *anceps est, id est, modò brevis, modò longa in eadem dictione:* ἴσος, ἰσότερος, *vel* ἰσώτερος, æqualis. *Sic* ἄνισος, inæqualis. ἱκανὸς, aptus, sufficiens. ἱκανώτερος & ἱκανότερος, *quia horum vocalis, modò brevis est, modò longa, quod tamen non fit in omnibus.*

Irregularis comparatio illa dicitur, quæ non tantùm in nominibus adjectivis, sed etiam in aliis fit modo non consueto, & certa lege, cujusque comparativus cum superlativo sæpe aliter quàm in τερος & τατος exit. Exempla nominum adjectivorum hæc sunt.

Ἀγαθὸς, *bonus.* Comparat. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior.*

Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.*

Καλὸς,

Κακὸς, *malus*. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων, *pejor*. Superlat. κάκιςος, χείριςος, *pessimus*. Invenitur etiam κακώτερος. Fœm. κακὴ, κακίων, κακίςη. Neut. κακὸν, κάκιον, κάκιςον.

Μικρὸς, *parvus*. ἐλάττων, ἥττων, μείων, *minor*, & quandoque μικρότερος, μικρότατος, ἐλάχιςος, *minimus*.

καλὸς, *pulcher*. καλλίων, κάλλιςος, *pulcherrimus*, aliquando etiam καλλιώτερον, *pulchrius*.

Ἀιχρὸς, ἀιχίων, ἄιχιςος, *turpis*.

Εχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιςος, *inimicus*. Nonnunquam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος.

Φίλος, φίλτερος, φίλτατος, *amicus*. Poëticè φίλιςος, pro φιλώτερος, φιλώτατος. Atticè φιλαίτερος, φιλαίτατος, quæ terminatio in aliis quoque usitata est, ut ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *proprius*. ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, ἡσυχαίτατος, *quietus*. Sic ἴσος, *æqualis*. μέσος, *medius*. πλησίος, *propinquus*. ὄψιος, *serus*.

Μέγας, μείζων, μέγιςος, *magnus*.

Πολὺς, πλείων, πλεῖςος, *multus*.

ῥάδιος, ῥάων, ῥᾷςος, *facilis*, Jonicè ῥηΐδιος.

Λάλος, λαλίςερος, λαλίςατος, *loquax*.

ANNOTAT.

Attici multa alia per ιςερος & ιςατος *comparant*: λάγνος, λαγνίςερος, λαγνίςατος, libidinosus. ὀλίγος, ὀλιγίςερος, ὀλιγίςατος, & ὀλίγιςος,

γιςος, paucus. ἀλαζὼν, ἀλαζονίςερος, ἀλαζονίςατος, ſuperbus.

Nonnulla etiam in ιςερος *&* ιςατος *exeunt apud Atticos, pro* τερος *&* τατος, ἄφθονος, ἀφθονέςερος, ἀφθονέςατος, abundans. ἄκρατος, ἀκρατέςερος, ἀκρατέςατος, purus. σπυδαῖος, σπυδαιέςερος, σπυδαιέςατος, ſtudioſus.

Quædam in υς oxytona, ut βαθὺς, *profundus.* βραθὺς, *tardus.* γλυκὺς, *dulcis.* ἡδὺς, *ſuavis.* παχὺς, *craſſus.* ὠκὺς, *celer*, comparantur per υτερος & υτατος, & per ιων & ιςος. βαθὺς, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος, vel βαθίων, βάθιςος. Fœm. βαθεῖα, βαθυτέρα, βαθυτάτη, vel βαθίων, βαθίςη. Neut. βαθὺ, βαθύτερον, βαθύτατον, vel βάθιον, βάθιςον.

Fiunt quoque à comparativis & ſuperlativis alia comparativa & ſuperlativa: χείριςος, *peſſimus*, χειριςότερος. κύδιςος, *maximus, illuſtriſſimus*, κυδίςατος. ἔχατος, *ultimus*, ἐχατώτατος. ἐλάχιςος, *minimus*, ἐλαχιςότερος. λωΐων, λωΐτερος, *melior.*

Πρότερος, *prior*, προτεραίτερος.

ῥάων, *facilior*, ῥαότερον, Jonicè ῥηΐτερον.

Neque tantùm adjectiva, ſed & ſubſtantiva comparantur, κέρδος, κερδίων, κέρδιςος, *lucrum, lucroſior, lucroſiſſimus.*

ὁ κλέπτης, *fur*, κλεπτίςατος, *furaciſſimus.* ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος, *regalior*, βασιλεύτατος, *regaliſſimus.*

Secun-

Secundo, verba: βάλλω; *mitto.* βέλτερος, vel βελτίων, βέλτιςος, βέλτατος, *melior, optimus.*

Φέρω, *fero.* Φέρτερος, *præstantior,* Φέρτατος, Φέριςος, Φέρτιςος, *præstantissimus.*

Tertio, pronomina: αὐτὸς, αὐτότατος, *ipsissimus.*

Quarto, participia: ἐῤῥωμένος, *robustus,* ἐῤῥωμενέςερος, ἐῤῥωμενέςατος, *robustissimus.*

Deducuntur etiam ab adverbiis nomina comparativa & superlativa: ἄνω, *supra,* ἀνώτερος, *superior,* ἀνώτατος, *supremus.*

Κάτω, *infra,* κατώτερος, *inferior,* κατώτατος, *infimus.*

Ἐγγὺς, *prope,* ἐγγύτερος, *propior,* ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιςος, *proximus.*

Et à præpositionibus, ὑπὲρ, *suprà,* ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *supremus.*

Πρὸ, *ante,* πρότερος, *prior,* πρότατος, πρῶτος, *primus.*

CAPUT XI.

DE

NUMERALIBUS.

Numeralium quædam sunt cardinalia, quædam ordinalia.

Priori genere censentur εἷς, *unus.* δύο, vel δύω, *duo.* τρεῖς, *tres.* τέσσαρες, *quatuor,* quæ sic inflectuntur.

Mascul.

Mascul. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *unus.*

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν, *una.*

Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἓν, *unum.*

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, ὐδεὶς, καὶ μηδεὶς, *nemo*, *nullus*, μηδεμία, ὐδεμία, ὐδὲν, μηδὲν.

Δύο.

Δύο, *duo*, dualis numeri. Atticè δύω, genitivo & dativo δυοῖν & δυῶν, invenitur etiam in plurali δυῶν & δυσὶ, poëtæ δοιὼ & δοιοὶ usurpant.

Τρεῖς.

Plur. Gen. com. τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres.*

Neut. τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria.*

Τέσσαρες.

Plur. οἱ, αἱ, τέσσαρες, *quatuor.* Neut. τὰ τέσσαρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς τέσσαρσι, τὰς τέσσαρας, Jonicè τέσσερες, Doricè τέτορες, Poëticè πίσυρες.

A quatuor usque ad centum non declinantur numeralia, nisi constent particulis declinabilibus, πέντε, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decem.* ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, εἴκοσι, *viginti.* εἰκοσιὲν, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, *triginta.* τεσσαράκοντα, *quadraginta.* πεντήκοντα, *quinquaginta.* ἑξήκοντα, *sexaginta.* ἑβδομήκοντα, *septuaginta.* ὀγδοήκοντα, *octoginta.* ἐννενήκοντα, *nonaginta.* ἑκατὸν, *centum.*

Quæ

Quæ numerum centenarium ſequuntur declinabilia ſunt: οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti*. τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille*. δισχίλιοι, *bis mille*. τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille*. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ſic deinceps.

Ordinalia illa ſunt, quæ non abſolutè numerum, ſed numerum cum ordine ſignificant, & ad interrogationem πόσος, *quotus*, aptè reſpondentur, πρῶτος, *primus*. δεύτερος, *ſecundus*. τρίτος, *tertius*. τέταρτος, *quartus*. πέμπτος, *quintus*. ἕκτος, *ſextus*. ἕβδομος, *ſeptimus*. ὄγδοος, *octavus*. ἔννατος, *nonus*. δέκατος, *decimus*. ἑνδέκατος, *undecimus*. δυοκαιδέκατος, *duodecimus*. τρισκαιδέκατος, *decimus tertius*. τεσσαρεσκαιδέκατος, &c. εἰκοςὸς, *vigeſimus*. εἰκοςὸς πρῶτος, εἰκοςὸς δεύτερος, &c. τριακοςὸς, τεσσαρακοςὸς, πεντηκοςὸς, ἑξηκοςὸς, ἑβδομηκοςὸς, ὀγδοηκοςὸς, ἐννενηκοςὸς, ἑκατοκοςὸς, *centeſimus*. διακοσιοςὸς, τριακοσιοςὸς, &c. χιλιοςὸς, *milleſimus*. δισχιλιοςὸς, μυριοςὸς, *decies milleſimus*. δισμυριοςὸς, *vicies milleſimus*, & ſic deinceps. Ab his non multum diſcrepant illa numeralia, quæ à nonnullis temporalia vel dialia appellantur, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, quæ interdum idem ſignificant quod τρίτος, τέταρτος, interdum triduanum, quartanum; τριταῖος ἀφίκετο, tertianus, id eſt,

ter-

tertio die venit, τριταῖος, πυρετὸς, tertiana febris. Et hæc aptè redduntur ad interrogationem ποσαῖος, quoto die.

Derivantur ex numeralibus alia quoque nomina in πλοῦς, πλάσιος, ᾶς. διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, *duplex*, *triplex*, *quadruplex*, quæ reſpondent interrogationi ποσαπλοῦς, *quotuplex*. διπλάσιος, *duplus*. τριπλάσιος, *triplus*. τετραπλάσιος, *quadruplus*, & ſimilia, quibus reſpondetur interrogationi ποσαπλάσιος, *quotuplus*.

Quæ in ας exeunt ſubſtantiva ſunt abſtracta, μονὰς, μονάδος. δυὰς, δυάδος. τριὰς, τριάδος, *Trinitas*, τετρὰς, ἑβδομὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, & ſimilia, χιλιὰς, μυριάς. De notis Arithmeticis Græcorum dicemus in Proſodia.

CAPUT XII.

DE PRONOMINE.

Tria ſunt pronomina primitiva; ἐγὼ, *ego*. σὺ, *tu*. οὗ, *ſui*.

PRIMÆ PERSONÆ PARADIGMA.

Sing. ἐγὼ, *ego*. ἐμοῦ, *mei*. ἐμοὶ, *mibi*. ἐμὲ, *me*, per aphæreſin, μοῦ, μοὶ, μέ.

Dual. νῶ, *nos duo.* νῷν, *nostrum duorum vel nobis duobus.*

Plur. ἡμεῖς, *nos.* ἡμῶν, *nostrum vel nostri.* ἡμῖν, *nobis.* ἡμᾶς, *nos.*

DIALECTI HUJUS PRONOMINIS.

Atticè ἔγωγε, *quod fit in omnibus casibus singularis numeri, retracto accentu in antepenultimam,* ἔγωγε, ἔμοιγε. *Doricè* ἐγών, ἐγώνη, ἐγώθην, ἐγώνγα. *Bœoticè* ἰώγα & ἰώνγα. *Æolicè* ἐγῶν, *apud Poëtas invenitur etiam* γώ, *per aphæresin* τοῦ ε. *Genitivo Jonicè* ἐμέο, & *poëticè* ἐμεῖο, & *aphæresi* μέο, μεῖο, ἐμέθεν, μεόθεν, & ο *sublato* μέθεν. *Doricè* ἐμεῦ *vel* μεῦ. *Dativo Doricè* ἐμὶν & μὶν, & *pleonasmo syllabæ* νη, ἐμοίνη, *ut* ἐγώνη.

Dual. Nom. & Accus. νῶϊ, nos duo, *vel* nos duos, *Æol. & Dor.* ἄμμε, *quod poëtæ sæpe accipiunt pro accus. plurali* ἡμᾶς. *Gen. & Dat.* νῶϊν. Nostrûm duorum, *vel* nobis duobus. *Poëtæ metri gratia* ν *interdum abjiciunt, ut* νῶϊ *sit Gen. & Dat. dualis. Plural. Nom. Jon.* ἡμέες, nos. *Poët.* ἡμεῖες. *Dor.* ἄμες *vel* ἄμμες. *Æol.* ἄμμες. *Gen.* ἡμέων, ἡμείων, & ἥμων, ἁμῶν, ἁμέων, ἀμμέων *vel* ἄμμων. *Dat.* ἡμίν, *acuta ultim. Jon. & Att.* ἧμιν, ἁμὶν, & ἁμῖν, ἄμμιν, *seu* ἄμμι. *Accus.* ἡμέας, ἡμεῖας & ἧμας, *retracto accentu,* ἁμᾶς, ἄμμες.

PARADIGMA SECUNDÆ PERSONÆ.

Sing. σὺ, *tu.* σῦ, *tui.* σοὶ, *tibi.* σὲ, *te.*

Dual. σφῶ, *vos duo.* σφῶν, *vestrum duorum vel duobus vestrum.*

Plural. ὑμεῖς, *vos.* ὑμῶν, *vestrum vel vestri.* ὑμῖν, *vobis.* ὑμᾶς, *vos.*

DIALECTI HUJUS PRONOMINIS.

Dores in omnibus casibus singularis numeri mutant σ *in* τ. τὺ, τεῦ, τοὶ, τὲ. *Item pro* σὺ, τύνη *& τύγα.* *Gen.* σέο, σεῖο, σέθεν, σεόθεν. *Dor.* σεῦ, τεῦ *vel* τεοῖο. *Dat. Doricè* τοὶ. τὶν, τεΐν. *Accus.* τὲ *&* τύ. *Dual.* σφῶϊ *vel* ὔμμε, *quod sæpe accipitur pro accusativo plurali* ὑμᾶς, σφῶϊν. *Plural.* ὑμέες *Jonicè.* *Poëticè* ὑμεῖες. *Doricè* ὕμες. *Æolicè* ὔμμες; *& sic in cæteris casibus* ὑμέων, ὑμείων, ὕμμων. *Dat.* ὑμὶν *Poëticè.* *Æolicè* ὔμμι, ὔμμιν. *Accus.* ὑμέας, ὑμεῖας, ὕμας, ὔμμας.

Additur quoque omnibus casibus singularis numeri syllaba γε, σύγε, σῦγε, σοίγε.

PARADIGMA TERTIÆ PERSONÆ.

Sing. ῦ, *sui.* οἷ, *sibi.* ἓ, *se.*

Dual. σφὲ, σφὶν, *sui duorum, vel sibi duobus.*

Plur. σφεῖς, σφῶν, *sui.* σφίσι, *sibi.* σφᾶς, *se.*

ANNOTAT.

Cum ſui *apud Latinos careat nominativo, non poſſunt* σφὲ & σφεῖς *propriè Latinè reddi. Uſurpantur tamen à Græcis ſæpè loco pronominis pluralis numeri* ipſi; *nam & reliqui caſus hujus pronominis adhiberi ſolent loco caſuum pronominis* αὐτὸς, ipſe. *Utimur autem primitivis pronominibus in duali propriè cùm de duobus ſermo eſt,* νῶ τυπτόμεϑον, nos duo verberamur. σφῶ τύπτεϑον, vos duo verberamini. νῷν ἢ σφῶν δώσει ἄρτον, nobis vel vobis duobus dabit panem σφὶν βϐλεϑον δίδοϑαι ἐϑῆτα, ſibi duobus volunt dari veſtem. *Et ſic in cæteris, nam hæc exempli cauſa ſufficit attuliſſe.*

DIALECTI HUJUS PERSONÆ.

Hoc Pronomen caret nominativo ſicut apud Latinos ſui, *licet nonnulli pro recto adferant* ὅς. *Genitivus easdem Dialectos admittit, quas alia Pronomina,* ἕο, εἷο, ἑόϑεν, ἕϑεν, ἕυ.

Dat. poëticè ἕοι *ſeu* ἑοῖ. *Accuſ.* ἕε & *poëticè* ἕϑεν. *Doricè* μὶν *ſeu* νὶν, *ab inuſitato nominativo* ἶ, *præpoſito* ν.

Duali poëticè σφεὲ, *item* σφωὲ, *ſeu* σφῶε, & σφῶ, σφῶϊν *pro* σφίν.

Plural. σφέες *Jonicè, Doricè* σφὲς, σφέων, σφείων, σφέας, & *per apocopen* σφὲ & ψε, *pro* σφᾶς *Doricè. Dativo* σφὶν, σφὶ & φὶν, *pro* σφίσι.

Eſt autem μὶν & νὶν, *omnis numeri & generis, & non tantùm ſignificat* ſe, *ſed etiam,* ipſum, ipſam, ipſum, ipſos, ipſas, ipſa.

DE

DE POSSESSIVIS PRONOMINIBUS.

Octo sunt possessiva, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, *meus, mea, meum.* σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, tua, tuum.* ὅς, ἥ, ὅν, *suus.* νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον, *noster, nostra, nostrum, de duobus.* σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον, *vester, vestra, vestrum, de duobus.* ἡμέτερος, *noster, de pluribus.* ὑμέτερος, *vester, de pluribus.* σφέτερος, *suus.* Masculina declinantur ut λόγος, fœminina ut τιμὴ vel ἡμέρα, neutra ut ξύλον.

Derivantur possessiva ἐμὸς, σὸς, ὅς, à tribus primitivorum genitivis, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, νωΐτερος verò & σφωΐτερος à genitivis dualibus νῶϊν & σφῶϊν. Reliqua tria ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, à genitivo plurali ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν. Usurpantur autem sæpissimè primitiva pro possessivis in omnibus numeris & generibus.

DIALECTI HORUM PRONOMINUM.

Easdem Dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Dores & poëtæ in possessivo σὸς, mutant σ in τ, interposito ε, τεὸς, τεὰ, τεὸν, τεῶ, τεᾶς, τεῶ, sic pro ὅς, dicunt iidem, ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, ἑοῖο.

Æoles articulum cum pronomine ita conjungunt, ut ex utroque unum fiat vocabulum ὁ σὸς, ὅσος, ἡ σὴ, ἥση, τὸ σὸν, τόσον.

Formant itidem Dores alia possessiva à pluralibus primitivorum casibus Doricis. ἁμὸς *seu* ἀμὸς, meus, ἁμὰ, ἁμὸν, ὑμὸς, ὑμὴ *seu* ὑμὰ, ὑμὸν, vester. σφὸς, σφὴ *seu* σφὰ, σφὸν *seu* σφέος, σφέα, σφέον, suus, *pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

DE PRONOMINIBUS DEMONSTRATIVIS.

Demonstrativa duo sunt, ὗτος, *hic.* ἐκεῖνος, *ille*, & hoc modo inflectuntur.

Masc. Sing. ὗτος, τȣ́τȣ, τȣ́τῳ, τȣ̃τον, ὦ ὗτος, *heus tu.*

Dual. τȣ́τω, τȣ́τοιν.

Plural. ὗτοι, τȣ́των, τȣ́τοις, τȣ́τȣς, ὦ ὗτοι, *heus vos.*

Fœm. Singul. ἅυτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ ἅυτη.

Dual. ταύτα, ταύταιν.

Plur. ἆυται, τȣ́των, ταύταις, ταύτας, ὦ ἆυται.

Neut. Sing. τȣ̃το, τȣ́τȣ, τȣ́τῳ, τȣ̃το, ὦ τȣ̃το.

Dual. τȣ́τῳ, τȣ́τοιν.

Plur. ταῦτα, τȣ́των, τȣ́τοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος, *ille.* Fœm. ἐκείνη. Neut. ἐκεῖνο, ut λόγος. ἡ τιμή. τὸ ξύλον.

DIA-

DIALECTI.

Recipiunt inprimis hæc pronomina easdem Dialectos, quas tertia & secunda declinatio simplicium. Præterea Attici demonstrativis adjiciunt jota, ἐτοσὶ, τυτυὶ, τυτῳὶ, τυτονὶ. *In neutro* τυτοὶ, *& sæpius* τυτί. *In plurali pro* ταῦτα, ταυτί. *Sic* ἐκεινοσὶ, ἐκεινυί. *In fœminino* αὑτηὶ, ταυτησί.

Id quod etiam in nonnullis fit nominibus, τοιυτοσὶ, talis. τοσυτοσὶ, τηλικυτοσὶ, tantus, *quæ tria ex* τοῖος, τόσος, τηλίκος *&* ὗτος *componuntur, unde etiam eodem modo, quo* ὗτος *declinantur.*

Jones ante vocales longas ultimæ syllabæ horum pronominum interponunt ε, ὗτος, τυτέυ, τυτέῳ. *Duali* τυτέω, τυτέοιν. *Genitivo plurali* τυτέων, τυτέοις, τυτέυς. *Sic* αὑτέη, ταυτέης. *Sic* αὐτὸς, αὐτέυ, αὐτέῳ.

Pro ἐκεῖνος *dicunt poëtæ & Æoles* κεῖνος, κείνη, κεῖνο, *& Dores* τῆνος, τήνη, τῆνο *vel* τῆνος *sine jota.*

Relativum pronomen unum est, αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, *ipse.*

Ab hoc tria nascuntur composita, ἐμαυτῦ, *meiipsius.* σεαυτῦ, *tuiipsius.* ἑαυτῦ, *suiipsius.* Carent nominativo, & ita declinantur.

Masc. Sing. ἐμαυτῦ, *meiipsius.* ἐμαυτῷ, *mihiipsi.* ἐμαυτὸν, *meipsum.*

Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν.

Neut. ἐμαυτῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Secundæ personæ, σεαυτῦ, σαυτῦ, *tuiipsius,* σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸν, σαυτόν.

Fœm. σεαυτῆς, σαυτῆς, σεαυτῇ, σαυτῇ, σεαυτὴν, σαυτήν.

Neut. σεαυτȣ͂, σαυτȣ͂, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸ, σαυτό.

Tertiæ perſonæ, ἑαυτȣ͂, ἀυτȣ͂, ἑαύτῷ, ἀυτῷ, ἑαυτὸν, ἀυτόν.

Fœm. ἑαυτῆς, ἀυτῆς, ἑαυτῇ, ἀυτῇ, ἑαυτὴν, ἀυτήν.

Neutrum ut maſculinum.

Plur. ἑαυτῶν & σφῶν ἀυτῶν, ἑαυτοῖς & σφίσιν ἀυτοῖς, ἑαυτȣ̀ς & σφᾶς ἀυτȣ́ς.

Fœm. ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς.

Neut. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά.

Duo priora carent plurali, hoc nequaquam, imo plurale ipſius in omnes perſonas convenit, ἑαυτῶν, *noſtrum, veſtrum, ſuiipſorum.* ἑαυτȣ̀ς, *nos, vos, ſeipſos.* Sic interdum ſingulariter ἑαυτȣ͂, *tuiipſius*, ἑαυτὸν, *teipſum.*

DIALECTI HORUM PRONOMINUM.

Eadem Dialecti accidunt his, quæ pronomini ἀυτὸς, *Jonicè* ἐμαυτέȣ, ἐμαυτέω, *& verſo* αυ *in* ωυ, *quod Jonibus familiare eſt:* ἐμωϋτέȣ, ἐμωϋτέῳ, σεαυτέȣ, σεωϋτέȣ, ἑωϋτέȣ. *Sicut ipſum ſimplex*, ἀυτὸς, ὠϋτὸς, τȣ͂ ἀυτȣ͂, *& per craſin* ταυτȣ͂, *Jonicè* τωϋτέȣ, *Accuſativo* τὸ ἀυτὸ, *craſi* ταυτὸ *&* ταυτὸν, idem.

Infi-

Infinitum pronomen eſt, ὁ δεῖνα, *quidam*, cujus hæc eſt inflexio.

Maſcul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Item hoc modo, ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud Poëtas.

CAPUT XIII.

DE CONJUGATIONIBUS VERBORUM BARYTONORUM.

Verba Barytona illa dicuntur, quæ gravem habent accentum in ultima ſyllaba præſentis temporis indicativi modi, τύπτω, verbero. λέγω, dico. παίζω, ludo.

Nam in omni ſyllaba quæ non notatur accentu, intelligitur gravis, quæ ob id accentus ſyllabicus vocari ſolet.

Sunt autem in univerſum ſex conjugationes verborum Barytonorum, diſtinctæ literis characteriſticis, ſeu figurativis tanquam notis quibusdam: Unde etiam

quæ cujusvis conjugationis characteristica sint, diligenter est attendendum, & hoc in præsenti, futuro, & præterito; ab his enim tribus temporibus reliqua ferè omnia pendent, ac proinde ab illis non magno labore formari & deduci poterunt, non tantùm in activo, sed etiam in passivo & medio. Quod planum apertumque fiet, cùm infra singulorum temporum formationes explicabimus. Nunc quæ cujusvis conjugationis characteristica sit, sequens tabula tibi subjicit.

CHARACTERISTICÆ PRIMÆ CONJUGATIONIS.

	Præsens.		Futur.		Præter.
π	τέρπω	ψω	τέρψω	φα	τέτερφα, *delecto.*
β	λείβω		λείψω		λέλειφα, *libo.*
φ	γράφω		γράψω		γέγραφα, *scribo.*
πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα, *verbero.*

CHARACTERISTICÆ SECUNDÆ CONJUGATIONIS.

γ	λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα, *dico.*
κ	πλέκω		πλέξω		πέπλεχα, *plecto.*
χ	τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, *curro.*
κτ	τίκτω		τέξω		τέτεχω, *pario.*

CHARACTERISTICÆ TERTIÆ CONJUGATIONIS.

δ	ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα, *cano.*
τ	ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα, *perficio.*
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα, *impleo.*

CHA-

CHARACTERISTICÆ QUARTÆ CONJUGATIONIS.

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα, *ludo.*
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα, *fodio.*
ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα, *dico.*
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, *fingo.*

Quædam hujus conjugationis habent duplex futurum in eadem significatione: ut ἁρπάζω, *rapio.* βαςάζω, *porto.* παίζω, *ludo.* Futurum ἁρπάσω & ἁρπάξω.

Attici pro gemino σσ usurpant geminum ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio.*

CHARACTERISTICÆ QUINTÆ CONJUGATIONIS.

λ	ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, *psallo, cano.*
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα, *distribuo.*
ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, *ostendo.*
ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα, *sero.*
μν	τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα, *scindo.*

CHARACTERISTICÆ SEXTÆ CONJUGATIONIS.

α	γελάω	σω	γελάσω	κα	γεγέλακα, *rideo.*
ε	τελέω		τελέσω		τετέλεκα, *finio.*
ι	τίω		τίσω		τέτικα, *honoro.*

ὁμόω

ο	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα, *juro.*
υ	δύω		δύσω		δέδυκα, *ingredior.*
ω	ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα, *roboro.*
αι	παίω		παίσω		πέπαικα, *ferio.*
αυ	ψαυω	σω	ψαύσω	κα	ἔψαυκα, *tango.*
ει	σειω		σείσω		σέσεικα, *quatio.*
ευ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα, *equito.*
οι	ὄιω		ὄισω		ὦκα, *fero.*
ȣ	κρȣ́ω		κρȣ́σω		κέκρȣκα, *pulso.*
υι	ὀπύιω		ὀπύισω		ὤπυικα, *uxorem habeo.*

Sunt igitur primæ conjugationis characteristicæ, β, ϖ, φ.

Secundæ, γ, κ, χ.

Tertiæ, δ, τ, θ.

Quartæ, ζ, duplex σσ aut ττ.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ.

Sextæ omnes vocales, præter η, nisi in verbo δήω, *invenio*, quod tamen ferè futuri significationem habet, & omnes diphthongi propriæ, & una impropria υι.

Verba in ωω, poëtica tantummodo sunt, facta à verbis in εω, αω, οω, ϖλώω à ϖλέω, *navigo.* ζώω à ζάω, *vivo.* ἡβώω ab ἡβάω, *pubesco.* δώω à δόω, *do.* ὑϖνώω ab ὑϖνόω, *dormio.*

In terminationibus ϖτ, κτ, μν, prior consonans censetur characteristica.

Cha-

Characteristicæ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro quintæ conjugationis æquè maneant, ut in præsenti.

Circumflectitur autem ultima quintæ & penultima corripitur: quod fit, si aut abjiciatur altera immutabilis, ut ψάλλω, *cano*, ψαλῶ: aut altera vocalis subjunctiva, σπείρω, *sero*, σπερῶ. φαίνω, *appareo*, φανῶ, aut si anceps præsentis, brevietur in futuro: κρίνω, κρινῶ, *judico.*

ANNOTAT.

Quod si quis quærat, quomodo penultima corripiatur, si in præsenti sit η vel ω, dicendum est id nunquam accidere. Neque enim alia est diphthongus in præsenti nisi αι *&* ει, *neque aliæ consonantes quæ positionem efficiant, præter* λλ *&* μν.

Illa autem ἐλαύνω, agito, pello. βούλομαι, volo, *& similia, ultra imperfectum non conjugantur, sed aliunde futurum & reliqua tempora mutuantur.*

PARADIGMA VERBI ACTIVI PRIMÆ CONJUGATIONIS.

Indicativi Præsens.

Singular. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at.*

Dual. τύπτετον, τύπτετον.

Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Nume-

Numeri tres ſunt, ut in nominibus.

Tres itidem perſonæ, *τύπτω, ego verbero, τύπτεις, tu verberas, τύπτει, ille verberat.*

Quando prima pluralis deſinit in *μεν*, tunc dualis caret prima perſona. Secunda & tertia perſona dualis ſunt ſimiles terminatione, quando tertia pluralis exit in *ι*, & in paſſiva voce in *αι*, alioqui ſunt diſſimiles.

Alii his verbis hanc regulam tradunt. In voce activa, in Aoriſtis paſſivis, & præterito medio, deſideratur prima dualis. In præſenti, perfecto, futuris, cujuscunque vocis, ac toto ſubjunctivo, ſecunda & tertia dualis ſunt ſimiles, in cæteris diſſimiles. Hæc tamen regula falſa eſt, ut intelliget, qui eam examinare voluerit.

A N N O T A T.

Quamvis ſex dicantur eſſe Barytonorum conjugationes, differunt tamen ſolis characteriſticis literis, & in terminationibus conveniunt; quod ſecus fit apud Latinos. Unde qui verbum τύπτω, novit inflectere, facile quodvis aliud Barytonorum inflectet. Quæ cauſa eſt, cur unicum duntaxat paradigma præſcribi ſoleat.

Imperfectum.

Sing. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, *verberabam, as, at.*

Dual. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *verberabatis, ant,* duo.

Plur. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *verberabamus,* &c.

DE

DE AUGMENTO VERBORUM.

Augmentum duplex eſt, ſyllabicum & temporale, ſyllabicum convenit verbis à conſonante cœptis: hæc enim initio præteriti imperfecti aſſumunt ε, τύπτω, *verbero*, ἔτυπτον. λέγω, *dico*, ἔλεγον. πλήθω, *impleo*, ἔπληθον, & quia neceſſariò numerus ſyllabarum augetur additione literæ ε, ideo augmentum ſyllabicum appellatur.

Temporale augmentum convenit illis verbis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthongorum aliæ ſunt mutabiles, quod mutentur in præteritis, & aliis temporibus augmentum recipere ſolitis; aliæ ſunt immutabiles, quod non mutentur.

Cæterum quæ mutentur, & in quas; & quæ non mutentur, hæc tabula oſtendit.

Vocales.	Mutabiles.	α in	η, ἀνύω, ἤνυον, *perficio*, *bam*.
		ε in	η, ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio*, *bam*.
		ο in	ω, ὀϖάζω, ὤϖαζον, *præbeo*, *bam*.
	Immutabiles.		η, ἠχέω, ἤχεον, *ſono*, *ſonabam*.
			ι, ἰξεύω, ἴξευον, *viſco aves capio*.
			υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, *injuria afficio*.
			ω, ὤθω, ὦθον, *impello*.

Diph-

Diphthongi.	Mutabiles.	αι	in η,	αἴρω, ἦρον, *tollo, bam.*
		αυ	in ηυ,	αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, bam.*
		οι	in ω,	οἰκίζω, ᾤκιζον, *ædifico, bam.*
		ᾳ	in η,	ᾄδω, ᾖδον, *cano, bam.*
	Immutabiles.	ει,		εἰκάζω, εἴκαζον, *assimilo.*
		ευ,		εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo, bam.*
		ȣ,		ȣτάζω, ȣ̓ταζον, *vulnero, bam.*

ANNOTAT.

Augmentum temporale fit tantummodo ex vocali brevi aut ancipiti, quæ tamen in præsenti sit brevis. Nam si α longum sit in præsenti, quomodo fiet ex ejus mutatione augmentum, cùm in præsenti duo tempora habuerit, ut ex prosodia constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus? Nullum ergo ex ejus mutatione existit augmentum, nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cum enim οι aut αυ æquè sit diphthongus atque ω aut ηυ, sequitur æquè esse duo tempora in præsenti; οἰκίζω *&* αὐλίζω, *atque in imperfecto* ᾤκιζον, ηὔλιζον. *Potius igitur mutatio quàm augmentum temporale fuerit.*

EXCE-

EXCEPTIONES, A COMMUNI REGULA DE AUGMENTO TEMPORALI.

Quatuor verba ſervant in imperfecto, & reliquis temporibus α præſentis ἄω, ἆον, *ſpiro.* ἀΐω, ἄϊον, *audio.* ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *inſuetus ſum.* ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior.*

In quibusdam ε pro augmento aſſumit jota, ἔχω, εἶχον, *habeo.* ἔπω, εἶπον, *dico.* ἕλω, εἷλον, *capio.* Sic ἕλκω, ἑλκύω ſive ἑλκύζω, *traho.* ἕρπω, ἑρπύζω, *ſerpo.* ἑστήκω, *ſto.* ἕπομαι, *ſequor.* ἐρέω, *dico.* ἑστιάω, *convivio excipio.* ἕζω, *ſedeo*, vel *ſedere facio.* ἐάω, *ſino.* ἕω, *induo.* ἐρύω, *traho.* ἔθω, *aſſueſco.* ἐθίζω, *aſſuefacio.* ἐργάζομαι, *operor*; & eadem eſt ratio compoſitorum ab his verbis, ſi quæ compoſita habent. At ἑορτάζω, *ferior*, ἑώρταζον, augetur in ſecunda ſyllaba, & in prima per ει, εἰόρταζον.

ANNOTAT.

ἔπω, εἶπον, augmentum hoc ſuum extra indicativum ſervat: Hinc in imperativo εἰπὲ, dic. *Optativo* εἴποιμι. *Subjunctivo* ἐὰν εἴπω, *Infinitivo* εἰπεῖν. *Participio* εἰπών.

ἔθω pro εἴθω, *præterito medio facit* εἴωθα, *interpoſito* ω. *Sic in plusquamperfecto* εἰώθειν. *Jones alia quoque verba augent per* ει, *ut* ἐρωτάω, εἰρώταον, *pro* ἠρώταον, interrogo. *Dores autem prædicta verba augent mutatione literæ* ε *in* η: ἔχω, ἦχον.

Ex Diphthongis mutabilibus non mutatur semper οι in ῳ, ut videre est in his verbis: οἰόομαι, οἰώθην, *solus ago.* οἰμέω vel οἰμάω, ᾤμεον, *concito.* οἰνόω, *in vinum verto, inebrio.* οἰνίζω, *vinum oleo.* οἰνοποτάζω, *vinum poto.* οἰνίζομαι, *vinum emo.* οἰςρόω seu ὀςρέω, *furo, æstro concitor.* οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror, augurium ex avibus capto.* οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοςροφέω, *guberno, seu clavum moderor.* οἰδαίνω, *tumeo.* οἰκουρέω, *domum custodio.* οἰνοχοέω, *vinum infundo.* οἰμώζω, *ploro.* ᾤμωζον & ᾤμωζον, unde ᾤμωξα, *ploravi.*

ANNOTAT.

Ex his satis apparet, verba, quæ οι *non mutant in* ῳ, *esse fermè vel derivata vel composita ab his vocabulis* οἶος, solus. οἶνος, vinum. οἰωνὸς, avis, augurium. οἶκος, domus. οἴαξ, temo, clavus, navis.

Diphthongi ευ & ει communi quidem usu immutabiles sunt. Atticè tamen mutantur, illa quidem in ηυ, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro, orabam.* Hæc verò in η; εἰκάζω, *assimilo.* ᾔκαζον. εἴκω, *cedo,* ἧκον. εἴδω, *scio.* Plusquamperfectum εἰδήκειν, per syncopen εἴδειν, & Atticè ᾔδειν, *sciveram.*

ȣ mutatur nonnunquam in ω, ȣτάζω, *vulnero,* ὤταζον, *vulnerabam.*

Syllabicum augmentum vertitur apud Atticos in temporale, μέλλω, *futurus sum,* ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram.* βȣλομαι, *volo,*

volo, ἐβϰλόμην, ἠβϰλόμην, *volebam.* δύναμαι, *valeo*, *possum*, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην.

Litera ρ duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπτω, *projicio*, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιψα, ἔῤῥιφα, *projeci.*

ANNOTAT.

Hoc tamen poëtæ versui servientes non semper observant. Hinc ῥίπτω, ἔριπτον: ῥέζω, ago, facio, ῥέξω, ἔρεξα, *& cum* κατὰ, κατέρεξα.

Iidem poëtæ modò adhibent, modò omittunt augmentum temporale & syllabicum, prout carminis ratio exigere, & voluntas videtur ferre, imo longam vocalem aut diphthongum augmenti in duas vocales resolvunt, ἄγω, duco, ἦγον, ἔαγον.

DE AUGMENTO VERBORUM COMPOSITORUM.

Verba composita aut componuntur ex præpositione & verbo; aut ex nomine & verbo; aut ex pronomine & verbo; aut ex adverbio & verbo.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus abjiciunt propriam vocalem ultimam, tam in præsenti, quàm in imperfecto, perfecto, aliisque temporibus, quæ augmentum recipiunt: παραϰϰέω, *perperam audio, obaudio*, παρήϰϰον, παρήϰϰσα, παρήϰϰϰα. μεταφέρω, *transfero*, μετέφερον, *transferebam*, μετήνεγϰα, *transtuli.*

Excipe περὶ & πρὸ, quæ ſuam vocalem retinent, περιέχω, περιεῖχον, *contineo*, *complector*. προάγω, προῆγον, *produco*, *procedo*, quod interdum etiam fit in præpóſitione ἀμφὶ, ἀμφιέννυμι, *induo*. ἀμφιελίσσω, *circumvolvo*.

Præpoſitio πρὸ ſæpe contrahitur: προῦδωκας pro προέδωκας, *prodidiſti*, à προδίδωμι, *prodo*. προέχω, προῦχω, *præcedo*, *emineo*.

Quod ſi in compoſitione præpoſitionum cum verbo, verbum incipiat ab aſpirata litera, tunc præpoſitio mutabit ſuam tenuem in aſpiratam, καθάπτομαι, à κατὰ & ἅπτομαι, *attingo*. ἀφαιρῦμαι, ab ἀπὸ & αἱροῦμαι, *capio* vel *eligo*.

ANNOTAT.

Hoc tamen non eſt perpetuum. Nam apud Poëtas legimus ἐπιέπομαι *pro* ἐφέπομαι, ſequor, *ex* ἐπὶ *&* ἕπομαι. *Quod ipſum etiam Jonica dialectus in uſu habet.*

Poëtæ quoque non rarò ex præpoſitionibus κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, *auferunt literam* α, *quamvis conſonans ſequatur*, παρμένω, maneo, *pro* παραμένω. ἀνςὰς, *pro* ἀναςὰς, reſurgens. κάτθεο, *pro* κατάθεο, *ſeu* κατάθυ, *à* κατατίθημι, depono.

Non ſolùm autem intra & extra compoſitionem abjicitur nonnunquam vocalis præpoſitionis, ſed & conſonans immutatur, & ν quidem præpoſitionis ἀνὰ *mutatur ante* κ, *&* χ *in* γ, *ante* λ *in* λ, *ante* β, μ, π, φ, *in* μ, *ut hæc exempla oſtendunt.*

ἀγκα-

ἀγκαλέω	pro	ἀνακαλέω,	revoco.
ἀγκλίνας		ἀνακλίνας,	reclinans.
ἀγχαλάω		ἀναχαλάω,	relaxo.
ἀλλύω		ἀναλύω,	dissolvo.
ἄλλεγον		ἀνέλεγον,	collegi.
ἀμβαίνειν		ἀναβαίνειν,	ascendere.
ἀμμέσον		ἀνὰ μέσον,	per medium.
ἀμμίξας		ἀναμίξας,	miscens.
ἀμπαύομαι		ἀναπαύομαι,	quiesco.
ἀμφέρω		ἀναφέρω,	sursum fero.

Jam verò τ præpositionis κατὰ, plurimis modis variari solet. Nam ante aspiratas φ, χ mutatur in earum tenues π, κ. Ante θ & τ, servatur ipsum τ. Ante alias consonantes, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonantem sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.

κάββαλε	pro	κατάβαλε seu κατέβαλε, dejecit.	
καδδῦσαι,		καταδῦσαι, demersisse, à καταδύω.	
καδδύναμιν		κατὰ δύναμιν,	pro viribus.
κακκείοντες		κατακείοντες,	dormituri.
κάκχαρτος		κατάχαρτος,	lætabundus.
καλλείπειν		καταλείπειν,	relinquere.
καμμίξας		καταμίξας,	miscens.
καννεύσας		κατανεύσας,	annuens.
καππυρίσασα		καταπυρίσασα,	incendens.
κάππεσεν		κατέπεσεν,	cecidit.
κάπφαγε		κατέφαγε,	comedit.
καρρέζειν		καταρρέζειν,	peragere.
κάχεσθε		κατάχεσθε,	continere.

κάτθανε } pro { κατέθανε, mortuus est.
καττύπτεσθαι } pro { κατατύπτεσθαι, vapulare.

Ρ *in præpositione* παρὰ, *nunquam mutatur*, πάρφασις, παράφασις, deceptio, admonitio. παρφέρομαι, transversus agor.

Litera ν *præpositionis* σὺν *ante* β, μ, π, φ, ψ, *mutatur in* μ; *sed ante* γ, κ, χ *in* γ, *ante* ζ & σ *abjicitur*, *ante* λ & ρ *mutatur in* λ & ρ, *ut hæc exempla docent.*

συμβαίνω,	contingo, commeo.
συμμανθάνω,	condisco.
συμπαίζω,	colludo.
σύμφημι,	consentio, approbo.
συμψαύω,	contingo, attingo.
συγχαίρω,	gratulor.
συγγράφω,	conscribo.
συγκάμνω,	collaboro.
συζάω,	à σὺν & ζάω, convivo.
συστέλλω,	contraho.
συλλέγω,	colligo.
συῤῥέω,	confluo.

Accidit interdum similis mutatio in præpositione ὑπὸ, ὑββάλλειν *pro* ὑποβάλλειν, subjicere.

Verba, in quibus compositio non mutat significatum simplicis, augentur in principio: καθίζω, *sedeo*, ἐκάθιζον. ἐνέπω, *dico*, ἤνεπον. καθεύδω, ἐκάθευδον. Nam hæc composita, idem significant quod simplicia, ἵζω, ἕπω, εὕδω, *dormio*.

Si

Si verò significatio mutetur, augmentum erit in medio: παραμένω, *maneo*, παρέμενον. παρακέω, *obaudio*, παρήκεον.

ANNOTAT.

Legitur tamen apud Platonem in Sympos. καθηῦδον, *aucta vel potius mutata media syllaba. Augetur quoque in medio* διεγγυάομαι, διηγγυώμην, *licet idem significet quod simplex* ἐγγυάομαι, despondeo. *Augent itidem Poëtæ nonnulla in principio, licet aliquid ad simplicis significationem addant*, βάλλω, mitto, jaceo, ἀμφιβάλλω, dubito *vel* conjicio, ἠμφίβαλλον.

Composita cum nominibus & pronominibus augentur initio, sicut & composita ex particula privativa α, ὁμῶς vel ὁμε. φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφεον, *philosophor*. βιβλιοπωλέω, ἐβιβλιοπώλεον, *libros vendo*. αὐτομολέω, ηὐτομόλεον, *sponte venio*. Sic ναυμαχέω, *pugnam navalem committo*. λιθοβολέω, *lapides jacio*. χειραγωγέω, *manu duco*. ἀφρονέω, ἠφρόνεον, ἠφρόνεν, *insipiens sum*. ὁμολογέω, *fateor, confiteor*. ὁμοφρονέω, *consentio*. ἀτυχέω, *infelix sum*, ἠτύχεν. ἀγνοέω, ἠγνόεον, ἠγνόεν, *ignoro*.

Quædam composita ex præpositionibus, quorum simplicia aut in nullo, aut in raro usu sunt, augentur initio: ἀμφισβητῶ, *dubito, hæreo*, ἠμφισβήτεν. ἀντιβολῶ, *supplico*, ἠντιβόλουν. ἐμμελῶ, ἠμμέλεν, *curo*. ἀντιδικέω, *contra adversarium ago*, ἠντιδίκεον, ἠντιδίκουν.

Quædam augentur in medio: ἀπολαύω, *fruor*, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, *conor*, ἐπεχείρουν. ἐγχειρῶ, *in manus trado*, ἐνεχείρουν. προσκυνέω, *adoro*, προσεκύνουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον, *laudo*, *celebro*. προφητεύω, *vaticinor*, προεφήτευον.

Nonnulla augentur utrinque, ἐνοχλῶ, *turbo*, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*.

Composita cum particulis δυς & ευ sequente vocali mutabili, augentur in medio: δυσαρεστέω, *displiceo*, *morosus sum*, δυσηρέστουν. εὐεργετέω, *benefacio*, εὐηργέτουν. δυσαπιστέω, *diffido*, δυσηπίστουν. εὐαγγελίζομαι, *fausta nuncio*, εὐηγγελιζόμην.

At si post δυς vel ευ non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυστυχέω, ἐδυστύχουν, *infelix sum*. εὐτυχέω, εὐτύχουν, vel Atticè ηὐτύχουν, *felix sum*. δυσχεραίνω, *ægre fero*, ἐδυσχέραινον, *ægre ferebam*.

DIALECTI IMPERFECTI.

Iones formant tertiam singularem à persona secunda addita syllaba σκε, ablatoque augmento. ἔτυπτες, verberabas, τύπτεσκε, verberabat. *Quod etiam fit in Aoristo primo & secundo vocis activæ:* ἔτυψας, verberasti, τύψασκε, verberavit, ἔτυπες, τύπεσκε. *Porrò in circumflexis & in verbis in μι, aliqua mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subjunctivam, & in verbis in μι, mutanda est vocalis longa* in

in suam brevem, ἐποίεις, faciebas, ποίεσκε, faciebat. ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat. *Quæ omnia in subjectis exemplis videre licet.*

Personæ secundæ communes.	Tertiæ personæ Ionicæ.
ἔτυπτες	τύπτεσκε.
ἐφίλεις	φίλεσκε.
ἐτίμας	τίμασκε.
ἐδήλους	δήλοσκε.
ἐτίθης	τίθεσκε.
ἵστης	ἵστασκε.
ἐδίδως	δίδοσκε.
ἐδείκνυς	δείκνυσκε.
ἔτυψας	τύψασκε.
ἔτυπες	τύπεσκε.
ἔθης	θέσκε.
ἔστης	στάσκε.
ἔδως	δόσκε.
ἔδυς	δύσκε.

Poetæ verò à secunda persona prædictorum temporum totum singularem in σκον *formant:* ἔτυπτες, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *& in tertia plurali* τύπτεσκον, verberabant. *In passivo* τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο. *Sic in Aoristo primo* τύψασκον, verberavi, τύψασκες, τύψασκε. *In Aoristo secundo* τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε.

Præteritum Perfectum.

Sing. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberavi.*

Dual. τετύφατον, τετύφατον, *verberastis duo.*

Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

DE AUGMENTO PRÆTERITI.

Si verbum inchoetur à vocali, aut diphthongo, idem est initium perfecti & imperfecti, imo & plusquamperfecti, omniumque Aoristorum cujusque vocis, indicativi modi, & denique paulò post futuri, *ἀνύω, perficio*, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν. *ᾄδω, cano*, ᾖκα, ᾔκειν.

Idem fit in verbis inchoatis à duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida; vel à duplici, nimirum, ζ, ξ, ψ, *σπείρω, sero*, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. *ζέω, ferveo, bullio*, ἔζεον, ἔζεκα.

Nam si verbum inchoetur ab una consonante simplici, aut à muta & liquida, tum in præterito iteratur prima consonans præsentis, *τύπτω, verbero*, ἔτυπτον, τέτυφα. *γράφω, scribo*, ἔγραφον, γέγραφα.

Exceptis quibusdam, quæ cùm inchoentur à muta & liquida, modò tamen repetunt consonantem præsentis, modò non repetunt: *βλακεύομαι, torpeo*, βεβλάκευμαι & ἐβλάκευμαι. *βλάπτω, noceo*, βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, *damno affectus sum*. *διαγλύφω, insculpo*, διαγέγλυπται & διέγλυπται. *θλάω, frango*, τέθλασμαι & ἔθλασμαι.

Verba inchoata à γν & γρη, non repetunt in præterito primam præsentis, licet inchoentur à muta & liquida: *γνόω*, γνώσω, ἔγνωκα, *nosco*. *γνωρίζω, notum facio*, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. *γρηγορέω, vigilo*, ἐγρηγόρηκα. Videtur hoc

hoc fieri cacophoniæ vitandæ gratia: durum enim esset *γέγνωκα*.

Verba quæ inchoantur à *κτ*, *πτ*, *μν*, repetunt primam præsentis secundùm communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet *κτ* & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen apud Poëtas syllabam communem: *κτάομαι*, *possideo*, *κέκτημαι*. *πτόω*, pro quo utimur, *πίπτω*, *cado*, *πέπτωκα*. *μνάομαι*, *reminiscor*, *μέμνημαι*.

ANNOTAT.

Invenitur tamen à κτίζομαι, condor, creor, *ἔκτισμαι*, *& à κτάομαι*, *ἔκτιμαι*. *κτείνω*, occido, *facit ἔκτακα*. *Cæterùm verba quædam habent in præterito augmentum temporale & syllabicum*, *παροινέω*, debacchor, *πεπαρῴνηται*. *διαιτέω*, arbiter sum, *δεδιητημένος*.

Verba quæ ab aspirata inchoantur, repetunt in præterito perfecto tenuem ejus: *θύω*, *sacrifico*, *ἔθυον*, *τέθυκα*. *χρίω*, *ungo*, *κέχρικα*, *unxi*.

DE AUGMENTO ATTICO.

Attici pro incrementis *λε* & *με* usurpant diphthongum *ει*: *λέγω*, *dico*, *λέξω*, *λέλεχα*, *εἴλεχα*. *λαμβάνω*, *λήψω*, *λέληφα*, *εἴληφα*, *accipio*. *μείρομαι*, *sortior*, *partior*, *μέμαρμαι*, Atticè *εἵμαρμαι*. Hinc *εἱμαρμένη*, *sors*, *fatum*.

Verbis quibusdam in præterito *ω* vel *ῳ* habentibus præponunt Attici *ε*, manente spiritu

ritu præſentis: ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα. ὤθομαι, *pellor*, ὦσμαι, ἔωσμαι. ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. ὄιγω, *aperio*, ᾦγα, ἔῳγα. Idem fit in imperfecto, ἑώρων, *videbam*. ἐωνούμην, *emebam*, & in Aoriſto primo, ᾦξα, ἀνέῳξα, *aperui*. ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*.

Accidit hoc in aliis quoque verbis, ἔικω, *aſſimilo*. Præter. medio. ὖικα, ἔοικα, ἔπω, *dico*, Aoriſto primo, ἶιπα, ἔειπα. ἧκα, *miſi*, ἕηκα.

Communi præterito verborum inchoatorum ab α brevi, vel ε & ο, præponunt Attici duas priores literas præſentis, ἐρίζω, *contendo*, ἤρικα, ἐρήρικα, ἐρήρισμαι. ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*. ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, *perii*, præteritum medium.

Quod ſi præteritum exceſſerit numerum trium ſyllabarum, tunc corripitur tertia ſyllaba hoc modo:

η ω	vertitur in	ε ο
ει ευ	abjiciunt	ε
οι ου	abjiciunt ſubjunctivam.	

Breves & ancipites, itemque longæ poſitione retinentur ſine ulla mutatione, quæ omnia in his exemplis apparent:

ἀλή-

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo.*
ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo.*
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *ungo.*
ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα, *venio.*
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα, *præparo.*
ἀκούω, ἤκυα, ἀκήκοα, *audio.*
ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego.*

Excipitur ἐρείδω, *firmo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειδα, ἐρήρεισμαι, ut differat ab ἐρήρικα, præterito verbi ἐρίζω, *contendo.*

Irregulare quoque est ἔδω, *edo*, & ἄγω, *ago*, *duco*, quorum illud ἦκα, ἔδηκα, & interposito δο, ἐδήδοκα, facit: Alterum ἦχα, ἄγηχα, & interjecto ο, ἀγήοχα habet.

DE PENULTIMA SYLLABA PRÆTERITI PERFECTI.

Penultima perfecti, & futuri eadem est, τύψω, τέτυφα.

Excipe primò dissyllaba quintæ conjugationis, quæ ε futuri mutant in α; στέλλω, *mitto*, στελῶ, ἔσταλκα. σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

Excipe secundò dissyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia: ἄγω, *ago*, ἄξω, ἦκα. ᾄδω, *cano*, ᾄσω, ᾖκα.

Vocalem ε in penultima primæ & secundæ conjugationis mutant Attici in ο; πέμπω, *mitto*, πέπεμφα, πέπομφα. βρέχω, βρέξω, βέβροχα, *rigo.*

λ &

λ & ρ characteristicæ quintæ conjugationis manent in præterito ut in futuro, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano*. σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

μ servatur quidem, sed adsciscit sibi η euphoniæ gratia: δέμω, *ædifico*, δεμῶ, δεδέμηκα. νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, *distribuo*. Sic βρέμω, τέμνω, *fremo*, *seco*, τετέμηκα, & syncope, τέτμηκα. Sic δέδμηκα pro δεδέμηκα. κάμνω, *laboro*, καμῶ, κεκάμηκα & κέκμηκα.

Additur quoque in nonnullis ad literam ν vocalis η, μένω, μενῶ, *maneo*, μεμένηκα. Interdum convertitur ν in γ: φαίνω, *ostendo*, *appareo*, φανῶ, πέφαγκα. μολύνω, *maculo*, μολυνῶ, μεμόλυγκα.

Interdum omnino abjicitur, idque in verbis dissyllabis in εινω, ινω & υνω: κτείνω, *occido*, κτενῶ, ἔκτακα. κρίνω, *judico*, κρινῶ, κέκρικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*.

Tertia persona pluralis numeri præteriti perfecti Doricè desinit in αντι, τέτυφαντι pro τετύφασι.

Præteritum Plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberaveram*.

Dual. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.

Plur. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Formatur à perfecto, mutando α in ειν. Si perfectum incipiat à consonante tunc præponi-

ponitur ε: τέτυφα, ἐτετύφειν, aliâs idem est utriusque principium: ἤνυκα, *perfeci*, ἠνύκειν. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum: tunc interjicitur ε inter præpositionem & verbum: συντάττω, *construo*, συντέταχα, συνετετάχειν. συμβάλλω, *confero*, *conjicio*, συμβέβληκα, συνεβεβλήκειν.

Interdum idem habet augmentum ac præteritum, τεθεμελίωτο à θεμελιόομαι, *fundor*. δεδύκει pro ἐδεδύκει, à δύω, *ingredior*, *subeo*; & hoc non tantum apud Atticos, sed etiam apud Jones & Poëtas; δέδεκτο pro ἐδέδεκτο, à δέχομαι, *capio*, *suscipio*.

Prima vocalis præteritorum Atticè reduplicatorum, accipit augmentum in plusquamperfecto: ἀκήκοα, ἠκηκόειν; præteritum medium ab ἀκέω, *audio*. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, ab ὀρύττω, *fodio*.

Excipe ἐληλύκειν & ἐληλύθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα.

Illa verò, ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα, augentur in secunda syllaba; ἐώλπειν, *speraveram*. ἐώργειν, *feceram*. ἐῴκειν, *similis fueram*, *assimilaveram*.

ANNOTAT.

Derivantur hæc verba, primum quidem ab ἔλπω, *quod est*, spero, *seu* in spem induco, *cujus præteritum medium est Atticè, vel Jonicè*, ἔολπα *pro* ἦλπα. *Secundum à verbo* ῥέζω, facio, patro, *præteritum medium est* ἔῤῥογα, *ablatoque uno* ρ, *&*

facta

facta metathesi, ἔοργα *pro* ἔοργα. *Alii tamem simplicius ab* ἔργω *seu* ἐέργω *deducunt*. *Tertium fit ab* εἴκω, similis sum, assimilo, *cujus præteritum medium Atticum est* ἔοικα.

DIALECTI PLUSQUAMPERFECTI.

Prima & tertia persona singularis Atticè exit in η *fine* ν; ἐτετύφη ἐγὼ, verberaveram ego; ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberaverat ille. *Hinc* ἐκεχήνη, *Plusquamperfecti medium à* χαίνω, hio: *&* ᾔδη *pro* ᾔδειν, sciveram, *ab* εἴδω, *fitque hoc imitatione Jonum, qui primam personam plusquamperfecti activi, & medii per* εα, *& tertiam per* εε *efferunt*; ᾔδεα, sciveram, ᾔδεας, ᾔδεε, *quas Attici, & ipsi quoque Jones, deinceps in* η *contrahunt*.

Tertia pluralis Atticè finitur in εσαν, ἐτετύφεσαν, verberaverant. ἐλελοίπεσαν, dereliquerant. ᾔδεσαν, sciverant. ἀκηκόεσαν, audiverant.

Aoristus primus.

Sing. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberavi.*
Dual. ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
Plural. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

ANNOTAT.

Dicimus Aoristus & Aoristum: illud subintelligendo χρόνος, *hoc subintelligendo tempus, & nihil aliud significat ex vi nominis* χρόνος ἀόριστος, *quàm tempus indefinitum. Respondent Aoristi præteritis Latinorum. Licet enim nonnulli tradant incertam esse significationem, paulóne antè res præterierit an multò*, id

id tamen vix observatur ab auctoribus, ut exemplis passim obviis ostendi potest. Nam cùm Isocrates principio Panegyrici ait: πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τὲς γυμνικὲς ἀγῶνας καταςησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐεξίας, ἕτω μεγάλων δωρεῶν ἠξίωσαν, *quis hos & alios in eadem periodo sequentes Aoristos; non idem significare dicat, quod præteritum perfectum? & si quis omnes illos Aoristos in præteritum mutet, an aliam orationis significationem efficiet? Probabilius est, quod alii dicunt, hæc tempora vocari Aorista seu indefinita, quòd habeant significatio m, interdum quidem præteritam, aliquando futuram, nonnunquam præsentem. Præteritam, ut in exemplis allatis: præsentem præcipuè in infinitivo, ut apud Isocratem eodem loco, & millies aliâs:* ἐπειδὴ καὶ οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχεσι τὴν φύσιν, ὥσθ᾽ οἰόντ᾽ εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τάτε μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. *Hîc certè omnes Aoristi idem significant, quod* ἐξηγεῖσθαι, ποιεῖν, προσιθέναι.

Eandem notionem habet interdum Aoristus in indicativo, Isocrates ad Demonic. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Pulchritudinem quidem vel tempus absumit, vel morbus corrumpit, *pro* ἀναλίσκει *&* μαραίνει. *Nisi quis dicat esse enallagen. In Imperativo & Subjunctivo sæpe subit Aoristus vicem futuri,* τύψον, verberato tu, vel verberabis, τυψάτω, verberato ille, vel verberabit, ἐὰν τύψω, si verberavero, *quamvis frequenter ejusdem prorsus sit significationis cum præsenti,* τύψον, verbera, ἐὰν τύψω, si verberem.

Eadem quoque vis & notio usitatissimè est Aoristis, quæ temporum modi potentialis, permissivi seu concessivi, ut infrà docebimus, maximè cum particula ἂν. Itaque non semper eodem modo latinè reddendus est Aoristus, sed videre oportet, quid tota periodi structura & sententiæ ratio requirat.

Idem augmentum habet uterque Aoristus quod imperfectum: ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον, ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα.

Characteristica Aoristi primi eadem est, quæ futuri, à quo etiam formatur converso ω in α, & præposito augmento, τύψω, ἔτυψα.

Excipe primò ἔπω, ἔιπα, *dico*. ἐνέγκω, *fero*, ἤνεγκα. τίθημι, *pono*, ἔθηκα. δίδωμι, *do*, ἔδωκα. ἵημι, *mitto*, ἧκα.

Excipe secundò hæc verba: χέω, *fundo*, ἔχεα vel ἔχευα. καίω, *uro*, vel κάω, ἔκηα. σεύω, *moveo*, ἔσευα. ἀλεύω, *vito*, ἤλευα, quæ in α purum exeunt, sublata futuri consonante, χεύσω, καύσω, quamvis reperiatur quoque Aoristus, ἔχευσα & ἔκαυσα.

Penultima Aoristi primi eadem est quæ futuri, semperque natura aut positione longa, παίω, *offendo*, ἔπαισα. λέγω, ἔλεξα, *dico*.

In tertia tamen conjugatione, itemque in quarta & sexta, modò brevis, modò longa est penultima: φράζω, *dico*, *loquor*, φράσω, ἔφρασα. κυλίω, *volvo*, *voluto*, κυλίσω, ἐκύλισα. τελέω, τελέσω, ἐτέλεσα, *finio*. γελάω, γελάσω, ἐγέλασα, *rideo*. ἀνύω, *perficio*, ἀνύσω, ἤνυσα.

Poe-

Poetæ carmini ſervientes, ſæpe geminant σ, ἐτέλεσσαν, ἐγέλασσαν.

In quinta conjugatione, quæ penultimam futuri brevem habet, ſic producenda eſt eadem penultima in Aoriſto.

α futuri mutatur in η, ſi in præſenti α ſimplex fuerit: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

Si in præſenti fuerit αι, tunc α futuri Atticè mutatur in η; communiter verò retinetur: μαίνω, *maculo*, μιανῶ, ἐμίηνα, Atticè, communiter ἐμίανα. Φαίνω, *appareo*, *oſtendo*, Φανῶ, ἔΦηνα, ἔΦανα. Eſt autem hìc α longum, quod in futuro fuerat breve.

Ex ε futuri facienda diphthongus addito jota; σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *ſero*. ςέλλω, *mitto*, ςελῶ, ἔςειλα. ι & υ in futuro breves, hìc ferè habentur longæ, κρίνω, *judico*, κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *impello*.

Aoriſtus ſecundus.

Sing. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.

Dual. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.

Plur. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Fit hic Aoriſtus ab imperfecto, cujus etiam augmentum habet.

Tertia pluralis eſt æqualis primæ ſingulari.

Penultima brevis eſt, ac fermè una ex ancipitibus, α, ι, υ.

η & ω præſentis & imperfecti mutantur in α: λήβω, inuſitatum, ἔληβον, Aoriſto ſecun-

 do,

do, ἔλαβον, *accepi.* τρώγω, *comedo*, ἔτρωγον, ἔτραγον, *comedi.*

αι, αυ & ϐ abjiciunt ſubjunctivam: καίω, *uro*, ἔκαον παύω, *ſedo*, ἔπαον. ἀκϐω, *audio*, ἤκοον. ει, ευ, abjiciunt præpoſitivam ε, λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. φεύγω, *fugio*, ἔφυγον.

Diſſyllaba quintæ conjugationis mutant ε & ει in α; σπείρω, ἔσπαρον, *ſero.* δέρω, *excorio*, ἔδαρον. στέλλω, ἔσταλον, *mitto.* τέμνω, *ſcindo*, ἔταμον & ἔτεμον. Idem quoque in aliarum conjugationum verbis diſſyllabis contingit, præcipuè ſi habent liquidam ante ε; τρέπω, *verto*, ἔτραπον, τρέφω, ἔτραφον, *nutrio.* κλέπτω, ἔκλαπον, *furor.*

Hæc tamen tria, λέγω, *dico.* φλέγω, *uro.* βλέπω, *video*; non mutant ε in α.

Triſyllaba quintæ abjiciunt jota ex ει; ὀφείλω, *debeo*, ὤφελον. ἐγείρω, *excito*, ἤγερον. Si penultima præſentis & imperfecti longa ſit poſitione, abjicitur litera illa, quæ non eſt characteriſtica: κάμνω, *laboro*, ἔκαμον. τίκτω, *pario*, ἔτεκον, quaſi à τέκω. ἀγγέλλω, *nuncio*, ἤγγελον.

Penultimam in hoc Aoriſto longam habent multa diſſyllaba, eò quòd in eandem ſyllabam cadat augmentum temporale, vel litera longa loco augmenti: ᾄδω, *cano*, ᾖδον. ἕλκω, *traho*, εἷλκον. ἕλω, *capio*, εἷλον. ἔπω, *dico*, εἶπον. ἔχω, *habeo*, εἶχον. ἥκω, *venio*, ἧκον. ἄγω, *ago*, *duco*, ἦγον, & Atticè ἤγαγον. εἴδω, *video*,

video, εἶδον: Nam ἴδον poëticum eſt, licet aliis quoque ſcriptoribus uſitatum: ἐλεύθω, ἦλθον, *venio*, per ſyncopen, pro ἤλυθον.

Invenitur etiam triſyllabi Aoriſti penultima longa: ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero*. πέρθω, *devaſto*, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον, *video*, & metatheſi, ἔπραθον, ἔδρακον.

Longam quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & ſecundæ conjugationis, ſive duarum, ſive plurium ſyllabarum: χέω, ἔχον, *habui*. εὑρέω, εὗρον, *invenio*. βλαστέω, ἔβλαστον, *germino*. δουπέω, *ſono*, ἔδουπον. ὀλισθέω, *cado*, ὤλισθον. σπάω, ἔσπον, *vello*, *traho*. Nihil enim in his mutatur propter Aoriſtum.

DE CHARACTERISTICA AORISTI SECUNDI.

Characteriſtica eadem eſt hujus Aoriſti, præſentis & imperfecti, loquendo de characteriſtica, quæ ſit conſonans, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον.

Excipitur primò, βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον. κρύπτω, *abſcondo*, ἔκρυβον. καλύπτω, *tego*, ἐκάλυβον, per β; & βάπτω, *tingo*, ἔβαφον. θάπτω, *ſepelio*, ἔταφον. σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον. ῥάπτω, *ſuo*, ἔῤῥαφον.

Excipiuntur ſecundò verba quartæ conjugationis, quorum futurum habet characteriſticam ξ, habent enim characteriſticam γ,

quorum verò futurum habet σ, characteristicum habent δ. ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον. Φράζω, *loquor*, Φράσω, ἔφραδον.

ANNOTAT.

Desinentia in ϐω vel ευω ferè carent Aoristo secundo. Non enim dicimus à παιδεύω, ἐπαίδυον, instituo. *Nec à* βασιλεύω, regno, ἐβασίλυον; *nec à* κρέω, pulso, ἔκροον. *A verbo tamen* ἀκέω *usurpatur* ἤκοον. *sed magis apud Poëtas, quàm Oratores, qui Aoristum primum* ἤκουσα *frequentant. Et quamvis in quarta conjugatione à quolibet verbo formari possint Aoristi secundi, non omnes tamen usitati sunt. Quis enim audivit unquam* ἐφρόντιδον, *à* Φροντίζω, curo, *aut* ἐβάδιδον, *à* βαδίζω, vado, *aut* ἐφύλαγον, *à* Φυλάττω, custodio, caveo? *Idem autem significat Aoristus secundus, quod primus, neque necessitatis, sed copiæ causa inventus & usurpatus est à Græcis.*

DIALECTI AORISTI SECUNDI.

Tertiam personam pluralem faciunt Bœoti in imperfecto, & in utroque Aoristo parem syllabis, primæ pluralis numeri: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν, ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. *Hinc illa:* εἴδοσαν, sciverunt. ἤλθοσαν, venerunt: ἐμάθοσαν, didicerunt, *pro* εἶδον, ἦλθον, ἔμαθον.

Solent etiam Jones & Poëtæ secundo Aoristo & hic & in aliis modis, sæpe præponere augmentum præteriti: κέκαδον *pro* ἔχαδον, *à verbo* χάζω, contineo, *mutatione* τȢ χ *in* κ: *hinc Aoristus secundus*

par-

participii κεκαδὼν *pro* καδὼν, *& medius*, κεκαδόμην *pro* ἐκαδόμην. κεκάμω *pro* κάμω, *Aoristus secundus subjunctivi*. ἀ κάμνω. τεταγὼν *pro* ταγὼν, *à themate* τάζω, *quod est* λαμβάνω, accipio, apprehendo, *ut annotat Eustathius in illud Iliad. 1.*

Ρίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Dejecit me de cœlo pede apprehensum.

Similia multa exempla passim occurrunt apud Poëtas.

Futurum primum.

Sing. τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo.*
Dual. τύψετον, τύψετον.
Plur. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

Fit à præsenti mutata characteristica præsentis in characteristicam futuri, λέγω, λέξω, *dico*. ᾄδω, ᾄσω, *cano*.

Penultima futuri eadem est quæ præsentis, λέγω, λέξω.

Excipe verba quintæ conjugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, abjiciendo vel posteriorem consonantem, vel vocalem subjunctivam ex diphthongo; στέλλω, *mitto*, στελῶ. σπείρω, σπερῶ, *semino*.

Excipe secundò verba contracta, φιλέω, *amo*, φιλήσω. τιμάω, τιμήσω, *honoro*. δηλόω, *manifesto*, δηλώσω. Quamvis quædam conveniant cum præsenti, πονέω, *laboro*, πονέσω. γελάω, γελάσω, *rideo*. ὀμόω, *juro*, ὀμόσω.

Excipe tertiò Barytona nonnulla, quæ futurum à circumflexis mutuantur, θέλω, *volo*, θελήσω. ὀφείλω, *debeo*, ὀφειλήσω. αὔξω, *augeo*, αὐξήσω. ἕψω, ἑψήσω, *coquo*, *concoquo*. ἀλέξω, *arceo*, ἀλεξήσω. Sic βέλομαι, *volo*, βελήσομαι. οἶμαι, *puto*, οἰήσομαι; quasi à θελέω, ὀφειλέω, αὐξέω.

Excipe quartò πλέω, *navigo*. ῥέω, *fluo*. πνέω, *spiro*. νέω, *annuo*. χέω, *fundo*: quorum futurum ex τ in ευσω: πλεύσω, ῥεύσω, πνεύσω. νεύσω & νήσω, χεύσω. Sic κλάω, *fleo*, κλαύσω. καίω, *uro*, vel κάω, καύσω.

Tria quoque futura non retinent literam aut spiritum præsentis, τρέφω, *nutrio*, θρέψω. τρέχω, *curro*, θρέξω. ἔχω, ἕξω, *habeo*, ad differentiam adverbii ἔξω, *extra*.

DE DIALECTIS FUTURI.

Attici futurum polysyllabum quartæ conjugationis in ισω *circumflectunt, sublato* σ: νομίζω, puto, νομίσω, νομιῶ. βαδίζομαι, vado, βαδίσομαι, βαδιῦμαι. *Hinc primum futurum medium horum verborum semper circumflectitur* νομιῦμαι.

Doricè verba quartæ conjugationis in ζω *exeunt in* σδω: κωμάσδω *pro* κωμάζω, lascivio. συμφρίσδω *pro* συφρίζω, sibilo, fistula cano.

Futurum in σω *non tantùm horum verborum, sed aliorum itidem mutant Dores in* ξω, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, claudo, κλείσω, κλειξῶ & κλεισῶ. *Circumflectunt enim futurum primum Dores*

Dores in omnibus perſonis & numeris, τυψῶ, τυψεῖς, τυψεῖ, τυψεῖτον.

Æoles futurum quintæ conjugationis verborum in ρω *efferunt per* σω; ὄρω, concito, *futurum* ὀρῶ, *Æolicè* ὄρσω. σπείρω, ſero, σπερῶ, σπέρσω, *retracto accentu.*

In futuro ſextæ conjugationis ſæpe abjiciunt poëtæ σ, δήω, δήεις, inveniam, δήωμεν, inveniemus, *pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν, *à* δήω; *ſic* ἔδηα *pro* ἔδησα, inveni. *Reperitur etiam* κλείω, laudabo, *pro* κλείσω, & κέω *ſeu* κείω, cubabo, *pro* κέσω, *à* κέω, & κέων *pro* κέσων, cubiturus.

Futurum ſecundum.

Sing. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Dual. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
Plur. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Idem ſignificat quod futurum primum, fitque ab Aoriſto ſecundo, mutato ον in ῶ circumflexum, augmentoque abjecto.

IMPERATIVUS.

Præſens & Imperfectum.

Sing. τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet.*
Dual. τύπτετον, τυπτέτων.
Plur. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

ANNOTAT.

Et hujus & reliquorum omnium modorum tempora formantur à temporibus indicativi, exigua mutatione facta, ut quivis per ſe deprehendere poterit. τύπτε *à* τύπτω, τέτυφε *à* τέτυφα, τύψον *à* τύψω.

Tertias plurales Imperativi faciunt Attici similes genitivo plurali participiorum ejusdem temporis, τυπτόντων *pro* τυπτέτωσαν, τυψάντων *pro* τυψάτωσαν, τετυφότων *pro* τετυφέτωσαν. *Hinc historiola illa apud Laërtium in Socrate: Nam in judicio Socratis ajunt*, τῶν πλάτωνα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ εἰπεῖν. Νεώτατος ὢν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν, ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων, τοὺς δικαστὰς ἐκβοῆσαι, καταβάντων, τουτέστι, κατάβηθι: Descende.

Sunt, qui putent subaudiri verbum ἔστωσαν, *hoc sensu*, ἔστωσαν τῶν τυπτόντων *vel* τυψάντων, sint ex verberantibus, *id est*, verberent.

Præteritum Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. τέτυφε, τετυφέτω, *verberaveris.*
Dual. τετύφετον, τετυφέτων.
Plur. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristus primus.

Sing. τύψον, τυψάτω, *verberato tu, vel verberabis.*
Dual. τύψατον, τυψάτων.
Plur. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus secundus.

Sing. τύπε, τυπέτω, *verberato tu, vel verberabis.*
Dual. τύπετον, τυπέτων.
Plur. τύπετε, τυπέτωσαν.

Præ-

Præteritum perfectum ubique ſervat ſuum augmentum, ſive ſyllabicum, ſive temporale. Aoriſti illud amittunt extra indicativum, excepto verbo εἶπον, de quo ſuprà dictum eſt.

Aoriſtus ſecundus ultimam habet gravem, τύπε, ſed acuuntur, ἐλθέ, *veni.* εὑρέ, *inveni.* εἰπέ, *dic;* ſic Atticè, λαβέ, *cape.* ἰδέ, *vide:* communiter, λάβε, ἴδε.

Imperativus caret utroque futuro, ut & ſubjunctivus. Utriusque vicem ſubeunt Aoriſti, qui tamen præſentis quoque ſignificationem & hîc & in ſubjunctivo admittunt.

ANNOTAT.

Imperativum apud Latinos carere præterito doctè oſtendit ex Varrone Emmanuel *lib. 1. ſuæ Grammat. ubi de prima verborum Conjugatione agit. Quærat autem meritò quis, cùm Latini naturam & rationem imitati, præteritum ab Imperativo excluſerint; (Nemo enim præteritum vel agendum vel cavendum imperat) cur Græci præteritum imperativo tribuerint, non tantùm in activa, verùm etiam in paſſiva voce. Reſpondeo, hujus rei eandem reddi poſſe cauſſam, quam reddimus cùm quæritur, cur Græci duplices Aoriſtos & duplex futurum habeant: Dicimus enim non diverſitatem ſignificationis, ſed copiam idem pluribus quoque modis efferendi cauſſam eſſe. Ita planè hic* τέτυφε, *& quodcunque aliud præteritum activum imperativi, idem omnino ſignificat, quod vel præſens vel futurum:* τέτυφε, verbera, vel verberato tu: *Neque præteritam ſignificationem feceris, licet* τέτυφε *per verbum* verberaveris, *interpretere. Nam &*

hos

hoc futurum est, non præteritum, quamvis cum respectu ad præteritum, sensus enim est, verberaveris, *id est, fac, ut futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione præteriti perfecti passivi imperativi modi, dicemus suo loco.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *utinam verberarem.*

Dual. τύπτοιτον, τυπτοίτην, *utinam verberaretis vos duo.*

Plur. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *utinam verberaverim, vel verberavissem.*

Dual. τετύφοιτον, τετυφοίτην.

Plur. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNOTAT.

Præteritum Perfectum & Plusquamperfectum Optativi plerique conjungunt apud Latinos Græcorum imitatione: Noster autem Emmanuel lib. 1. Grammat. qua parte de prima conjugatione agit, rectè disjungit hæc duo tempora, ut Perfectum sit, utinam amaverim; *Plusquamperfectum*, utinam amavissem. *Hinc cùm eadem vox Græca* τετύφοιμι, *utrumque tempus significet; per utrumque latinè reddenda est.*

Aori-

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *utinam verberaverim.*
Dual. τύψαιτον, τυψαίτην.
Plur. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε τύποιμι, τύποις, τύποι, *utinam verberaverim.*
Dual. τύποιτον, τυποίτην.
Plur. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum primum.

Sing. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *utinam verberem.*
Dual. τύψοιτον, τυψοίτην.
Plur. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Futurum secundum.

Sing. εἴθε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.
Dual. τυποῖτον, τυποίτην.
Plur. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Sicut Latini suo optativo adverbium optandi *utinam*, præponunt; sic & Græci suo adverbium εἴθε.

In primo Aoristo penultima est αι. In reliquis temporibus est οι. Futurum secundum circumflectitur, ut à secundo Aoristo differat.

Aori-

Aoriſtus Aeolicus.

Sing. εἴθε τύψεια, τύψειας, τύψειε, *utinam verberaverim.*

Dual. τυψείατον, τυψειάτην.

Plur. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Uſitatiſſimus eſt hic Aoriſtus apud omnes ſcriptores tam Poëtas, quàm Oratores, maximè in ſecunda & tertia ſingulari, & in tertia plurali.

CONJUNCTIVUS.

Præſens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *ſi verberem.*

Dual. τύπτητον, τύπτητον.

Plur. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Inflexioni ſubjunctivorum adhibent conjunctionem ἐὰν.

Omnia tempora pluralis numeri pro ωσι faciunt Doricè ωντι, τύπτωντι, τετύφωντι, & in præſenti indicativi τύπτοντι pro τύπτουσι.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *ſi verberaverim vel verberaviſſem.*

Dual. τετύφητον, τετύφητον.

Plur. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aori-

Aoriſtus primus.

Sing. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *ſi verberavero.*
Dual. τύψητον, τύψητον.
Plur. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoriſtus ſecundus.

Sing. ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.
Dual. τύπητον, τύπητον.
Plur. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

In ſecunda & tertia ſingulari omnium temporum eſt ῃ diphthongus impropria. In duali & plurali eſt tantùm vocalis η. In prima & tertia pluralis eſt ω.

INFINITIVUS.

Præſens & Imperfectum, τύπτειν, *verberare.*
Perfectum & Plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberaſſe.*
Aoriſtus primus, τύψαι, *verberaſſe.*
Aoriſtus ſecundus, τυπεῖν, *idem.*
Futurum primum, τύψειν, *verberaturum eſſe.*
Futurum ſecundum, τυπεῖν, *idem.*

ANNOTAT.

Gerundiis & ſupinis carent Græci. Eorum loco utuntur verbis infinitivi modi, interdum cum præpoſitione & articulo, interdum ſine his: πορεύομαι δειπνεῖν, πονεῖν, vado cœnare, laborare, *ſeu* cœnatum, laboratum; πορεύομαι πρὸς τὸ δειπνεῖν, eo cœnatum, ἐν τῷ δειπνεῖν, in cœnando, *vel* inter cœnandum. χρόνος τοῦ δειπνεῖν, tempus cœnandi.

nandi. *Cùm ergo tot modis Latinorum gerundia & supina exprimere possint Græci, non difficulter carent gerundiis & supinis.*

DIALECTI INFINITIVI.

Infinitivi Doricè, τύπτεν, τύψεν, τυπέν. *Doricè & Æolicè* τύπτην, τύψην, *vel per* η. *Nam apud Theocritum legitur*, κοσμῆν, καθευδῆν.

Æoles quoque verba in αν *vel* ουν, *per* αις *&* οις *efferunt*: γελαῖς, ridere, *pro* γελᾶν. πειναῖς, esurire, *pro* πεινᾶν. ὑψοῖς, elevare, *pro* ὑψοῦν. ὀρθοῖς, corrigere, *pro* ὀρθοῦν. *Jones Aoristo & futuro secundo in* εῖν *interserunt* ε, τυπέειν, *pro* τυπεῖν; βαλέειν, *pro* βαλεῖν.

Ex infinitivis in ειν, ουν, ναι, *desinentibus, formant Attici & Dores sequentes terminationes.*

Communiter.	*Atticè, Doricè.*	*Jonicè.*
τύπτειν,	τυπτέμεναι,	τυπτέμεν.
τύψειν,	τυψέμεναι,	τυψέμεν.
τετυφέναι,	τετυφέμεναι,	τετυφέμεν.
τετυπέναι,	τετυπέμεναι,	τετυπέμεν.
τυπεῖν,	τυπέμεναι,	τυπέμεν.
τυφθῆναι,	τυφθήμεναι,	τυφθῆμεν.
τυπῆναι,	τυπήμεναι,	τυπῆμεν.
δηλοῦν,	δηλόμεναι,	δηλόμεν.
τιθέναι,	τιθέμεναι,	τιθέμεν.
θεῖναι,	θέμεναι,	θέμεν.
ἱϛάναι,	ἱϛάμεναι,	ἱϛάμεν.
ϛῆναι,	ϛήμεναι,	ϛῆμεν.
διδόναι,	διδόμεναι,	διδόμεν.
δοῦναι,	δόμεναι,	δόμεν.
εἶναι,	ἔμεναι & ἔμμεναι,	ἔμεν.

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ τύπτων, τȣ̃ τύπτοντος, *verberans.*
ἡ τύπτȣσα, τῆς τυπτȣ́σης.
τὸ τύπτον, τύπτοντος.

Præteritum Perfectum & Plusquamperfectum.

ὁ τετυφὼς, τȣ̃ τετυφότος, *qui verberavit, vel verberaverat.*
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφύιας.
τὸ τετυφὸς, τȣ̃ τετυφότος.

Aoristus primus.

ὁ τύψας, τȣ̃ τύψαντος, *qui verberavit.*
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν, τȣ̃ τύψαντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπὼν, τȣ̃ τυπόντος, *idem.*
ἡ τυπȣ̃σα, τῆς τυπȣ́σης.
τὸ τυπὸν, τȣ̃ τυπόντος.

Futurum primum.

ὁ τύψων, τȣ̃ τύψοντος, *verberaturus.*
ἡ τύψȣσα, τῆς τυψȣ́σης.
τὸ τύψον, τȣ̃ τύψοντος.

Futurum secundum.

ὁ τυπῶν, τȣ͂ τυποῦντος, *idem.*
ἡ τυπȣ͂σα, τῆς τυπȣ́σης.
τὸ τυποῦν, τȣ͂ τυποῦντος.

Aoristus secundus acuitur τυπών, secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam, fœminina ad secundam declinationem simplicium.

QUOMODO PARTICIPIA ACTIVA LATINE SINT REDDENDA.

Omne tempus apud Græcos suum habet participium, non item apud Latinos. Hinc multa non nisi periphrasi adhibita, latinè exprimere possumus. Licet enim præsens & imperfectum, ὁ τύπτων, rectè interpretemur per præsens latinum, verberans, *quod itidem imperfecti significationem habet: & similiter futurum primum & secundum, per futurum latinum, tamen præteritum & Aoristos necessariò circumloqui debemus: ὁ τετυφὼς, ὁ τύψας, ὁ τυπὼν,* qui verberavi, vel qui verberasti, vel qui verberavit, *per omnes casus & personas, prout locus & sententiæ ratio exigit.*

Interdum substituitur nomen: ὁ τετυφὼς, percussor, verberator. Interdum & quidem frequenter & eleganter, per participium passivum vim Aoristi & præteriti exprimimus, τύψας λίθον, ἕυρον τὸ πῦρ, percusso lapide inveni ignem, *vel* cùm lapidem percussi, *vel* cùm percussissem lapidem, *vel alio simili modo.*

Quo-

Quorundam significationem ad verbum reddimus per participia præterita verborum, deponentium vel communium, ὁ κλέψας, ὁ κεκλοφώς, furatus. λαλήσας, λελαληκώς, locutus.

Interpretantur nonnulli præteritum & Aoristos per præsens latinum; hoc licet nonnunquam fieri possit, haud tamen semper est licitum, cùm ut sunt à præsenti distincta tempora; ita aliquando quoque distinctas significationes habeant. Est autem participiorum creber usus apud Græcos, & quod nos non nisi longis verborum ambagibus significamus, illud ipsi breviter & eleganter per participium efferunt.

Dialectos porro easdem admittunt participia quas declinationes, quibus declinantur. Et præterea Dores & Æoles pro τύψας, τύψαις, *dicunt.*

INDICATIVI VERBI PASSIVI PRÆSENS.

Sing. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, *verberor.*

Dual. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.

Plur. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Secunda persona passivi præsentis & futuri definit in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ.

Excipe primò, βούλομαι, βούλει, *volo.* οἴομαι, οἴει, *puto.* ὄψομαι, ὄψει, *videbo*, ab ὄπτομαι, quæ secundam personam in ει habent more Attico.

 Exci-

Excipe secundò verba nonnulla Barytona seu potius circumflexa, quæ in præsenti vel futuro habent terminationem præteriti perfecti in σαι, καυχάομαι, καυχῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. ὀδυνάομαι, ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι, *cruciaris*, apud Æschylum, & in futuro φάγομαι, φάγεσαι, *comedes*, pro φάγῃ.

DE DIALECTIS.

Secunda persona singularis Jonicè exit in εαι, τύπτεαι, τυφθήσεαι, τυπήσεαι, τετύψεαι, formant enim Jones secundam personam à tertia, ablato τ, τύπτεται, τύπτεαι, τυφθήσεται, τυφθήσεαι.

Prima pluralis Jonicè finitur in μεσθα, τυπτόμεσθα, idque non tantùm in præsenti, sed in omnibus temporibus in μεθα, Æolicè in μεθε vel μεθεν; τυπτόμεθε vel τυπτόμεθεν.

Imperfectum.

Sing. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar*.

Dual. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.

Plur. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

DIALECTI.

Secunda persona Jonicè in εο definit, à tertia ἐτύπτετο, ablato τ, ἐτύπτεο.

Pr...

Præteritum Perfectum.

Sing. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum, vel fui.*

Dual. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.

Plur. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Fit ab activo extrema syllaba aut litera in μαι conversa.

Secunda persona exit in σαι, actu scilicet aut potestate. Actu, ut κέκριμαι, *judicatus sum*, κέκρισαι, *judicatus es.*

Potestate & valore, ut τέτυψαι, λέλεξαι. Nam ψ & ξ valent etiam σ.

Excipitur præteritum μέμνημαι, *memini*, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνῃ. Licet etiam legatur μέμνησαι. Tertia persona exit in ται.

DE FORMATIONE PRÆTERITI PRIMÆ CONJUGATIONIS.

In prima conjugatione mutatur φα, activi in μμαι, τέτυφα, τέτυμμαι. γέγραφα, γέγραμμαι.

In secunda & tertia singulari est π tenuis actu vel potestate. Actu, τέτυπται, potestate, τέτυψαι. Nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia dualis & secunda pluralis, fiunt in omni conjugatione Barytona, à tertia singulari mutatis tenuibus in aspiratas,

& αι in ον vel ε, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti, & verbum substantivum εἰμὶ, quoties tertia singularis non desinit in ται purum, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. Cùm verò ται purum fuerit, tunc fit tertia pluralis sine circumlocutione interponendo ν, ante ται, νενέμηται, νενέμηνται, *distributi sunt.* κέκριται, κέκρινται, *judicati sunt.*

DIALECTI PRÆTERITI.

Ex tertiis singularibus formant Jones tertias plurales posito ante ται vocali α, & præcedentem tenuem mutando in aspiratam.

τέτυπται, τετύφαται, verberati sunt.
λέλεκται, λελέχαται, dicti sunt.
τέτακται, τετάχαται, ordinati sunt.

In tertia & quarta conjugatione mutatur σ in characteristicam præteriti medii, πέπλησαι, à πλήθω, πεπλήθαται, impleti sunt. πέφρασαι, à φράζω, πεφράδαται, locuti sunt. ἧσαι, *ab* ᾄδω, ἥδαται, cantati sunt.

In quinta conjugatione tantùm interponitur α reliquis omnibus integris.

ἔψαλται, ἐψάλαται, cantati sunt.
ἔσπαρται, ἐσπάραται, sati sunt.
ἔφθαρται, ἐφθάραται, à φθείρω, corrupti (sunt.

In

In sexta conjugatione ponitur α ante ται purum, & longa corripitur.

πεφίληται, πεφιλέαται, amati sunt.
δεδήλωται, δεδηλόαται, positi sunt.
τέθειται, τεθέαται, manifestati sunt.

Si verò sit anceps, hoc ipso censebitur brevis.

ἔιρυται, ἐιρύαται, tractati sunt.
κέκλιται, κεκλίαται, reclinati sunt.

Quædam tamen vocalem longam vel diphthongum retinent, δεδαίαται, divisi sunt. βεβλήαται, jacti sunt; *& in plusquamperfecto*, βεβλήατο. κεχολώατο, irati sunt.

EXEMPLUM PRÆTERITI PASSIVI SECUNDÆ CONJUGATIONIS.

Sing. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum.*

Dual. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.

Plur. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Formatur à voce activa, mutando χα in γμαι, λέλεχα, λέλεγμαι.

Dissyllaba primæ & secundæ conjugationis, quæ in Attico præterito mutant ε in ο, hìc repetunt suum ε. κλέπτω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι, invenitur etiam κέκλαμμαι, *furto ablatus sum.*

Quæ ρε habent cum aliqua consonante, vertunt ε in α, στρέφω, *verto*, ἔστρεφα; ἔστραμμαι, *versus sum.* τρέφω, τέθραμμαι, *nutri-*

tus sum, sed βρέχω, *rigo*, βέβρεχα, βεβρεγμένος, *rigatus*.

EXEMPLUM TERTIÆ CONJUGATIONIS.

Sing. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι, *persuasus sum*.

Dual. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.

Plur. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Formatur à πείθω, πέπεικα, *persuadeo*, κα vertendo in μαι, & interposito σ.

EXEMPLUM QUARTÆ CONJUGATIONIS.

Sing. ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum*.

Dual. ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.

Plur. ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

Sing. πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασαι, *dictus sum*.

Dual. πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.

Plur. πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Sicut in activa voce quædam verba hujus conjugationis sequuntur secundam, quædam verò tertiam, ita etiam in voce passiva.

EXEM-

EXEMPLUM QUINTÆ CONJUGATIONIS.

Sing. ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, *cantatus ſum.*

Dual. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.

Plur. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

Sing. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, *ſatus ſum*, à σπείρω.

Dual. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.

Plur. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Ut in activo præterito, ita & hîc ſervantur immutabiles λ & ρ. Quæ verò in activo ν adſciſcunt ad ν, aut illud omnino abjiciunt, hîc idem faciunt, ut in his exemplis vides.

Sing. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, à νέμω, *diſtribuo.*

Dual. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.

Plur. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τέτμημαι, à τέμνω, *ſeco.* βεβρέμημαι, à βρέμω, *fremo.* δεδέμημαι, à δέμω, *ædifico.*

Sing. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, à κρίνω, *judico.*

Dual. κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.

Plur. κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

Sic ἔκταμαι, ἔκτασαι, *interfectus ſum*, à κτείνω. τέθυμαι, τέθυσαι, à θύνω, *feror impetu*, quæ ν præſentis abjiciunt.

Interſeritur autem σ in ſecunda & tertia duali, & ſecunda plurali, cùm tertia ſingularis deſinit in ται purum.

Quorum activum exit in γκα illa formant paſſivum in μμαι, φαίνω, *oſtendo*, *appareo*, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. Attici hæc præterita formant per σμαι, μιαίνω, *maculo*, μεμίαγκα, μεμίασμαι. μολύνω, *contamino*, μεμόλυσμαι, πέφασμαι. Hinc φάσμα, *ſpectrum*.

EXEMPLUM SEXTÆ CONJUGATIONIS.

Sing. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσαι, *auditus ſum*.
Dual. ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
Plur. ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

Sing. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
Dual. τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
Plur. τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Conjugatio hæc interdum habet σ in ſingulari, interdum non habet, ut patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non, uſus te docebit.

Præteritum Plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram*, *vel fueram*.
Dual. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
Plur. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Ter-

Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum, ut suprà de præterito diximus: ἐκέκριτο, ἐκέκριντο, *judicati erant.* ἐτετόξευτο, ἐτετόξευντο, *jaculis petiti sunt*, à τοξεύω, *jaculor.*

DIALECTI PLUSQUAMPERFECTI.

Eodem modo formant Jones & Poëtæ in hoc tempore tertias plurales, quo suprà in præterito: βεβλήατο *seu* ἐβεβλήατο, *à* βάλλω, jacio. κεχολώατο, irati sunt, *à* χολόω, irascor.

Aoristus primus.

Sing. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus sum.*

Dual. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.

Plur. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia persona singulari præteriti passivi mutatis αι in ην, & tenuibus in aspiratas, assumptoque imperfecti augmento, τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. πέπευσαι, ἐπεύσθην. Nam σ præteriti hîc quoque servatur.

Excipe ἐσώθην, *servatus sum*, à σέσωσαι, σώζομαι.

At in his duobus, ἐμνήσθην, *recordatus sum.* ἐῤῥώσθην, *convalui*, *confirmatus sum*, adsciscitur σ, cum in præterito, μέμνηται, ἔῤῥωται, non inveniatur. ἐγνώσθην, *cognitus sum*, regulariter fit à γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, ἔγνωσ-

ἔγνωσμαι. Sic ἐδυνάσθην seu ἠδυνάσθην, *potui*, *valui*, à δυνάζω; ἐδυνήθην verò seu ἠδυνήθην, à δυνάω, δυνήσω.

Penultima hujus temporis eadem est cum perfecto.

Excipe εὕρημαι, εὑρέθην, *inventus sum*. ἐπήνημαι, ἐπηνέθην, *laudatus sum*, ab ἐπαινέω, & αἱρέομαι, *eligo*, *tollo*, cum compositis, καθήρημαι, καθηρέθην, *destructus sum*. ἀφήρημαι, ἀφηρέθην, *ablatus sum*; sic ἐῤῥέθην & ἐῤῥήθην, *dictus sum*, ab ἔῤῥημαι, ab inusitato ῥέω, *dico*. Excipitur etiam ἐτέθην, à perfecto, τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.

Hic quoque illa quæ in præterito ε verterant in α, suum ε repetunt, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, *versus sum*, à στρέφω; τέτραμμαι, ἐτρέφθην, *nutritus sum*, à τρέφω.

ANNOTAT.

Aoristi prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, ut εὑρέθην, ab εὕρημι, præteritum εὕρεμαι; sic ἐπηνέθην, ab ἐπαίνημι, ἐπήνεμαι, ἐπήνεται; licet hoc ipsum etiam sit præteritum passivum circumflexum, cùm αἰνέω, αἰνήσω, & αἰνέσω, habeat in futuro; sic ἐχέθην, habitus sum, *ab ἔχεμαι, ἔχεσαι, ἔχεται.*

DIALECTI AORISTI PRIMI.

Tertia pluralis Bœoticè & Æolicè ἔτυφθεν, & in Aoristo secundo, ἔτυπεν.

Verba in νω, quæ in præterito abjiciebant ν, hic illud poëticè recipiunt: ἐκλίνθην, ἐκρίνθην, pro ἐκλί-

κλίθην, ἐκρίθην, à κλίνω, inclino, & κρίνω, judico; *sic in participio* ὁ κριθεὶς, judicatus, & à πνεύω, spiro, *quamvis non desinat in* νω, *fit* ἐπνύνθην, & *sine augmento* πνύνθην, πνύνθης.

Aoristus secundus.

Sing. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, *verberatus fui.*

Dual. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.

Plur. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Formatur ab activo mutato ον in ην, ἔτυπον, ἐτύπην; ἔλεγον, ἐλέγην, *dictus sum.*

Futurum primum.

Sing. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, *verberabor.*

Dual. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

Plur. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatur à primo Aoristo ablato augmento, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. ἐλέχθην, λεχθήσομαι, *dicar.* ὠρύχθην, ὀρυχθήσομαι, *fodiar.*

Futurum secundum.

Sing. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *verberabor.*

Dual. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

Plur. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

For-

Formatur ab Aoristo secundo ablato augmento; ἐτύπην, τυπήσομαι. ἐλέγην, λεγήσομαι, *dicar*.

Paulò post Futurum.

Sing. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, *mox verberabor*.

Dual. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.

Plur. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

A N N O T A T.

Carent Latini hoc tempore, quod μετ' ὀλίγον μέλλων, *id est, paulò post futurum Græci nominant, quo tunc utimur, cùm actionem jamjam instare significamus*, τετύψομαι, paulò post verberabor.

Formatur à secunda præteriti passivi interposito ομ: τέτυψαι, τετύψομαι. λέλεξαι, λελέξομαι. κέκρισαι, κεκρίσομαι; *vel à secunda plusquamperfecti ablato augmento, & addito* μαι, ἐτέτυψο, τετύψομαι; *servat augmentum præteriti in omni modo.*

I M P E R A T I V U S.

Præsens & Imperfectum.

Sing. τύπτε, τυπτέσθω, *verberare vel verberator.*

Dual. τύπτεσθον, τυπτέσθων.

Plur. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Jonicè τύπτεο, Doricè τύπτευ, tertia pluralis Atticè, τυπτέσθων.

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. τέτυψο, τετύφθω, *verberare, vel verberatus esto.*
Dual. τέτυφθον, τετύφθων.
Plur. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona hujus temporis fit à secunda præteriti indicativi, τέτυψαι, τέτυψο; γέγραψαι, γέγραψο. Vel à secunda plusquamperfecti, ablato augmento: ἐτέτυψο, τέτυψο.

Tertia fit à tertia duali ejusdem præteriti, τέτυφθον, τετύφθω. γέγραφθον, γεγράφθω.

Aoristus primus.

Sing. τύφθητι, τυφθήτω, *verberare, vel verberator.*
Dual. τύφθητον, τυφθήτων.
Plur. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

Sing. τύπηθι, τυπήτω.
Dual. τύπητον, τυπήτων.
Plur. τύπητε, τυπήτωσαν.

DE SIGNIFICATIONE HORUM TEMPORUM.

Præteritum passivum & Aoristos primos imperativi circumloquimur per participium passivum verbumque substantivum, τέτυψο, τύφθητι, verberatus esto. τετύφθω, τυφθήτω, verberatus sit, *Viden-*

dentur autem hæc tempora aliquando significare præsens. Ut si quis percutiendo dicat: verberatus esto, *nihil aliud censetur dicere, quàm* τύπτε, verberare, *vel* verberator tu.

Sæpe significant præteritum cum quadam concessione & permissione, τετύφθω, τυφθήτω, verberatus esto, *seu* verberatus sit. Quid ego moror? *sic* κεκοσμήσθω, ornatus sit vel esto, *quasi dicas:* Quid ad me? sit ornatus hic vel ille: *Quamvis etiam futurum interdum in hac ipsa concessione significetur; ut si quis audiens alterum ornatum iri magnis honoribus addat,* κεκοσμήσθω, ornatus sit, *nihil aliud profectò dicit, quàm ornetur. Sicut & is qui dicit,* ἴλαθι, placatus esto, *futurum innuit, nempe* placeris.

Interdum significant hæc tempora futurum, sed cum respectu ad præteritum, κεκοσμήσθω ὁ ἵππος, ornetur equus. κεκλήσθω πύλη, clausa sit porta. *Hinc imperativa sunt non tantùm terminatione, sed etiam sententia, hoc enim imperatur: Cura ut hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere, equum esse ornatum: portam clausam aut apertam. Utrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione utuntur, imperativi sint modi, si spectes sensum, ut* περὶ μὲν τῆς ὀσίας τοσαῦτα εἰρήσθω, de substantia hæc dicta sint, *& similia, meritò dubitat Emmanuel. Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in imperativo concessionem aut permissionem significantium. Licet enim imperativa sint, si syllabas tantùm & terminationem consideremus, non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem*

luntatem: Perinde enim est ac si quis diceret: Hæc volui de substantia dicere.

Quando igitur in auctore aliquo verbum hujusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter, quamnam notionem subjectam habeat, ut convenienter Latinè exprimatur.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *utinam verberarer.*

Dual. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.

Plur. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, *utinam verberatus essem.*

Dual. τετυμμένω, εἴητον, εἰήτην.

Plur. τετυμμένοι, εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

ANNOTAT.

Clenardus & alii quidam velle videntur, omnia verba Barytona in optativo & subjunctivo per participium & verbum substantivum εἰμὶ *circumscribenda esse.*

Alii tamen nulla circumlocutione opus esse putant, si præteriti perfecti indicativi modi tertiam personam non cicumloquamur, quod fit, si tertia singularis in ται *purum exeat; cujus rei hoc sit exemplum à verbo* νέμω, νενέμηται.

Sing. νενεμήμην, νενεμῆο, νενεμῆτο.
Dual. νενεμήμεθον, νενεμῆσθον, νενεμήσθην.
Plur. νενεμήμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῆντο.

Nam si ante μαι *prima persona præteriti passivi fuerit* η, *ut in allato exemplo, convertitur in* ῃ; *si* υ, *tunc in* υι, *si* α *adsciscit jota; at verò jota manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breve fuerit in præterito Indicativi.* θύνω, festino, ruo, τέθυμαι, τεθύιμην, τεθῦιο, τεθῦιτο. κτείνω, occido, ἔκταμαι, ἐκταίμην, ἐκταῖο, ἐκταῖτο. κρίνω, judico, κέκριμαι, κεκρίμην, κεκρῖο, κεκρῖτο; *sic* τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Si tamen ante μαι *ponatur diphthongus, cujus subjunctiva sit* υ, *tunc circumlocutione opus est:* τετόξευμαι, τετοξευμένος, εἴην, εἴης, εἴη. *Aliqui eandem adhibent periphrasin cùm præteritum* υ *habet. Sed hanc exceptionem alii non admittunt, ut Renatus Guillonius, ac proinde ita conjugant præteritum verbi* λύομαι.

Λελύμην, λελῦο, λελῦτο.
Vel,
Λελύιμην, λελῦιο, λελῦιτο.

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *utinam verberatus sim, vel fuerim.*
Dual. τυφθείητον, τυφθειήτην.
Plur. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aori-

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε τυπείην, τυπείης, τυπείη, *idem.*
Dual. τυπείητον, τυπειήτην.
Plur. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Prima pluralis in ημεν contrahitur, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν. τιθείημεν, τιθεῖμεν. θείημεν, θεῖμεν, à τίθημι, *pono.*

Hinc tertia pluralis τυφθεῖεν, τυπεῖεν, τιθεῖεν, θεῖεν, pro τυφθείησαν, τυπείησαν, τιθείησαν, θείησαν.

Futurum primum.

Sing. εἴθε τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *utinam verberer.*
Dual. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοιθον, τυφθησοίθην.
Plur. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοιθε, τυφθήσοιντο.

Futurum secundum.

Sing. εἴθε τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
Dual. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
Plur. τυπησοίμεθα, τυπήσοιθε, τυπήσοιντο.

Paulò pòst Futurum.

Sing. εἴθε τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *utinam mox verberer.*
Dúal. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
Plur. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

DIALECTI OPTATIVI.

Sicut à perfecto & plusquamperfecto Indicativi Poëtæ & Jones suas quasdam personas tertias pluralis numeri formant; ita etiam ab Optativi passivi & medii personis tertiis singularibus suas plurales deducunt: interposito α ante το: ut in his exemplis vides.

Personæ communes singulares.	τύπτοιτο	Jonicæ plurales.	τυπτοίατο.
	τυφθήσοιτο		τυφθησοίατο.
	τυπήσοιτο		τυπησοίατο.
	τετύψοιτο		τετυψοίατο.
	τύψαιτο		τυψαίατο.
	τύποιτο		τυποίατο.
	τύψοιτο		τυψοίατο.

Sic etiam in indicativo quorundam verborum, ἕαται, sedent, *pro* ἧνται, ἧντο, ἕατο, sedebant.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *si verberer, vel verberarer.*

Dual. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.

Plur. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν τετυμμένος, ὦ, ᾖς, ᾖ, *verberatus sim, vel essem.*

Dual. τετυμμένω, ἦτον, ἦτον.

Plur. τετυμμένοι, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ANNO-

ANNOTAT.

Verba, quæ quorundam judicio in optativi præterito circumlocutione non indigent, illa neque hîc per participium & verbum substantivum efferuntur, ut vides in hoc paradigmate.

Sing. ἐὰν νενεμῶμαι, νενεμῇ, νενεμῆται.
Dual. νενεμώμεθον, νενεμῆσθον, νενεμῆσθον.
Plur. νενεμώμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, & in verbis in μι*, ut suo loco constabit: Sic* ἔκταμαι, ἐκτῶμαι; τέθυμαι, τεθῶμαι. *Mutant enim vocalem vel diphthongum* μαι *antecedentem in* ω *circumflexum.*

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si verberatus sim, vel fuerim, vel ero.*
Dual. τυφθῆτον, τυφθῆτον.
Plur. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
Dual. τυπῆτον, τυπῆτον.
Plur. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τύπτεσθαι, *verberari.*
Perfectum & Plusquamperfectum, τετύφθαι, *verberatum esse, vel fuisse.*

 For-

Formatur à ſecunda perſona plurali perfecti indicativi τέτυφθε, τετύφθαι. κέκρισθε, κεκρίσθαι. λέλεχθε, λελέχθαι.

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſſe.*
Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι, *idem.*
Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberatum iri.*
Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι, *idem.*
Paulò pòſt futurum, τετύψεσθαι, *mox verberatum iri.*

PARTICIPIUM.

Præſens & Imperfectum.

ὁ τυπτόμενος, τῦ τυπτομένυ, *qui verberatur, vel verberabatur.*
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τῦ τυπτομένυ.

ANNOTAT.

Latini carent participio paſſivo præſentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.

Perfectum & Plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος, τῦ τετυμμένυ, *verberatus.*
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata.*
τὸ τετυμμένον, τῦ τετυμμένυ, *verberatum.*

Aori-

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τῦ τυφθέντος, *verberatus.*
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπεὶς, τῦ τυπέντος, *idem.*
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τῦ τυπέντος.

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος, τῦ τυφθησομένυ, *verberandus.*
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.*
τὸ τυφθησόμενον, τῦ τυφθησομένυ, *verberandum.*

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τῦ τυπησομένυ, *idem.*
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τῦ τυπησομένυ.

Paulò post Futurum.

ὁ τετυψόμενος, τῦ τετυψομένυ, *mox verberandus.*
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τῦ τετυψομένυ.

Admittunt participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

VERBUM MEDIUM.

Verbum medium illud dicitur, quod partim passivam, partim activam habet terminationem, quò fit ut inter duo illa extrema, rectè constituatur medium, quandoquidem cum utroque aliquid commune obtinet.

Passivam terminationem habet in præsenti & imperfecto (quæ tempora voce conveniunt cum verbo passivo) τύπτομαι, ἐτυπτόμην, & in omnibus Aoristis & futuris omnium modorum: ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυπῦμαι.

Activam terminationem habet in perfecto & plusquamperfecto omnium quoque modorum, τέτυπα, ἐτετύπειν.

ANNOTAT.

Hæc verba non dicuntur media propter significationem, quasi ubivis & in quolibet tempore activè vel passivè, arbitrio usurpantis, accipi possint, more communium apud Latinos; sed quod saltem nonnullo & in quibusdam temporibus utramque significationem admittant. βιάζομαι τὸν φίλον, cogo vel violo amicum. βιάζομαι ὑπὸ τῦ φίλῦ, cogor vel violor ab amico. ἄγομαι, duco & ducor. γράφομαι, scribo & scribor.

Præteritum autem & plusquamperfectum τέτυπα, ἐτετύπειν, *aut Aoristum* ἐτυψάμην, *aut futurum* τύψομαι, *quis passivè vel usurpare vel interpretari audeat? Scio esse verba aliqua quæ passionem in præterito medio, Aoristis & futuris significent;* τέτη-

τέτηκα, ἀ τήκω, contabui. σέσηπα, ἀ σήπω, computrui. πέπηγα, ἀ πηγνύω, concrevi, coalui. μέμηνα, ἀ μαίνω, insanivi. ὄλωλα, ἀπόλωλα, perii; *& similia, sed hæc & alia hujus generis sunt αὐτοπαθητικὰ, id est, per se passiva, seu per se passionem significantia in quacunque verborum forma & inflexione: Et si hæc significationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguam, nihil obstaret, quo minus diceremus verba quartæ conjugationis activæ, verbi gratia, apud Latinos, habere significationem activam & passivam. Nam pereo, insanio, & alia hujusmodi, significant passionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in aliis conjugationibus:* computrui, coalui, contabui, indurui, occallui. *Imo ipsa quoque vox activa apud Græcos passivæ significationis non rarò fieret, cùm* τήκω, *verbi gratia, absolutè & intransitivè positum nihil aliud significet in quacunque conjugatione, nisi contabescere, quod certè passio quædam est.*

Quod si verba aliqua reperiantur; quæ cùm non sint αὐτοπαθῆ, *revera tamen passivè usurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verbi medii, ut* διέφθορα, ἀ διαφθείρω, corrupi, vel corruptus sum. ἔῤῥωγα, ruptus sum. διέῤῥωγα, diruptus sum. θρέψομαι, nutriar, ἀ τρέφω. ἀφαιρήσομαι, tollar. ἐκοσμήσατο, ornatus est; *& similia, id per enallagen fieri putandum est. Sic etiam apud Latinos,* mutavit *pro* mutatus est; *quod non raro in ipso verbo activo accidit apud Græcos,* μετέβαλεν, mutatus est, translatus est, *pro* μετεβλήθη.

Activa igitur significatio tribuenda est verbis mediis in præteritis, Aoristis & futuris. Et activè quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

PARADIGMA VERBI MEDII.

Præsens & imperfectum omnino conveniunt cum passivo, ut suprà dictum est.

Perfectum.

Sing. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberavi.*
Dual. τετύπατον, τετύπατον.
Plur. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Fit à perfecto verbi activi, substituta characteristica Aoristi secundi activi, in locum characteristicæ præteriti activi, τέτυφα, τέτυπα. λέλεχα, λέλογα, *dixi.* πέπληχα, à πλήσσω, *percutio*, πέπληγα. πέφρακα, *dixi*, à φράζω, πέφραδα.

Sic βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, βέβλαβα. καλύπτω, ἐκάλυβον, κεκάλυβα, *tego.* κρύπτω, ἔκρυβον, κέκρυβα, *abscondo.* Servatur enim characteristica Aoristi secundi activi, ut & in his: τέθαφα, à θάπτω, *sepelio.* ἔσκαφα, à σκάπτω, *fodio.* βέβαφα, à βάπτω, *tingo.* ἔῤῥαφα, à ῥάπτω, *suo.*

In sexta conjugatione characteristica hujus præteriti est characteristica activi præsentis, nisi peculiaris aliqua mutatio interveniat, ἤκοα, ab ἀκούω, *audio.* λύω, λέλυα, *solvo:* quam-

quamvis nonnunquam incidat cum characteristica Aoristi secundi, ut fit in verbo λύω.

In verbis primæ & secundæ conjugationis, quorum characteristica est φ vel χ, idem est medium præteritum & activum, cùm sint eædem figurativæ talium verborum in Aoristo secundo, & præterito activo: γράφω, *scribo*, ἔγραφον, γέγραφα, activum & medium: τρύχω, τέτρυχα, in utroque præterito: in Aoristo secundo, ἔτρυχον, *attero*, *absumo*.

DE PENULTIMA PRÆTERITI MEDII.

Penultima eadem est, quæ in activo, τέτυφα, τέτυπα.

Excipe dissyllaba, quæ in futuro habent ε, mutant enim illud hîc in ο, in omni conjugatione barytona: τρέπω, *verto*, τρέψω, τέτροπα. λέγω, *dico*, λέξω, λέλογα. σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπορα. μένω, *maneo*, μενῶ, μέμονα. Sic τέτομα, à τέμνω, *seco*, *scindo*. τέτελα, *finivi*, & μέμελα, seu μέμηλα, *curavi*; formantur à τελέω & μελέω, ac proinde nihil mutant.

Excipe secundò, quæ in futuro habent ει, mutatur enim illud in οι. πείθω, πείσω, πέποιθα, *persuadeo*. εἴδω, *scio*, οἶδα, *scivi*. A præsentis servatur interdum: ψάλλω, *cano*, ἔψαλκα, ἔψαλα.

Interdum vertitur in η: θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino*.

Diph-

Diphthongus αι præſentis, mutatur in η, φαίνω, πέφηνα, *oſtendo, appareo.* Sic δέδηα & κέκηα, à δαίω, *divido,* & καίω, *comburo.* Sic μιαίνω, *maculo,* μεμίηνα. Neque enim valet hæc regula tantùm in diſſyllabis.

Plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberaveram.*

Dual. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.

Plur. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Fit à plusquamperfecto activi.

Aoriſtus primus.

Sing. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, *verberavi.*

Dual. ἐτυψάμεθον, ἐτύψαθον, ἐτυψάθην.

Plur. ἐτυψάμεθα, ἐτύψαθε, ἐτύψαντο.

Fit ab Aoriſto primo activo, addito μην, ἔτυψα, ἐτυψάμην.

Dorice exit in ſecunda perſona ſingularis in αο, ἐτύψαο. Et apud Syracuſanos in α, ἐτύψα.

Aoriſtus ſecundus.

Sing. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο, *verberavi.*

Dual. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεθον, ἐτυπέθην.

Plur. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεθε, ἐτύποντο.

Fit ab activo mutando ον in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

DE CONTRACTIONIBUS QUORUNDAM TEMPORUM.

In verbis passivis, eorumque participiis, & in aliis quoque sæpe fit syncope, carminis vel majoris elegantiæ caussa, σεῦται *pro* σεύεται, σεῦτο *pro* ἐσεύετο, *à* σεύομαι, promitto, assevero, firmo. ἔπλετο *pro* ἐπέλετο, erat. ἄνωχθι *pro* ἀνώχθητι, aperire, *& in Aoristis passivis tertia plurali;* ἤγερθεν *pro* ἠγέρθησαν, excitati sunt. ἐκόσμηθεν *pro* ἐκοσμήθησαν, ornati sunt. *Sunt tamen qui velint non esse syncopen: sed dialectum Bœoticam; Bœotos enim à prima singulari in Aoristis passivis indicativi modi formare tertiam pluralem, mutato ν in ε, & accentu retracto:* ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. *Reperitur etiam syncope in participiis* ἄλμενος *pro* ἀλλόμενος, saliens. ἄρμενος *pro* ἀρόμενος, aptus: *quod similiter in aliis multis aliorum temporum accidit, maximè in Aoristo primo & secundo verbi medii:* εὑρησάμην, inveni, εὑράμην, εὑρησάμενος, εὑράμενος. ἐπριασάμην, ἐπριάμην, emi, πριάμενος *pro* πριασάμενος, *nisi quis dicat hæc non esse contracta, sed legitime formari à verbo* πρίαμαι, *secundæ conjugationis verborum in* μι, γεννήσατο, γέννατο *pro* ἐγέννατο *seu* ἐγεννήσατο, natus est. *Sic* ἔγεντο *pro* ἐγένετο, *ab* ἐγενόμην, natus sum.

Futurum primum.

Sing. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται, *verberabo.*
Dual. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
Plur. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

For-

Formatur ab activo futuro primo, ω mutato in ομαι, τύψω, τύψομαι.

Futurum secundum.

Sing. τυπȣ̃μαι, τυπῆ, τυπεῖται, *verberabo*.
Dual. τυπȣ́μεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
Plur. τυπȣ́μεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Fit à futuro secundo activo ῶ circumflexum vertendo in ȣ̃μαι, τυπῶ, τυπȣ̃μαι.

Hinc in quinta conjugatione primum quoque futurum medium circumflectitur per omnes modos, cùm circumflectatur primum vocis activæ per omnes modos; σπείρω, σπερῶ, σπερȣ̃μαι, *sero*. ψαλῶ, ψαλȣ̃μαι.

ANNOTAT.

Idem porrò futurum est primum & secundum medium in verbis quintæ conjugationis per omn.s modos, quando in primo futuro activo est α vel ι, vel υ, κρινῶ, κρινȣ̃μαι, judicabo. ψαλῶ, ψαλȣ̃μαι, canam. θυνῶ, θυνȣ̃μαι, impetu ferar. *Hinc etiam in activo hæc futura voce conveniunt in omnibus modis. Nam* κρινῶ, κρινοῖμι, κρινεῖν, κρινῶν, *futura sunt prima & secunda sub eadem voce.*

Tria hæc futura non circumflectuntur, ἔδομαι, φάγομαι, *edam.* πίομαι, *bibam*, pro ἐδȣ̃μαι, φαγȣ̃μαι, πιȣ̃μαι,

DIA-

DIALECTI FUTURI.

Dores primum & secundum futurum medium ubique circumflectunt, quia etiam primum futurum activum circumflectunt, τυψῶ, τυψῦμαι.

In quarta conjugatione circumflectitur primum futurum medium verborum in ιζω *polysyllaborum, quæ ex futuro Atticè* σ *abjiciunt:* βαδίζω, βαδίσω, βαδιῶ, βαδιῦμαι, vado, *pro* βαδίσομαι.

Jones dissolvunt tempora circumflexa: τυπῦμαι, τυπέομαι, τυπῇ, τυπέῃ, *vel* τυπέεαι, τυπέεται, τυπεόμεθον, τυπέεσθον, *& sic deinceps: Sic in activo pro* τυπῶ, τυπέω, τυπῶν, τυπέων. ἀγγελῦσα, nunciatura, ἀγγελέυσα.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum ut in Passivo.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. τέτυπε, τετυπέτω, *verberaveris.*
Dual. τετύπετον, τετυπέτων.
Plur. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ANNOTAT.

Quid præteritum activum significet diximus suprà in verbo activo. Eadem est hujus præteriti ratio, ut etiam Aoristorum.

Aoristus primus.

Sing. τύψαι, τυψάσθω, *verberato tu, vel verberabis.*
Dual. τύψασθον, τυψάσθων.
Plur. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aori-

Aoristus secundus.

Sing. τυπȣ̃, τυπέσθω, *idem.*
Dual. τύπεσθον, τυπέσθων.
Plur. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum ut in Passivo.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *utinam verberaverim, vel verberavissem.*
Dual. τετύποιτον, τετυποίτην.
Plur. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *utinam verberaverim.*
Dual. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
Plur. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
Dual. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
Plur. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum primum.

Sing. εἴθε τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *utinam verberem.*
Dual. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
Plur. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futu-

Futurum secundum.

Sing. εἴθε τυπποίμην, τυπποῖο, τυπποῖτο, *idem.*
Dual. τυπποίμεθον, τυπποῖσθον, τυπποίσθην.
Plur. τυπποίμεθα, τυπποῖσθε, τυπποῖντο.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum idem est ac Passivum.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν τετύπω, τετύπης, τετύπῃ, *si verberaverim, vel verberavissem.*
Dual. τετύπητον, τετύπητον.
Plur. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus.

Sing. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *si verberavero.*
Dual. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
Plur. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *idem.*
Dual. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
Plur. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum convenit cum Passivo.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετυπέναι, *verberasse.*

Aoristus primus, τύψασθαι, *verberasse.*
Aoristus secundus, τυπέσθαι, *idem.*
Futurum primum, τύψεσθαι, *verberaturum.*
Futurum secundum, τυπεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum non distinguitur à Passivo.

Perfectum.

ὁ τετυπὼς, τȣ̃ τετυπότος, *qui verberavit.*
ἡ τετυπῦια, τῆς τετυφύιας.
τὸ τετυπὸς, τȣ̃ τετυπότος.

Aoristus primus.

ὁ τυψάμενος, τȣ̃ τυψαμένȣ, *qui verberavit.*
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τȣ̃ τυψαμένȣ.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος, τȣ̃ τυπομένȣ, *idem.*
ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον, τȣ̃ τυπομένȣ.

Futurum primum.

ὁ τυψόμενος, τȣ̃ τυψομένȣ, *verberaturus.*
ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον, τȣ̃ τυψομένȣ.

Futu-

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, *idem.*
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

CAPUT XIV.

DE
VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Verba circumflexa dicuntur illa, quæ in ultima syllaba præsentis circumflexum habent, ex contractione ortum, φιλέω, φιλῶ, *amo.*

Tres sunt horum verborum conjugationes: Prima in έω. Secunda in αω. Tertia in οω, quæ à conjugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsenti & imperfecto omnium modorum & generum certo quodam modo contrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum concursus.

ANNOTAT.

Mutavimus communia illa paradigmata: ποιέω, βοάω, χρυσόω, *quia duo priora non sunt integra, cum Aoristo & futuro secundo, & præterito medio in omnibus modis destituantur. Deinde quia difficulter à pueris ediscuntur, & multò difficilius pronunciantur, ut experientia & usu quotidiano constat. Substitui-*

mus autem in illorum locum tria illa: φιλέω, amo. τιμάω, honoro. δηλόω, manifesto, patefacio, *quorum duo priora omnibus temporibus perfecta sunt, & præterea multò videntur faciliora & planiora pronunciatu ob pauciores diphthongorum & vocalium hiatus. Quamvis verò in paradigmatis omnia tempora exprimantur, non est tamen omnibus sine delectu utendum, sed iis duntaxat, quæ probati auctores usurparunt.*

PARADIGMA PRIMÆ CONJUGATIONIS.

Continet hæc verba sextæ conjugationis in εω, futurum ησω, præteritum ηκα.

INDICATIVI

Præsens.

Sing. φιλέω, φιλῶ, *amo*, φιλέεις, φιλεῖς, φιλέει, φιλεῖ.

Dual. φιλέετον, φιλεῖτον, φιλέετον, φιλεῖτον.

Plur. φιλέομεν, φιλοῦμεν, φιλέετε, φιλεῖτε, φιλέουσι, φιλοῦσι.

Imperfectum.

Sing. ἐφίλεον, ἐφίλουν, *amabam*, ἐφίλεες, ἐφίλεις, ἐφίλεε, ἐφίλει.

Dual. ἐφιλέετον, εῖτον, ἐφιλεέτην, είτην.

Plur. ἐφιλέομεν, οῦμεν, ἐφιλέετε, εῖτε, ἐφίλεον, ἐφίλουν.

Mono-

Monoſyllabis circumflexis caret hæc conjugatio in præſenti. Non enim dicimus πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, ſed πλέω, *navigo*. ῥέω, *fluo*. πνέω, *ſpiro*. χέω, *fundo*. Nec contrahuntur in prima & tertia plurali, πλέομεν, non πλȣ̃μεν, πλέȣσι, non πλȣ̃σι.

Præteritum Perfectum, πεφίληκα, *amavi*, ut τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐπεφιλήκειν, *amaveram*, ut ἐτετύφειν.

Aoriſtus primus, ἐφίλησα, *amavi*, ut ἔτυψα.

Aoriſtus ſecundus.

Sing. ἔφιλον, *amavi*, ἔφιλες, ἔφιλε.
Dual. ἐφίλετον, ἐφιλέτην.
Plur. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἔφιλον.

Futurum primum, φιλήσω, *amabo*, ut τύψω.

Quædam retinent in futuro figurativam præſentis, τελέω, *perficio*, τελέσω. ἀρκέω, *ſufficio*, ἀρκέσω, quod etiam fit in ſecunda ac tertia conjugatione, γελάω, *rideo*, γελάσω. χαλάω, *laxo*, *remitto*, χαλάσω. ὀμόω, *juro*, ὀμόσω. Et hæc penultimam Aoriſti primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὤμοσα.

Quædam duplex futurum habent, αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, *voco*. κορέω, *ſatio*. φρονέω, *ſapio*. πονέω, *laboro*. φορέω, *fero*.

Quando futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum activum & passivum, & tempora, quæ ab illis pendent, ε retinent, τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι, ἐτελέσθην. αἰνέω, αἰνέσω, ᾔνεκα, ᾐνέθην, ἐπῃνέθην. Et eadem est ratio verborum, quæ ex his componuntur.

Futurum secundum.

Sing. φιλῶ, *amabo*, φιλεῖς, φιλεῖ.
Dual. φιλεῖτον, φιλεῖτον.
Plur. φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσι.

DE AORISTO ET FUTURO SECUNDO.

Aoristum secundum, futurum secundum, & præteritum medium omnino non habet tertia conjugatio.

In prima & secunda tunc reperiuntur hæc tempora, si thema jam contractum in præsenti non desinat in ω purum. Qua regula colligimus, φιλέω, *amo*, & τιμάω, *honoro*, habere per omnes modos & genera, Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium; ποιέω verò & βοάω non habere. Nam illa duo contracta desinunt in ω non purum, φιλῶ, τιμῶ: hæc verò desinunt in ω purum, ποιῶ, βοῶ.

Fit autem Aoristus à præterito imperfecto, ἐφίλεον, ἔφιλον. ἐτίμαον, ἔτιμον, ablata penultima vocali.

Ab

Ab hoc legitimè formatur futurum ſecundum, ἔφιλον, φιλῶ. ἔτιμον, τιμῶ.

Monoſyllaba circumflexa Aoriſto ſecundo, & futuro ſecundo carent, præter duo: χέω, χῶ, *habeo*, *teneo*, (quod tamen inuſitatum eſt in præſenti) σπάω, σπῶ, *vello*, *trabo*. In Aoriſto ſecundo, ἔχον, ἔχες, ἔχε. ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, quamvis à σβέω, *extinguo*, alii forment etiam ἔσβον, & paſſivum ἔσβην.

IMPERATIVUS.

Præſens & Imperfectum.

Sing. φίλεε, φίλει, *ama*, φιλεέτω, φιλείτω.
Dual. φιλέετον, φιλεῖτον, φιλεέτων, φιλείτων.
Plur. φιλέετε, φιλεῖτε, φιλεέτωσαν, φιλείτωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφίληκε, *amaveris*.

Aoriſtus primus, φίλησον, σάτω, *amato tu*.

Aoriſtus ſecundus, φίλε, φιλέτω, *idem*.

OPTATIVUS.

Præſens & Imperfectum.

Sing. εἴθε φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλέοις, φιλοῖς, φιλέοι, φιλοῖ, *utinam amarem*.
Dual. φιλέοιτον, οῖτον, φιλεοίτην, οίτην.
Plur. φιλέοιμεν, οῖμεν, φιλέοιτε, οῖτε, φιλέοιεν, οῖεν.

Attici & Æoles in tribus contractorum conjugationibus proprium sibi formant tempus à prima persona jam contracta, mutando μι in ην, φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοίην. τιμάοιμι, τιμῷμι, τιμῴην. δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοίην, quod ita conjugatur.

Sing. εἴθε φιλοίην, φιλοίης, φιλοίη.
Dual. φιλοίητον, φιλοιήτην.
Plur. φιλοίημεν, φιλοίητε, φιλοίησαν.

Dores verò hoc modo formant.

Sing. εἴθε φιλῴην, φιλῴης, φιλῴη.
Dual. φιλῴητον, φιλῳήτην.
Dual. φιλῴημεν, φιλῴητε, φιλῴησαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι, *utinam amaverim, vel amavissem.*
Aor. 1. φιλήσαιμι, *utinam amaverim.*
Aor. 2. φίλοιμι, *idem.*
Fut. 1. φιλήσοιμι, *utinam amem.*
Fut. 2. φιλοῖμι, *idem.*
Aoristus Æolicus, φιλήσεια, φιλήσειας.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν φιλέω, φιλῶ, φιλέῃς, φιλῇς, φιλέῃ, φιλῇ, *si amem, vel amarem.*
Dual. φιλέητον, φιλῆτον, φιλέητον, φιλῆτον.
Plur. φιλέωμεν, ῶμεν, φιλέητε, ῆτε, φιλέωσι, ῶσι.

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλήκω, *si amaveram, vel amavissem.*
Aor. 1. φιλήσω, *si amaverim.*
Aor. 2. φίλω, *idem.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, φιλέειν, φιλεῖν, *amare.*
Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιληκέναι, *amavisse.*
Aor. 1. φιλῆσαι, *idem.*
Aor. 2. φιλεῖν, *idem.*
Fut. 1. φιλήσειν, *amaturum.*
Fut. 2. φιλεῖν, *idem.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

φιλέων, φιλῶν, φιλέοντος, φιλοῦντος, *amans.*
φιλέουσα, φιλοῦσα, φιλεούσης, φιλούσης.
φιλέον, φιλοῦν, φιλέοντος, φιλοῦντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιληκὼς, πεφιληκυῖα, πεφιληκὸς, *qui amavit.*
Aor. 1. φιλήσας, φιλήσασα, φιλῆσαν, *idem.*
Aor. 2. φιλῶν, φιλόντος, φιλοῦσα, φιλὸν, *idem.*
Fut. 1. φιλήσων, φιλήσουσα, φιλῆσον, *amaturus.*
Fut. 2. φιλῶν, φιλοῦντος, φιλοῦσα, φιλοῦν, *idem.*

VERBI PASSIVI INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. φιλέομαι, φιλȢμαι, φιλέῃ, φιλῇ, φιλέεται, φιλεῖται, *amor.*

Dual. φιλεόμεθον, φιλȢμεθον, φιλέεσθον, εῖσθον, φιλέεσθον, εῖσθον.

Plur. φιλεόμεθα, Ȣμεθα, φιλέεσθε, εῖσθε, φιλέονται, Ȣ͂νται.

Imperfectum.

Sing. ἐφιλεόμην, Ȣμην, ἐφιλέȢ, Ȣ͂, ἐφιλέετο, εῖτο, *amabar.*

Dual. ἐφιλεόμεθον, Ȣμεθον, ἐφιλέεσθον, εῖσθον, ἐφιλεέσθην, είσθην.

Plur. ἐφιλεόμεθα, Ȣμεθα, ἐφιλέεσθε, εῖσθε, ἐφιλέοντο, Ȣ͂ντο.

Perfectum.

Sing. πεφίλημαι, πεφίλησαι, πεφίληται, *amatus sum, vel fui.*

Dual. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

Plur. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίληνται.

Plusquamperfectum.

Sing. ἐπεφιλήμην, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, *amatus eram, vel fueram.*

Dual. ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίλησθον, ἐπεφιλήσθην.

Plur. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίλησθε, ἐπεφίληντο.

Aor.

Aor. 1. ἐφιλήθην, *amatus sum, vel fui.*
Aor. 2. ἐφίλην, *idem.*
Fut. 1. φιληθήσομαι, *amabor.*
Fut. 2. φιλήσομαι, *idem.*
Paulò post Futurum, πεφιλήσομαι, *paulò post amabor.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. φιλέε, φιλȣ͂, φιλεέσθω, φιλείσθω, *amare.*
Dual. φιλέεσθον, φιλεῖσθον, φιλεέσθων, φιλείσθων.
Plur. φιλέεσθε, φιλεῖσθε, φιλεέσθωσαν, είσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. πεφίλησο, πεφιλήσθω, *amatus esto, vel amator.*
Dual. πεφίλησθον, πεφιλήσθων.
Plur. πεφίλησθε, πεφιλήσθωσαν.
Aor. 1. φιλήθητι, φιληθήτω.
Aor. 2. φίληθι, φιλήτω, ut τύπηθι.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε φιλεοίμην, οίμην, φιλέοιο, οῖο, φιλέοιτο, οῖτο, *utinam amarer.*

Dual.

Dual. φιλεοίμεθον, οίμεθον, φιλέοισθον, οῖσθον, φιλεοίσθην, οίσθην.

Plur. φιλεοίμεθα, οίμεθα, φιλέοισθε, οῖσθε, φιλέοιντο, οῖντο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε πεφιλήμην, πεφιλῇο, πεφιλῇτο, *utinam amatus sim, vel fuerim, essem, vel fuissem.*

Dual. πεφιλήμεθον, πεφιλῇσθον, πεφιλήσθην.

Plur. πεφιλήμεθα, πεφιλῇσθε, πεφιλῇντο.

Aor. 1. φιληθείην, *idem.*

Aor. 2. φιλείην, *idem.*

Fut. 1. φιληθησοίμην, *utinam amer.*

Fut. 2. φιλησοίμην, *idem.*

Paulò pòst Futurum, πεφιλησοίμην, *utinam mox amer.*

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν φιλέωμαι, ὤμαι, φιλέῃ, ῇ, φιλέηται, ῆται, *si amer, vel amarer.*

Dual. φιλεώμεθον, ώμεθον, φιλέησθον, ῆσθον, φιλέησθον, ῆσθον.

Plur. φιλεώμεθα, ώμεθα, φιλέησθε, ῆσθε, φιλέωνται, ῶνται.

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν πεφιλῶμαι, πεφιλῇ, πεφιλῆται, *si amatus sim, vel fuerim.*
Dual. πεφιλώμεθον, πεφιλῆσθον πεφιλῆσθον.
Plur. πεφιλώμεθα, πεφιλῆσθε, πεφιλῶνται.

ANNOTAT.

Non circumloquimur hoc præteritum, ut nec præteritum optativi: eò quòd tertia singularis præteriti perfecti, indicativi modi, desinat in ται purum, quod in verbis Barytonis quoqne accidere diximus cap. 13. cùm de optativo vocis passivæ ageremus.

Aor. 1. ἐὰν φιληθῶ, *si amatus fuero.*
Aor. 2. ἐὰν φιλῶ, *idem.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, φιλέεσθαι, φιλεῖσθαι, *amari.*
Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλῆσθαι, *amatum esse, vel fuisse.*
Aor. 1. φιληθῆναι, *idem.*
Aor. 2. φιλῆναι, *idem.*
Fut. 1. φιληθήσεσθαι, *amatum iri.*
Fut. 2. φιλήσεσθαι, *idem.*
Paulò pòst Futurum, πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

φιλεόμενος, ὅμενος, φιλεομένου, ὁμένου, *qui amatur, vel amabatur.*

φιλεομένη, ὁμένη, φιλεομένης, ὁμένης.

φιλεόμενον, ὅμενον, φιλεομένου, ὁμένου.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλημένος, *amatus.*

Aor. 1. φιληθεὶς, *idem.*

Aor. 2. φιλεὶς, *idem.*

Fut. 1. φιληθησόμενος, *amandus.*

Fut. 2. φιλησόμενος, *idem.*

Paulò pòst Futurum, πεφιλησόμενος, *mox amandus.*

VERBUM MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præsens & Imperfectum idem est ac Passivum in omnibus modis, & Participio.

Præteritum Perfectum.

Sing. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, *amavi.*
Dual. πεφίλατον, πεφίλατον.
Plur. πεφίλαμεν, πεφίλατε, πεφίλασι.

Præteritum medium tam in hac, quàm in sequenti conjugatione deducitur ab activo, πεφίληκα, πέφιλα. τετέλεκα, τέτελα, à τελέω, *finio.* τετίμηκα, τέτιμα, à τιμάω, *honoro.* νενίκηκα, νένικα, à νικάω, *vinco.*

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐπεφίλειν, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaveram*, ut ἐτετύπειν.

Aor. 1. ἐφιλησάμην, *amavi.*

Aor. 2. ἐφιλόμην, *idem*, ut ἐτυπόμην.

Fut. 1. φιλήσομαι, *amabo.*

Fut. 2. φιλοῦμαι, *idem*, ut τυποῦμαι.

IMPERATIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, πέφιλε, *amaveris*, ut τέτυπε.

Aor. 1. φίλησαι, φιλησάσθω, *ama.*

Aor. 2. φιλοῦ, φιλέσθω, *idem*, ut τυποῦ, τυπέσθω.

OPTATIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφίλοιμι, *utinam amaverim*, *vel amavissem*, ut τετύποιμι.

Aor. 1. φιλησαίμην, *idem.*

Aor. 2. φιλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem.*

Fut. 1. φιλησοίμην, *utinam amem.*

Fut. 2. φιλοίμην, φιλοῖο, φιλοῖτο, *idem.*

CONJUNCTIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν πεφίλω, *si amaverim*, *vel amavissem*, ut τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν φιλήσωμαι, *si amaverim*, *vel amavero.*

Aor. 2. ἐὰν φίλωμαι, *idem.*

INFI-

INFINITIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλέναι, *amasse.*

Aor. 1. φιλήσασθαι, *idem.*

Aor. 2. φιλέσθαι, *idem.*

Fut. 1. φιλήσεσθαι, *amaturum.*

Fut. 2. φιλεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIUM.

Perfectum & Plusquamperfectum, πεφιλώς, πεφιλῦια, πεφιλός, *qui amavit*, ut τετυπώς.

Aor. 1. φιλησάμενος, *idem.*

Aor. 2. φιλόμενος, *idem.*

Fut. 1. φιλησόμενος, *amaturus.*

Fut. 2. φιλέμενος, *idem.*

SECUNDA CONJUGATIO CIRCUMFLEXORUM.

Continet verba ſextæ conjugationis in *αω.* Futurum *ησω*, & interdum *ασω.* Præteritum *ηκα*, & interdum *ακα.* Quædam enim retinent *α* characteriſticam præſentis in utroque tempore, τιμάω, *bonoro*, τιμήσω, τετίμηκα. γελάω, *rideo*, γελάσω, γεγέλακα.

Inveniuntur in hac conjugatione monoſyllaba contracta in prima perſona, θλάω, θλῶ, *contundo.* δράω, δρῶ, *facio.* κλάω, κλῶ, *frango*; & ſimilia indicativi.

INDI-

INDICATIVI

Præsens.

Sing. τιμάω, τιμῶ, τιμάεις, τιμᾷς, τιμάει, τιμᾷ, *honoro.*

Dual. τιμάετον, τιμᾶτον, τιμάετον, τιμᾶτον.

Plur. τιμάομεν, τιμῶμεν, τιμάετε, τιμᾶτε, τιμάουσι, τιμῶσι.

Imperfectum.

Sing. ἐτίμαον, ἐτίμων, ἐτίμαες, ἐτίμας, ἐτίμαε, ἐτίμα, *honorabam.*

Dual. ἐτιμάετον, ᾶτον, ἐτιμαέτην, ἐτιμάτην.

Plur. ἐτιμάομεν, ῶμεν, ἐτιμάετε, ᾶτε, ἐτίμαον, ἐτίμων.

Perfectum, τετίμηκα, *honoravi*, ut τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐτετιμήκειν, *honoraveram.*

Aor. 1. ἐτίμησα, *honoravi.*

Aor. 2. ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε, *idem*, ut ἔτυπον.

Quando tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum eſt in priori conjugatione.

Fut. 1. τιμήσω, *honorabo.*

Fut. 2. τιμῶ, *idem.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. τίμαε, τίμα, τιμαέτω, τιμάτω, *honora.*

Dual. τιμάετον, τιμᾶτον, τιμαέτων, τιμάτων.
Plur. τιμάετε, τιμᾶτε, τιμαέτωσαν, τιμάτωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετίμηκε, *honoraveris.*

Aor. 1. τίμησον, *bonora, vel honoraveris.*

Aor. 2. τίμε, τιμέτω, &c. *idem.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τιμάοιμι, ῷμι, τιμάοις, ῷς, τιμάοι, ῷ, *utinam honorarem.*
Dual. τιμάοιτον, ῷτον, τιμαοίτην, ῴτην.
Plur. τιμάοιμεν, ῷμεν, τιμάοιτε, ῷτε, τιμάοιεν, ῷεν.

Atticè.

Sing. εἴθε τιμῴην, τιμῴης, τιμῴη.
Dual. τιμῴητον, τιμῳήτην.
Plur. τιμῴημεν, τιμῴητε, τιμῴησαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμήκοιμι, *utinam honoraverim, vel honoravissem.*

Aor. 1. τιμήσαιμι, *utinam honoraverim.*

Aor. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι, *idem.*

Fut. 1. τιμήσοιμι, *utinam honorarem.*

Fut. 2. τιμοῖμι, τιμοῖς, τιμοῖ, *idem*, ut τυποῖμι.

Aoristus Æolicus, τιμήσεια, τιμήσειας, τιμήσειε.

CON-

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τιμάω, τιμῶ, τιμάῃς, ᾷς, τιμάῃ, τιμᾷ; *si honorem, vel honorarem.*

Dual. τιμάητον, ᾶτον, τιμάητον, ᾶτον.

Plur. τιμάωμεν, ῶμεν, τιμάητε, ᾶτε, τιμάωσι, ῶσι.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν τετιμήκω, *honoraverim, vel honoravissem.*

Aor. 1. ἐὰν τιμήσω, *si honoravero.*

Aor. 2. ἐὰν τίμω, *idem.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τιμάειν, τιμᾷν. Alii τιμᾶν, *honorare.* Elidunt enim jota ante contractionem; hinc non subscribunt illud.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμηκέναι, *honoravisse.*

Aor. 1. τιμῆσαι, *idem.*

Aor. 2. τιμεῖν, *idem.*

Fut. 1. τιμήσειν, *honoraturum.*

Fut. 2. τιμεῖν, *idem.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

τιμάων, τιμῶν, τιμάοντος, ῶντος, *honorans.*

τιμάουσα, ῶσα, τιμαούσης, ώσης.

τιμάον, ῶν, τιμάοντος, ῶντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμηκὼς, *qui honoravit.*

Aor. 1. τιμήσας, τιμήσασα, τιμῆσαν, *idem.*

Aor. 2. τιμῶν, τιμῶσα, τιμὸν, *idem.*

Fut. 1. τιμήσων, τιμήσουσα, τιμῆσον, *honoraturus.*

Fut. 2. τιμῶν, τιμοῦσα, τιμοῦν.

VERBI INDICATIVI PASSIVI

Præsens.

Sing. τιμάομαι, ῶμαι, τιμάῃ, ᾷ, τιμάεται, ᾶται, *honoror.*

Dual. τιμαόμεθον, ώμεθον, τιμάεσθον, ᾶσθον, τιμάεσθον, ᾶσθον.

Plur. τιμαόμεθα, ώμεθα, τιμάεσθε, ᾶσθε, τιμάονται, ῶνται.

Imperfectum.

Sing. ἐτιμαόμην, ώμην, ἐτιμάου, ἐτιμῶ, ἐτιμάετο, ᾶτο, *honorabar.*

Dual. ἐτιμαόμεθον, ώμεθον, ἐτιμάεσθον, ᾶσθον, ἐτιμαέσθην, ἐτιμάσθην.

Plur. ἐτιμαόμεθα, ώμεθα, ἐτιμάεσθε, ᾶσθε, ἐτιμάοντο, ῶντο.

Perfectum.

Sing. τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται, *honoratus sum, vel fui.*

Dual. τετιμήμεθον, τετίμησθον, τετίμησθον.

Plur. τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται.

Plus-

Plusquamperfectum.

Sing. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο, *honoratus eram, vel fueram.*

Dual. ἐτετιμήμεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετιμήσθην.

Plur. ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμηντο.

Aor. 1. ἐτιμήθην, *honoratus sum, vel fui.*

Aor. 2. ἐτίμην, *idem.*

Fut. 1. τιμηθήσομαι, *honorabor.*

Fut. 2. τιμήσομαι, *idem.*

Paulò pòst Futurum, τετιμήσομαι, *mox honorabor.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. Τιμάου, τιμῶ, τιμαέσθω, ἀσθω, *honorare.*

Dual. τιμάεσθον, ᾶσθον, τιμαέσθων, ἀσθων.

Plur. τιμάεσθε, ᾶσθε, τιμαέσθωσαν, ἀσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετίμησο, τετιμήσθω, *honoratus esto.*

Aor. 1. τιμήθητι, *honorator tu, vel honoraberis.*

Aor. 2. τίμηθι, τιμήτω, *idem.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τιμαοίμην, ῴμην, τιμάοιο, *τιμῷο, τιμάοιτο, ῷτο, *utinam honorarer.*

Dual. τιμαοίμεθον, ῴμεθον, τιμάοιθον, ῷθον, τιμαοίθην, τιμῴθην.
Plur. τιμαοίμεθα, ῴμεθα, τιμάοιθε, ῷθε, τιμάοιντο, ῷντο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετιμήμην, τετιμῇο, τετιμῇτο, *utinam honoratus sim, vel fuerim, essem, vel fuissem.*
Dual. τετιμήμεθον, τετιμῇσθον, τετιμήσθην.
Plur. τετιμήμεθα, τετιμῇσθε, τετιμῇντο.

Aor. 1. τιμηθείην, *idem.*
Aor. 2. τιμείην, τιμείης, τιμείη, ut τυπείην, *idem.*
Fut. 1. τιμηθησοίμην, *utinam honorarer.*
Fut. 2. τιμησοίμην, *idem.*
Paulò pòst Futurum, τετιμησοίμην, *utinam mox honorer.*

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τιμάωμαι, ῶμαι, τιμάῃ, ᾷ, τιμάηται, ᾶται, *si honorer, vel honorarer.*
Dual. τιμαώμεθον, ώμεθον, τιμάησθον, ᾶσθον, τιμάησθον, ᾶσθον.
Plur. τιμαώμεθα, ώμεθα, τιμάησθε, ᾶσθε, τιμάωνται, ῶνται.

Per-

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν τετιμῶμαι, τετιμῇ, τετιμῆται, *si honoratus sim, vel fuerim, essem, vel fuissem.*

Dual. τετιμώμεθον, τετιμῆσθον, τετιμῆσθον.

Plur. τετιμώμεθα, τετιμῆσθε, τετιμῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τιμηθῶ, *si honoratus ero, vel fuero.*

Aor. 2. ἐὰν τιμῶ, *idem.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, *honorari.*

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμῆσθαι, *honoratum esse, vel fuisse.*

Aor. 1. τιμηθῆναι, *idem.*

Aor. 2. τιμῆναι, *idem.*

Fut. 1. τιμηθήσεσθαι, *honoratum iri.*

Fut. 2. τιμήσεσθαι, *idem.*

Paulò post Futurum, τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

Τιμαόμενος, ώμενος, τιμαομένου, ωμένου, *qui honoratur, vel honorabatur.*

τιμαομένη, ωμένη, τιμαομένης, ωμένης.

τιμαόμενον, ώμενον, τιμαομένου, ωμένου.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμημένος, *honoratus.*

Aor. 1. τιμυθεὶς, *idem.*
Aor. 2. τιμεὶς, *idem.*
Fut. 1. τιμηθησόμενος, *honorandus.*
Fut. 2. τιμησόμενος, *idem.*
Paulò pòst Futurum, τετιμησόμενος, *mox honorandus.*

VERBUM MEDIUM.

INDICATIVUS.

Præsens & Imperfectum idem est cum Passivo in omnibus modis & Participio.

Præteritum Perfectum.

Sing. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, *honoravi.*
Dual. τετίματον, τετίματον.
Plur. τετίμαμεν, τετίματε, τετίμασι.

Perfectum & Plusquamperfectum.

ἐτετίμειν, ἐτετίμεις, ἐτετίμει, *honoraveram*, ut ἐτετύπειν.
Aor. 1. ἐτιμησάμην, *honoravi.*
Aor. 2. ἐτιμόμην, *idem*, ut ἐτυπόμην.
Fut. 1. τιμήσομαι, *honorabo.*
Fut. 2. τιμοῦμαι, *idem*, ut τυποῦμαι.

IMPERATIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, τέτιμε, *honoraveris*, ut τέτυπε.

Aor.

Aor. 1. τίμησαι, *bonorato tu, vel bonorabis*, τιμησάσθω.

Aor. 2. τιμȣ̃, τιμέσθω, *idem.*

OPTATIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετίμοιμι, *utinam bonoraverim, vel bonoravissem*, ut τετύποιμι.

Aor. 1. τιμησαίμην, *utinam bonoraverim.*

Aor. 2. τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, *idem.*

Fut. 1. τιμησοίμην, *utinam bonorem.*

Fut. 2. τιμοίμην, τιμοῖο, τιμοῖτο, *idem.*

CONJUNCTIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν τετίμω, *si bonoraverim, vel bonoravissem*, ut τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν τιμήσωμαι, *si bonoravero.*

Aor. 2. ἐὰν τίμωμαι, *idem.*

INFINITIVUS.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμέναι, *bonorasse.*

Aor. 1. τιμήσασθαι, *idem.*

Aor. 2. τιμέσθαι, *idem.*

Fut. 1. τιμήσεσθαι, *bonoraturum.*

Fut. 2. τιμεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIUM.

Perfectum & Plusquamperfectum, τετιμὼς, τετιμυῖα, τετιμὸς, *qui honoravit.*

Aor. 1. τιμησάμενος, *qui honoravit.*

Aor. 2. τιμόμενος, *idem.*

Fut. 1. τιμησόμενος, *honoraturus.*

Fut. 2. τιμούμενος, *idem.*

DIALECTI HUJUS CONJUGATIONIS.

Dores pro τιμᾷς, τιμᾷ, *dicunt* τιμῆς, τιμῆ, *per η vocalem, sic* διψῆν, πεινῆν, *pro* διψᾶν, πεινᾶν. *Alii jota subscribunt.*

Ex his transierunt quædam in linguam communem, χρῆται *pro* χρᾶται, χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι, *à* χράομαι, utor. ζῇ *pro* ζᾷ, vivit. ζῆ, vive, ζᾶ & ζάε, ζήτω *pro* ζάτω, *ex* ζαέτω, vivat.

Poetæ facta contractione in α interserunt aliud α: τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, τιμάασθαι. μηχανάεσθαι, μηχανᾶσθαι, μηχανάασθαι, machinari. ἀγοράεσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari. μνάεσθαι, μνᾶσθαι, μνάασθαι, recordari. *Sic* τιμάει, τιμᾷ, τιμάα, τιμάεται, τιμᾶται, τιμάαται. μηχανᾶται, μηχανάαται. *Et ita in cæteris quotiescunque est contractio in α.*

Quando contractio facta est in ω, aliud ω interserunt, πηδάω, πηδῶ, πηδώω, salio, salto.

Si vocalis præcedens fuerit brevis, interponitur o: ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, video. *Hinc* ἀντιόωσα *pro* ἀντιῶ-

ἀντιῶσα, *ab* ἀντιάω, occurro. ὑφόωσιν *pro* ὑφῶσιν, ὑφάουσι, *ab* ὑφάω, texo. ἠγορόωντο *pro* ἠγορῶντο, ἠγοράοντο, *ab* ἀγοράομαι, concionor, ἐστιχόωντο, ibant, *à* στιχάομαι.

TERTIA CONJUGATIO CIRCUMFLEXORUM.

Est hæc conjugatio verbornm sextæ conjugationis in όω. Futurum ώσω, & interdum όσω. Præteritum ωκα, & οκα, tum scilicet, cùm futurum in όσω exit, δηλόω, δηλώσω, δεδήλωκα, *manifesto*. ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *juro*. Præteritum medium, Aoristus secundus & futurum secundum hîc penitus desiderantur in omnibus generibus.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. δηλόω, δηλῶ, δηλόεις, οῖς, δηλόει, δηλοῖ, *manifesto*.

Dual. δηλόετον, οῦτον, δηλόετον, οῦτον.

Plur. δηλόομεν, οῦμεν, δηλόετε, οῦτε, δηλόουσι, οῦσι.

Imperfectum.

Sing. ἐδήλοον, ἐδήλουν, ἐδήλοες, ἐδήλους, ἐδήλοε, ἐδήλου, *manifestabam*.

Dual. ἐδηλόετον, ἐδηλοῦτον, ἐδηλοέτην, ἐδηλούτην.

Plur. ἐδηλόομεν, οῦμεν, ἐδηλόετε, οῦτε, ἐδήλοον, ἐδήλουν.

Per-

Perfectum, δεδήλωκα, *manifestavi.*
Plusquamperfectum, ἐδεδηλώκειν, *manifestaveram.*
Aor. 1. ἐδήλωσα, *manifestavi.*
Fut. 1. δηλώσω, *manifestabo.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δήλοε, δήλε, δηλοέτω, ύτω, *manifesta.*
Dual. δηλόετον, ῦτον, δηλοέτων, ύτων.
Plur. δηλόετε, ῦτε, δηλοέτωσαν, ύτωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδήλωκε, *manifestaveris.*
Aor. 1. δήλωσον, *manifestato tu*, *vel manifestabis.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε δηλόοιμι, οῖμι, δηλόοις, οῖς, δηλόοι, οῖ, *utinam manifestarem.*
Dual. δηλόοιτον, οῖτον, δηλοοίτην, οίτην.
Plur. δηλόοιμεν, οῖμεν, δηλόοιτε, οῖτε, δηλόοιεν, οῖεν.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλώκοιμι, *utinam manifestaverim*, *vel manifestavissem.*
Aor. 1. δηλώσαιμι, *idem.*
Fut. 1. δηλώσοιμι, *utinam manifestem.*

SUB-

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν δηλόω, ῶ, δηλόῃς, οῖς, δηλόῃ, οῖ, *si manifestem, vel manifestarem.*

Dual. δηλόητον, ῶτον, δηλόητον, ῶτον.

Plur. δηλόωμεν, ῶμεν, δηλόητε, ῶτε, δηλόωσι, ῶσι.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλώκω, *si manifestaverim, vel manifestavissem.*

Aor. 1. δηλώσω, *si manifestem.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, δηλόειν, ῦν, *manifestare.*

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλωκέναι, *manifestasse.*

Aor. 1. δηλῶσαι, *idem.*

Fut. 1. δηλώσειν, *manifestaturum.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

δηλόων, ῶν, δηλόοντος, ῦντος, *manifestans.*

δηλόουσα, ῦσα, δηλοούσης, ούσης.

δηλόον, ῦν, δηλόοντος, ῦντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλωκώς, υῖα, ός, *qui manifestavit.*

Aor. 1. δηλώσας, ασα, αν, *idem.*

Fut. 1. δηλώσων, *manifestaturus.*

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. δηλόομαι, ῦμαι, δηλόῃ, οῖ, δηλόεται, ῦται, *manifestor.*

Dual. δηλοόμεθον, ὐμεθον, δηλόεσθον, ῦσθον, δηλόεσθον, ῦσθον.

Plur. δηλοόμεθα, ὐμεθα, δηλόεσθε, ῦσθε, δηλόονται, ῦνται.

Imperfectum.

Sing. ἐδηλοόμην, ὐμην, ἐδηλόῦ, ῦ, ἐδηλόετο, ῦτο, *manifestabar.*

Dual. ἐδηλοόμεθον, ὐμεθον, ἐδηλόεσθον, ῦσθον, ἐδηλοέσθην, ὐσθην.

Plur. ἐδηλοόμεθα, ὐμεθα, ἐδηλόεσθε, ῦσθε, ἐδηλόοντο, ῦντο.

Perfectum, δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, *manifestatus sum, vel fui.*

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο, *manifestatus eram, vel fueram.*

Aor. 1. ἐδηλώθην, *manifestatus sum.*

Fut. 1. δηλωθήσομαι, *manifestabor.*

Paulò post Futurum, δεδηλώσομαι, *mox manifestabor.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δηλόῦ, ῦ, δηλοέσθω, ὐσθω, *manifestare.*

Dual.

Dual. δηλόεσθον, ῦσθον, δηλοέσθων, ύσθων.
Plur. δηλόεσθε, ῦσθε; δηλοέσθωσαν, ύσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδήλωσο, δεδηλώσθω, *manifestatus sis, vel fueris.*

Aor. 1. δηλώθητι, *manifestator tu, vel manifestaberis.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε δηλοοίμην, οίμην, δηλόοιο, οῖο, δηλόοιτο, οῖτο, *utinam manifestarer.*
Dual. δηλοοίμεθον, οίμεθον, δηλόοισθον, οῖσθον, δηλοοίσθην, οίσθην.
Plur. δηλοοίμεθα, οίμεθα, δηλόοισθε, οῖσθε, δηλόοιντο, οῖντο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε δεδηλώμην, δεδηλῷο, δεδηλῷτο, *utinam manifestatus sim, vel fuerim, essem, vel fuissem.*
Dual. δεδηλώμεθον, δεδηλῷσθον, δεδηλώσθην.
Plur. δεδηλώμεθα, δεδηλῷσθε, δεδηλῷντο.

Aor. 1. δηλωθείην, *idem.*

Fut. 1. δηλωθησοίμην, *utinam manifester.*

Paulò post Futurum, δεδηλωσοίμην, *utinam mox manifester.*

SUB-

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν δηλόωμαι, ῶμαι, δηλόῃ, οῖ, δηλόηται, ῶται, *si manifester, vel manifestarer.*

Dual. δηλοώμεθον, ώμεθον, δηλόησθον, ῶσθον, δηλόησθον, ῶσθον.

Plur. δηλοώμεθα, ώμεθα, δηλόησθε, ῶσθε, δηλόωνται, ῶνται.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν δεδηλῶμαι, δεδηλῷ, δεδηλῆται, *manifestatus sim, vel fuerim, essem, vel fuissem.*

Dual. δεδηλώμεθον, δεδηλῆσθον, δεδηλῆσθον.

Plur. δεδηλώμεθα, δεδηλῆσθε, δεδηλῶνται.

Alii volunt secundam personam esse δεδηλῇ.

Aor. 1. ἐὰν δηλωθῶ.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, δηλόεσθαι, δηλοῦσθαι, *manifestari.*

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλῶσθαι, *manifestatum esse, vel fuisse.*

Aor. 1. δηλωθῆναι, *idem.*

Fut. 1. δηλωθήσεσθαι, *manifestatum iri.*

Paulò post Futurum, δεδηλώσεσθαι, *mox manifestatum iri.*

PAR-

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

δηλοόμενος, ούμενος, δηλοομένου, ουμένου, *qui manifestatur, vel manifestabatur.*

δηλοομένη, ουμένη, δηλοομένης, ουμένης.

δηλοόμενον, ούμενον, δηλοομένου, ουμένου.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδηλωμένος, *manifestatus.*

Aoristus primus, δηλωθεὶς, *idem.*

Futurum primum, δηλωθησόμενος, *manifestandus.*

Paulò pòst Futurum, δεδηλωσόμενος, *mox manifestandus.*

VERBUM MEDIUM.

Aoristus primus, ἐδηλωσάμην, *manifestavi.*

Futurum primum, δηλώσομαι, *manifestabo.*

Utrumque per omnes modos inflectitur juxta regulas Barytonorum.

CAPUT XV.

DE VERBIS IN MI.

Ex verbis ſextæ conjugationis Barytonorum in έω, άω, όω, ύω, formantur verba deſinentia in μι, ac pro numero vocalium figurativarum, α, ε, ο, υ, quatuor ſunt conjugationes: θέω, τίθημι, *pono*. ϛάω, ἵϛημι, *ſto*. δόω, δίδωμι, *do*. δεικνύω, δείκνυμι, *oſtendo*.

ANNOTAT.

Deducunt Poëtæ verba in μι etiam ab aliis verbis Barytonis: ἔχω, ἔχημι, habeo. φέρω, φέρημι, fero. βρίθω, βρίθημι, ingraveſco, onuſtus ſum.

Formantur verba in μι per reduplicationem: quæ duplex eſt. Altera propria, cùm thematis conſonans vel tenuis loco aſpiratæ cum jota brevi repetitur: θέω, τιθέω, δόω, διδόω.

Altera impropria, cùm jota duntaxat præfigitur, quod fit, quando thema à vocali, aut στ inchoatur, ϛάω, ἱϛάω, *ſto*. ἕω, ἱέω.

Cæterum ω mutatur in μι, & brevis characteriſtica in longam, ε & α in η, θέω, τίθημι, ϛάω, ἵϛημι. ο in ω, δόω, δίδωμι.

Quar-

Quarta conjugatio caret reduplicatione. Hinc ω tantùm in μι, δεικνύω, δείκνυμι, convertitur, cæteris ſalvis, υ breve in Barytono, hîc cenſetur longum.

Reduplicatio ſeu propria ſeu impropria in ſolo præſenti & imperfecto per omnes tamen modos, & in ipſis quoque participiis, inveniuntur.

ANNOTAT.

In his conjugationibus tantùm habetur ratio præſentis & imperfecti & Aoriſti ſecundi; & præſens quidem peculiarem habet inflexionem; Imperfectum & Aoriſtus ſecundus ſequuntur terminationem Aoriſtorum Barytonorum paſſivæ vocis: In reliquis temporibus ſervantur leges Barytonorum & circumflexorum.

Futuro ſecundo & præterito medio carent, ſi circumflexa, à quibus fiunt, iisdem careant.

Poetæ non aliter agunt cum reduplicatione, atque cum verborum augmento ſyllabico & temporali. Modò enim addunt verbis reduplicationem, modò detrahunt. Hinc multa reperiuntur verba in μι, ſine ulla omnino reduplicatione, ut in prima conjugatione Φιλέω, Φίλημι, amo. αἰνέω, αἴνημι, laudo. ὀνέω, *vel etiam* ὀνάω, ὄνημι, juvo.

In ſecunda conjugatione γηράω, ſeneſco, γήρημι. γελάω, rideo, γέλημι. νικάω, vinco, νίκημι. ἀριςάω, prandeo, ἀρίςημι. κτάω *pro* κτείνω, occido, κτῆμι. *Hinc* κτάναι, *Aoriſtus ſecundus,* ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη. ἐτάω, ἔτημι, vulnero, *Infinitivus* ἐτάναι. *In tertia* ἐλευθέρωμι,

ab ἐλευθερόω, libero. δοκίμωμι, *à* δοκιμόω, probo. *Quæ non tantùm à Poëtis, sed ab aliis quoque subinde usurpantur, maximè illa quibus nihil est tritius:* ἵλημι, propitius sum. Φημὶ, dico. γνῶμι, cognosco.

Interdum adhibetur quidem reduplicatio, sed per ε: θνάω *vel* θνέω, τέθνημι, morior. τλάω, τλῆμι, τέθλημι, fero, tolero. νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo. τελέω, perficio, τέλημι, τετέλημι; *quod etiam accidit in quarta conjugatione aliquando, quæ alioquin reduplicationis expers est:* κέκλυθι, κέκλυθε, *à* κλῦμι, audio.

Ipsum etiam ἵστημι *reduplicatur nonnunquam per* ε: ἕστημι, ἕστης, ἕστησι. *Hinc* ἑστάναι.

In quibusdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ primæ literæ præsentis, ἀλάω, erro, ἄλημι, ἀλάλημι. ἀλυκτέω, in angustias redigo, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι. ἀχέω, angor, ἄχημι, ἀκάχημι.

Interdum verba à vocali cœpta reduplicationem habent in secunda syllaba: ὀνέω, *seu* ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι, juvo, prosum.

Fit item, ut reduplicatio, quæ natura sua brevis est, sive per ι, *sive per* ε, *fiat, producatur inserto* μ, *ut* πράω, πρῆμι, πίμπρημι, comburo. πλάει, *seu* πλέω, πλῆμι, πίμπλημι, impleo.

Etsi autem reduplicatio plerumque tantùm sit in præsenti & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro illam retinent. Hinc διδώσω *pro* δώσω, *&* διδράσω, *à* διδράσκω, fugio.

DIALECTI.

Æoles η verborum in μι præsentis temporis mutant in ε, duplicato μ: τίθημι, τίθεμμι. φίλημι, φίλεμμι; *Bœoti mutant η in ει facta reduplicatione per ε,* πεφίλειμι. τελέω, τετέλειμι, perficio. νοέω, νόημι, νενόειμι, intelligo.

PARADIGMA PRIMÆ CONJUGATIONIS.

Fit hæc conjugatio à verbis in εω, futurum in ησω, præteritum in κα: θέω, τίθημι, θήσω, τέθεικα. ἕω, ἵημι, *mitto, dimitto,* ἥσω, ἧκα.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. τίθημι, τίθης, τίθησι, *pono.*
Dual. τίθετον, τίθετον.
Plur. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, Jonicè τιθέασι.

Tertia persona pluralis similis est dativo plurali participii, τιθέντος, τιθέντι, τιθεῖσι.

Sic in Barytonis τύπτουσι, & in futuro τύψουσι, voce planè conveniunt cum dativis participiorum ejusdem temporis.

DIALECTI PRÆSENTIS.

Pro τίθησι, *Dores usurpant* τίθητι: *sic* ἵστητι, δίδωτι, δείκνυτι, *pro* ἵστησι, δίδωσι, δείκνυσι.

Imperfectum.

Sing. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *ponebam.*
Dual. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
Plur. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Imperfectum singulare trium conjugationum non est admodum usitatum, ejus loco utuntur auctores personis circumflexorum: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, à τιθέω, ab ἱστάω, ἵσταον, ἵστων, ἵστας, ἵστα, à διδόω, ἐδίδοον, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. In tertia plurali, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν, *ponebant, stabant, dabant.*

In præsenti quoque reperire est personas circumflexas cum reduplicatione, παρατιθεῖ, & poëticè παρτιθεῖ, à παρατιθέω, *appono*, pro παρατίθησι. διδοῖ pro δίδωσι.

DIALECTI IMPERFECTI.

Imperfecti tertia pluralis Doricè ἔτιθεν, per syncopen vel per Dialectum Bœoticam, & in Aoristo secundo, ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν.

Perfectum, τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε, *posui*, ut τέτυφα.

Habet hujus verbi præteritum hoc, ει loco η, τέθεικα pro τέθηκα, more Bœotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item εἶκα, ab ἕω, ἵημι, cætera habent η.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, *posueram*, ut ἐτετύφειν.

Aor. I. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, *posui*, ut ἔτυψα.

Cur

Cur habeat κ sicut & ἔδωκα, diximus jam suo loco.

Aoristus secundus.

Sing. ἔθην, ἔθης, ἔθη, *posui.*

Dual. ἔθετον, ἐθέτην.

Plur. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Fit ab imperfecto ablata reduplicatione ἐτίθην, ἔθην. Servat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἔστην, *steti*, ἔστης, ἔστη, ἔστητον, ἐστήτην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω, ἔγνωμεν, *cognovimus.* Excipiuntur hæc tria: ἔθην, à τίθημι. ἧν, ab ἵημι, *mitto*, *dimitto.* ἔδων, à δίδωμι, *do.*

Futurum primum.

θήσω, θήσεις, θήσει, *ponam*, ut τύψω.

Servatur interdum reduplicatio in futuro πιμπρήσω, διδώσω, *uram*, *dabo*, pro πρήσω, δώσω.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Dual. τίθετι, τιθέτω, *pone.*

Dual. τίθετον, τιθέτων.

Plur. τίθετε, τιθέτωσαν.

Fit à prima plurali præsentis temporis mutando μεν in θι, τίθεμεν, τίθετι, ubi τ est propter præcedentem aspiratam: ἵσαμεν, ἵσαθι, δίδομεν, δίδοθι.

Hic etiam usitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, τίθει, ἵςα, δίδȣ, pro τίθετι, ἵςαθι, δίδοθι.

Præteritum Perfectum, τέθεικε, τεθεικέτω, *posueris.*

Aoristus primus, θῆκον, θηκάτω, sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

Sing. θὲς, θέτω, *ponito tu, vel pones.*
Dual. θέτον, θέτων.
Plur. θέτε, θέτωσαν.

ANNOTAT.

Aoristus secundus exit plerumque in θι, ςῆθι, ςήτω, *sed* θὲς & δὸς *excipiuntur: ad quorum similitudinem alia quædam formata reperies: ut* ἐνίσπες, dicito: *refer, ab* ἐνίσπω, *sed tanquam ab* ἐνίσπημι. *Sic* χὲς, habeto, *à* χῆμι, *quod fit ab inusitato* χέω. *Sic* Φρὲς, fer, *à* Φρῆμι. *Sic* ἕς, mitte, *ab* ἵημι, *cum suis compositis.*

Retinent quoque Æoles & poëtæ metri causa in imperativi præsenti vocalem longam præsentis. Ut in prima conjugatione: Φίληθι *pro* Φίλεθι, ama, *à* Φίλημι, νόηθι *pro* νόεθι, *à* νόημι, intelligo. *In secunda;* ἵληθι, propitius esto, *pro* ἵλαθι. πίμπληθι *pro* πίμπλαθι, imple. *In tertia:* δίδωθι *pro* δίδοθι, da.

OPTA-

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τιθείην, τιθείης, τιθείη, *utinam ponerem.*

Dual. τιθείητον, τιθειήτην.

Plur. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, εἴθε τεθείκοιμι, τεθείκοις, *utinam posuerim, vel posuissem.*

Aoristus primus, θήκαιμι, sed inusitatus est etiam in sequentibus modis.

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε θείην, θείης, θείη, *utinam posuerim.*

Dual. θείητον, θειήτην.

Plur. θείημεν, θείητε, θείησαν.

Fit à præsenti ablata reduplicatione, quod hîc & suprà monuisse sufficiat: Omnes enim Aoristi secundi formantur hoc modo.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, *si ponam, vel ponerem.*

Dual. τιθῆτον, τιθῆτον.

Plur. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν τεθείκω, *si posuerim, vel posuissem.*

Aoristus primus, ἐὰν θήκω.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ, *si posuero.*
Dual. θῆτον, θῆτον.
Plur. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

DIALECTI.

Jones pro τιθῶ *&* θῶ *dicunt* τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃ: θέω, θέῃς, θέῃ, θέητον, θέωμεν, θέητε, θέωσι. *Addunt Poëtæ ad* ε *vocalem* ι, *ut fiat diphthongus*, τιθείω, θείω, θείῃς, θείῃ. *Plurali* θείωμεν *&* θείομεν, ponamus. *Quæ systole Poëtis in his temporibus valde usitata est.* βείομεν, eamus, *pro* βείωμεν, *à* βῆμι, vado. *In Conjunctivo* βῶ, βέω, βείω.

Hoc etiam fit in secunda conjugatione: ςῶ, ςῇς, ςῇ, *Jonicè* ςέω, ςέῃς, ςέῃ, *Poëticè* ςείω, ςείῃς, ςείῃ, *&* *verso* ει *in* η: ςήω, ςήῃς, ςήῃ, *vel* ςῇη. *Plurali* ςήῃμεν *pro* ςήωμεν. *Sic in Barytonis tempora circumflexa in* ω: τυφθῶ, τυπῶ, *dissolvunt isti in* εω, *&* *poëtæ in* είω: τραπῶ, versus fuero, *à* τρέπω, τραπέω, τραπείω, τραπέωμεν, τραπείωμεν *vel* τραπείομεν. *Et similiter quædam tempora mutant in* ηω: τραπήω, τραπήῃς, τραπήῃ. *Hinc* φανήῃ *sive* φανῇη.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τιθέναι, *ponere.*
Perfectum & Plusquamperfectum, τεθεικέναι, *posuisse.*

Aori-

Aoristus primus, θῆκαι.
Aoristus secundus, θεῖναι, *posuisse.*
Futurum primum, θήσειν, *positurum.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens.*
ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, τεθεικὼς, κῦια, κὸς, *qui posuit.*

Aoristus primus, θήκας, θήκασα, θῆκαν.

Aoristus secundus.

ὁ θεὶς, τȣ̃ θέντος, *qui posuit.*
ἡ θεῖσα, τῆς θείσης.
τὸ θὲν, τȣ̃ θέντος.

Futurum primum, θήσων, *positurus*, θήσουσα, θῆσον.

PARADIGMA VERBI PASSIVI.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *ponor.*
Dual. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
Plur. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Secun-

Secunda perſona præſentis exit in σαι: τίθεσαι, ἵςασαι: Atticè τίθῃ, ἵςῃ, more barytonorum τύπτομαι, τύπτῃ.

Et ſunt nonnulla in μι, quæ communiter formant ſecundam perſonam in ῃ: κάθημαι, κάθῃ, *ſedeo*. ἐπίςαμαι, *ſcio*, ἐπίςῃ. δύναμαι, *poſſum*, δύνῃ, pro κάθησαι, ἐπίςασαι, δύνασαι, quamvis iſtæ terminationes etiam reperiantur.

DIALECTI.

Quædam more Attico, Jonico, & Æolico retinent in paſſiva voce præſentis temporis vocalem longam Activi: ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται, fruor, fructum capio, *pro* ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται. κάλημαι *pro* κάλεμαι, vocor, *cujus activum eſt* κάλημι, voco, *à* καλέω. δίζημαι, quæro, δίζηαι, δίζηται, *pro* δίζεμαι, *à* δίζημι. *Sic in ſecunda conjugatione,* ὅρημαι, ὅρηαι, ὅρηται, *pro* ὅραμαι, *ab* ὁράω, video, ὅρημι.

Imperfectum.

Sing. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο, *ponebar*.
Dual. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
Plur. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Perfectum.

Sing. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται, *poſitus ſum*.
Dual. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
Plur. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Ser-

Servatur hîc ει activi. Secundùm communem regulam, ut in activo τέθηκα, ita hîc τέθημαι, dicendum erat.

Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο, *positus eram*, *vel fueram*.

Aor. 1. ἐτέθην, ἐτέθης, *positus sum*, *vel fui*.

Penultima Aoristi primi corripitur, à τέθειται, ἐτέθην, abjecta subjunctiva. θ quoque præteriti vertitur in tenuem τ.

Aoristo secundo carent verba passiva.

Futurum primum, τεθήσομαι, *ponar*.

Paulò pòst Futurum, τεθείσομαι, *paulò pòst ponar*.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. τίθεσο, τιθέσθω, *ponere*.
Dual. τίθεσθον, τιθέσθων.
Plur. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Ablato σ fit crasis Attica τίθεσο, τίθεο, τίθου. ἵστασο, ἵσταο, ἵστω. δίδοσο, δίδοο, δίδου.

Perfectum & Plusquamperfectum, τέθεισο, τεθείσθω, *positus sis*, *vel fueris*.

Aor. 1. τέθητι, τεθήτω, *ponitor*, *vel poneris*.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *utinam ponerer*.

Dual.

Dual. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
Plur. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, *utinam positus fuerim, vel fuissem.*
Dual. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
Plur. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Aoristus primus, τεθείην, τεθείης, *idem.*
Futurum primum, τεθησοίμην, *utinam ponar.*
Paulò pòst Futurum, τεθεισοίμην, *utinam mox ponar.*

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, *si ponar, vel ponerer.*
Dual. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
Plur. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται, *si positus fuerim, vel fuissem.*
Dual. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
Plur. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, *si positus fuero.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, τίθεσθαι, *poni.*
Perfectum & Plusquamperfectum, τεθεῖσθαι, *positum esse.*

Aor.

Aor. 1. τεθῆναι, *idem.*

Fut. 1. τεθήσεσθαι, *positum iri.*

Paulò pòst Futurum, τεθείσεσθαι, *mox positum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *qui ponitur, vel ponebatur.*

ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης.

τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Perfectum & Plusquamperfectum, τεθειμένος, τεθειμένη, τεθειμένον, *positus.*

Aor. 1. τεθεὶς, τεθεῖσα, τεθὲν, *idem.*

Fut. 1. τεθησόμενος, τεθησομένη, τεθησόμενον, *ponendus.*

Paulò post Futurum, τεθεισόμενος, τεθεισομένη, τεθεισόμενον, *mox ponendus.*

VERBUM MEDIUM.

Præsens & imperfectum conveniunt cum passivis. Perfectum & plusquamperfectum & futurum secundum tum hîc quærenda sunt, cùm verba circumflexa, à quibus verba in μι formantur, prædicta tempora habuerint.

Restant ergo tria tantùm tempora Aoristus primus, Futurum primum, Aoristus secundus. Aoristus primus, ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ut ἐτυψάμην. Sed vix ullus est ejus usus, maximè

ximè extra indicativum: ut ſuprà etiam de activo Aoriſto primo, extra indicativum, diximus. Si quis tamen formare velit reliqua tempora, faciat id juxta regulas Barytonorum.

Imperativus, θῆκαι, θηκάσθω.

Optativus, θηκαίμην.

Subjunctivus, θήκωμαι.

Infinitivus, θήκασθαι.

Participium, θηκάμενος.

Futurum primum.

In Indicativo, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, *ponam.*

In Optativo, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο, *utinam ponam.*

In Infinitivo, θήσεσθαι, *poſiturum.*

In Participio, θησόμενος, θησομένη, θησόμενον, *poſiturus.*

Aoriſtus ſecundus Indicativi.

Sing. ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο, *poſui.*
Dual. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
Plur. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Fit ab imperfecto paſſivo ablata reduplicatione, idque in omnibus modis, ἐτιθέμην, ἐθέμην, τίθεσο, θέσο.

Aoriſtus ſecundus Imperativi.

Sing. θέσο, θέσθω, *pone, vel poſueris.*
Dual. θέσθον, θέσθων.
Plur. θέσθε, θέσθωσαν.

Aori-

Aoristus secundus Optativi.

Sing. εἴθε θείμην, θεῖο, θεῖτο, *utinam posuerim.*
Dual. θείμεθον, θεῖτον, θείσθην.
Plur. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Aoristus secundus Conjunctivi.

Sing. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, *si posuerim, vel posuero.*
Dual. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
Plur. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Aoristus secundus Infinitivi, θέσθαι, *ponere, vel posuisse.*

Aoristus secundus Participii, θέμενος, ένη, ενον, *qui posuit.*

PARADIGMA SECUNDÆ CONJUGATIONIS VERBORUM IN MI.

Continet hæc conjugatio verba in μι, facta ex verbis in άω, Futurum ήσω, Præteritum κα, ςάω, ἵςημι, ςήσω, ἕςακα.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. ἵςημι, ἵςης, ἵςησι, *sisto, vel statuo.*
Dual. ἵςατον, ἵςατον.
Plur. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασι.

ANNOTAT.

Verbum ἵςημι, *propriè est* sisto, statuo, constituo, erigo. ἵςαμαι, *passivum*, sto; *quamvis activum* ἕςην *&* ἕςακα, *standi quoque significationem habeat, cùm igitur non habeat unam significationem, satius visum est, nullam paradigmatis bujus verbi adscribere.*

Imperfectum.

Sing. ἵςην, ἵςης, ἵςη.
Dual. ἵςατον, ἱςάτην.
Plur. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Perfectum.

Sing. ἕςακα, ἕςακας, ἕςακε, *steti*, ut τέτυφα, &c. ἕςακα per α, pro ἕςακα, à futuro ςήσω. Servat autem ε asperum spiritum præsentis ἵςημι, ἕςακα.

Præteritum Plusquamperfectum, ἑςάκειν, ἑςάκεις.

Aoristus primus, ἔςησα.

Aoristus secundus.

Sing. ἔςην, ἔςης, ἔςη.
Dual. ἔςητον, ἐςήτην.
Plur. ἔςημεν, ἔςητε, ἔςησαν.

Futurum primum, ςήσω, ςήσεις, ςήσει.

Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen, ἔβαν, & ablato augmento βάν, pro ἔβησαν, *iverunt*, sic ἔςαν, *steterunt*, pro ἔςησαν.

IMPE-

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἵσταθι, ἱστάτω.
Dual. ἵστατον, ἱστάτων.
Plur. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἕςαθι, ἑςακέτω.

Aoristus primus, στῆσον, στησάτω.

Aoristus secundus.

Sing. στῆθι, στήτω.
Dual. στῆτον, στήτων.
Plur. στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
Dual. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
Plur. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἑστάκοιμι, ἑστάκοις.

Aoristus primus, στήσαιμι.

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε σταίην, σταίης, σταίη.
Dual. σταίητον, σταιήτην.
Plur. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
Dual. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
Plur. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν ἑστάκω.
Aoristus primus, ἐὰν στήσω.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.
Dual. στῆτον, στῆτον.
Plur. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ἱστάναι.
Perfectum & Plusquamperfectum, ἑστακέναι.
Aoristus primus, στῆσαι.
Aoristus secundus, στῆναι.
Futurum primum, στήσειν.

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ ἱστὰς, ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἑστακὼς, ἑστακῦια, ἑστακός.

ANNO-

ANNOTAT.

ἑστακὼς communiter, Jonicè ἑσταὼς, & facta crasi ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστώς; sic composita, καθεστὼς, καθεστῶσα, καθεστὼς, constitutus. *διεστὼς, διεστῶσα, διεστὼς,* diſſitus. *Scribitur ipſum quoque neutrum per ω, quòd ex contractione veniat. Eſt autem proprium Jonum ex præteritis ſubtrahere κ correpta penultima, ἕστακα, ἕσταα. μέμηκα, μέμαα,* paratus ſum. *βέβηκα, à βάω inuſitato,* vado, *βέβαα, Participium βεβαώς; hinc βεβὼς; ſic μεμαὼς, μεμὼς, à μάω,* cupio, quæro; *ſic γέγηκα, à γάω,* naſcor, *γέγαα, γεγαὼς, γεγώς. Interdum manet penultima longa, κοτέω,* iraſcor, *κεκότηκα, κεκότηα, ὁ κεκοτηὼς,* iratus; *χαίρω,* gaudeo, *κεχάρηκα, κεχάρηα; hinc κεχαρηὼς,* gaviſus, *à χαρέω.*

Aoriſtus primus, στήσας, στήσασα, στῆσαν.

Aoriſtus ſecundus.

ὁ στὰς, στάντος.
ἡ στᾶσα, στάσης.
τὸ στὰν, στάντος.

Futurum primum, στήσων, στήσουσα, στῆσον.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præſens.

Sing. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
Dual. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
Plur. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

Sing. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.
Dual. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
Plur. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Plusquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Aoristus primus, ἑστάθην.
Futurum primum, σταθήσομαι.
Paulò post Futurum, ἑστάσομαι.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἵστασο, ἱστάσθω.
Dual. ἵστασθον, ἱστάσθων.
Plur. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, ἕστασο, ἑστάσθω.
Aoristus primus, στάθητι, σταθήτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
Dual. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
Plur. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

Secunda & tertia perſona hîc & in aliis conjugationibus circumflectuntur, ſi activum ſit uſitatum: τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.

At

At si activum non sit in usu, tunc est accentus in antepenultima: δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, à δύναμαι, *possum.*

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. εἴθε ἑςταίμην, ἑςταῖο, ἑςταῖτο.
Dual. ἑςταίμεθον, ἑςταῖσθον, ἑςταίσθην.
Plur. ἑςταίμεθα, ἑςταῖσθε, ἑςταῖντο.

Aoristus primus, σταθείην, σταθείης, σταθείη.
Futurum primum, σταθησοίμην.
Paulò post Futurum, ἑςτασοίμην.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται.
Dual. ἱςώμεθον, ἱςᾶσθον, ἱςᾶσθον.
Plur. ἱςώμεθα, ἱςᾶσθε, ἱςῶνται.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. ἐὰν ἑςῶμαι, ἑςᾷ, ἑςᾶται.
Dual. ἑςώμεθον, ἑςᾶσθον, ἑςᾶσθον.
Plur. ἑςώμεθα, ἑςᾶσθε, ἑςῶνται.

ANNOTAT.

Alii præsens ita inflectunt, ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςῆται. *Et similiter activum*, ἐὰν ἱςῶ, ἱςῇς, ἱςῇ. *Si activum non sit in usu, præsens erit proparoxytonum*, ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, si possit.

Aoristus primus, ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, ἵςασθαι.
Perfectum & Plusquamperfectum, ἑστασθαι.
Aoristus primus, ςαθῆναι.
Futurum primum, σταθήσεσθαι.
Paulò post Futurum, ἑστάσεσθαι.

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.
ἱςάμενος, ἱςαμένη, ἱςάμενον.

Perfectum & Plusquamperfectum.
ἑςαμένος, ἑςαμένη, ἑςαμένον.

Aoristus primus, σταθεὶς, σταθεῖσα, σταθέν.
Futurum primum, σταθησόμενος, μένη, μενον.
Paulò post Futurum, ἑστασόμενος.

VERBUM MEDIUM.

Tria hujus verbi tempora formare licet, Aoristum primum, futurum primum, Aoristum secundum.

Aoristus primus Indicativi sic habet; ἑςησάμην. Imperativi, στῆσαι, στησάσθω. Optativi, στησαίμην. Conjunctivi, στήσωμαι. Infinitivi, στήσασθαι. Participii, στησάμενος.

Futuri primi hæc sunt tempora, στήσομαι. Optativi, στησοίμην. Infinitivi, στήσεσθαι. Participii, στησόμενος.

Aori-

Aoristus secundus Indicativi.

Sing. ἐςάμην, ἔςασο, ἔςατο.
Dual. ἐςάμεθον, ἔςασθον, ἐςάσθην.
Plur. ἐςάμεθα, ἔςασθε, ἔςαντο.

Convenit voce cum præterito plusquamperfecto passivo, licet spiritu differat; cùm in illo sit asper, hîc lenis: Vix est usitatum hoc tempus, & minus extra indicativum, ςάσω, ςαίμην, ςῶμαι, ςάσθαι, ςάμενος.

PARADIGMA TERTIÆ CONJUGATIONIS VERBORUM IN MI.

Continet hæc conjugatio verba in Mi, facta à circumflexis in οω, futurum ωσω, præteritum κα, δόω, δίδωμι, *do*, δώσω, δέδωκα, *dedi*.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, *do*.
Dual. δίδοτον, δίδοτον.
Plur. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, Jonicè, διδόασι.

Imperfectum.

Sing. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, *dabam*.
Dual. ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
Plur. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.

Perfectum, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, *dedi.*
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, *dederam.*
Aoristus primus, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, *dedi.*

Aoristus secundus.

Sing. ἔδων, ἔδης, ἔδω, *dedi.*
Dual. ἔδοτον, ἐδότην.
Plur. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω, δώσεις, *dabo.*

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δίδοθι, διδότω, *da.*
Dual. δίδοτον, διδότων.
Plur. δίδοτε, διδότωσαν.

Præteritum Perfectum, δέδωκε, δεδωκέτω, *dederis.*

Aoristus primus, δῶκον, δωκάτω, *inusitatus.*

Aoristus secundus.

Sing. δός, δότω, *da.*
Dual. δότον, δότων.
Plur. δότε, δότωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε διδοίην, διδοίης, διδοίη, *utinam darem.*

Dual.

Dual. διδοίητον, διδοιήτην.
Plur. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδώκοιμι, *utinam dederim, vel dedissem.*

Aoristus primus, δώκαιμι.

Aoristus secundus.

Sing. εἴθε δοίην, δοίης, δοίη, *utinam dederim.*
Dual. δοίητον, δοιήτην.
Plur. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.
Atticè δῴην, δῴης, δῴη.

Futurum primum, δώσοιμι, *utinam dem.*

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, *si dem, vel darem.*
Dual. διδῶτον, διδῶτον.
Plur. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Præteritum Perfectum & Plusquamperfectum, ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, *si dederim, vel dedissem.*

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, *si dedero.*
Dual. δῶτον, δῶτον.
Plur. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

DIA-

DIALECTI HUJUS AORISTI.

Tertia persona singularis Jonicè δῷσι, Jones enim tertiis personis singularibus subjunctivorum vocis activæ sæpe addunt syllabam σι. Quidam scribunt δῶσι sine jota subscripto.

Tertia pluralis poëticè δώωσι, sic γνώωσι, noverint, *a γνῶμι, ut pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur, δώω, δώῃς, δώῃ, Jonicè δώησι.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, διδόναι, dare.
Perfectum & Plusquamperfectum, δεδωκέναι, dedisse.
Aoristus primus, δῶκαι.
Aoristus secundus, δοῦναι, dedisse.
Futurum primum, δώσειν, daturum.

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ διδοὺς, διδόντος, qui dat, vel dabat.
ἡ διδοῦσα, διδούσης.
τὸ διδὸν, διδόντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδωκὼς, qui dedit.
Aoristus primus, δώκας, δώκασα, δῶκαν.
Futurum primum, δώσων, δώσουσα, δῶσον, daturus.

Aori-

Aoristus secundus.

ὁ δοὺς, δόντος, *qui dedit.*
ἡ δοῦσα, δούσης.
τὸ δὸν, δόντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens.

Sing. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *tribuor.*
Dual. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
Plur. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

ANNOTAT.

Passiva significatio hujus verbi explicari potest, partim per verbum tribuor, *partim per tempora passiva verbi* do, *ubi quidem ea habet.*

Imperfectum.

Sing. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο, *dabor.*
Dual. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
Plur. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, *datus sum.*
Plusquamperfectum, ἐδεδόμην, *datus eram.*
Aoristus primus, ἐδόθην, *datus sum.*
Futurum primum, δοθήσομαι, *dabor.*
Paulò post Futurum, δεδόσομαι, *mox dabor.*

IMPE-

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δίδοσο, διδόσθω, *dare.*
Dual. δίδοσθον, διδόσθων.
Plur. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum.

Sing. δέδοσο, δεδόσθω, *datus sis, vel fueris.*
Dual. δέδοσθον, δεδόσθων.
Plur. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Aoristus primus, δόθητι, δοθήτω, *dare.*

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *utinam darer.*
Dual. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
Plur. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, *utinam datus fuerim, vel fuissem.*

Aoristus primus, εἴθε δοθείην, δοθείης, δοθείη, *utinam datus fuerim.*

Futurum primum, εἴθε δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *utinam darer.*

Paulò post Futurum, εἴθε δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *utinam mox darer.*

SUB-

SUBJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *si darer.*

Dual. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.

Plur. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, *si datus fuerim, vel fuissem.*

Aoristus primus, ἐὰν δοθῶ, ῇς, ῇ, *si datus fuero.*

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, δίδοσθαι, *dari.*

Perfectum & Plusquamperfectum, δεδόσθαι, *datum esse.*

Aoristus primus, δοθῆναι, *datum esse.*

Futurum primum, δοθήσεσθαι, *datum iri.*

Paulò post Futurum, δεδόσεσθαι, *mox datum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον, *qui datur, vel dabatur.*

Perfectum & Plusquamperfectum, ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον, *datus.*

Aoristus primus, ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν, *datus.*

Futurum primum, ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον, *dandus.*

Paulò post Futurum, δεδοσόμενος, *mox dandus.*

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum uſitatus, Aoriſtus vero ſecundus ſic inflectitur.

INDICATIVUS.

Sing. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο, *dedi.*
Dual. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
Plur. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVUS.

Sing. δόσο, δόσθω, *dederis.*
Dual. δόσθον, δόσθων.
Plur. δόσθε, δόσθωσαν.

OPTATIVUS.

Sing. εἴθε δοίμην, δοῖο, δοῖτο, *utinam dederim.*
Dual. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
Plur. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

SUB-

SUBJUNCTIVUS.

Sing. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, *si dedero*.
Dual. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
Plur. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitivus, δόσθαι, *dedisse*.
Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον, *qui dedit*.
Futurum primum per omnes modos, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος, *dabo*.

PARADIGMA QUARTÆ CONJUGATIONIS VERBORUM IN MI.

Continet hæc conjugatio verba in Mi, facta à circumflexis in *υω*: δεικνύω, δείκνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens.

Sing. δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι, *ostendo*.
Dual. δείκνυτον, δείκνυτον.
Plur. δείκνυμεν, δείκνυτε, δεικνῦσι.

Imperfectum.

Sing. ἐδείκνυν, ἐδείκνυς, ἐδείκνυ, *ostendebam*.
Dual. ἐδείκνυτον, ἐδεικνύτην.
Plur. ἐδείκνυμεν, ἐδείκνυτε, ἐδείκνυσαν.

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δείκνυθι, δεικνύτω, *ostende.*
Dual. δείκνυτον, δεικνύτων.
Plur. δείκνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, δεικνύναι, *ostendere.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ δεικνὺς, τοῦ δεικνύντος, *ostendens.*
ἡ δεικνῦσα, τῆς δεικνύσης.
τὸ δεικνὺν, τοῦ δεικνύντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens.

Sing. δείκνυμαι, δείκνυσαι, δείκνυται, *ostendor.*
Dual. δεικνύμεθον, δείκνυσθον, δείκνυσθον.
Plur. δεικνύμεθα, δείκνυσθε, δείκνυνται.

Imperfectum.

Sing. ἐδεικνύμην, ἐδείκνυσο, ἐδείκνυτο, *ostendebar.*
Dual. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυσθον, ἐδεικνύσθην.
Plur. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυντο.

IMPE-

IMPERATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. δείκνυσο, δεικνύσθω, *ostendere.*
Dual. δείκνυσθον, δεικνύσθων.
Plur. δείκνυσθε, δεικνύσθωσαν.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, δείκνυσθαι, *ostendi.*

PARTICIPIUM.

Præsens & Imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, *qui ostenditur, vel ostendebatur.*

Reliquis temporibus carent verba polysyllaba hujus conjugationis. Dissyllaba vero futurum & Aoristum secundum habent, κλῦμι, κλύσω, ἔκλυν, *audio:* δύω, δύσω, ἔδυν, *subeo, ingredior.* Possunt tamen pleraque & præcipuè polysyllaba in Mi, defectum hunc temporum aliunde resarcire, ut δείκνυμι, à δεικνύω vel δείκω, futurum, δείξω, Aoristus primus, ἔδειξα. Sic ζεύγνυμι, *jungo*, à ζευγνύω, ζεύγω, futurum, ζεύξω, Aoristus primus, ἔζευξα, Aoristus secundus, ἔζυγον.

CAPUT XVI.

DE MODO POTENTIALI ET CONCESSIVO SEU PERMISSIVO.

Præter modos verborum hactenus explicatos usurpantur tam à Græcis quàm à Latinis modus potentialis, & permissivus, seu concessivus, qui multum elegantiæ ornatusque orationi conciliant, ut intelligere licet ex illis, quæ de his modis fusè & eruditè disputat Emmanuel in sua Grammatica, in scholiis primæ conjugationis. Licet autem voce & syllabis verba horum modorum non discrepent à verbis indicativi, vel optativi, vel subjunctivi: ut amem, amarem, amaverim, amavissem, *sensu tamen & vi multum discrepant, ut planum fit iis exemplis veterum auctorum, quæ magno numero adducit Emmanuel.*

Cæterum quoniam isti modi apud Græcos usitatissimi sunt, & in quovis auctore frequentissimè occurrunt; hîc, explicatis jam aliis modis; breviter natura illorùm declaranda videtur, ducto initio à modo potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, &, ut Priscianus libro decimo octavo loquitur, possibilitatem significet, solet enim explicari verbo possum, *apud Latinos & Græcos. Ut :* Quis Martem tunica tectum adamantina dignè scripserit? *id est,* scribere possit *vel* poterit. *Sic Græcè:* τίς Ἄρην ἀδαμάντινον χιτῶ-

χιτῶνα ἠμφιεσμένον ἀξίως γράψειεν ἄν: *hoc est*, γράφειν δύναιτο, ἢ δυνήσεται.

Utuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium ferè aliorum modorum, sive potentia, sive dubitatio significetur, adhibita particula ἄν *&* ἄρα: *quamvis hac rarius, & ferè tantùm in dubitatione, constatque his temporibus præsenti, imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, Aoristo, & futuro.*

POTENTIALIS MODI TEMPUS, PRÆSENS ET IMPERFECTUM.

Τύπτοιμι, verberem *vel* verberarem, *id est*, verberare possim, si velim.

Τύπτοιμι, ἄν τὸν παῖδα, εἰ θέλω.

Εὐχοίμην ἄν, optem, *id est*, optare possim, optare velim. *Sic Virg. 2. Æneid.*

Quis cladem illius noctis, quis funera fando,
Explicet? aut possit lachrymis æquare labores?

Τίς τὰς φόνους τῆς νυκτὸς ἐκείνης καταριθμήσειεν ἄν, καὶ δάκρυσι τὰς πόνους ἐξισώσειεν, ἢ ἐξισοῦν δύναιτο;

In his locis verba hæc præsens tempus modi potentialis significant, vel etiam imperfectum, ut apud Isocratem ad Demon. τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν ἤυξαιο περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σαυτοῦ παῖδας, talis esto in parentes, quales optas vel optares tuos in te esse liberos.

Neque tantùm præsenti optativi vel Aoristo Æolico, vel Aoristo medio utuntur pro præsenti & imperfecto modi potentialis, sed etiam aliis, ut Aoristo se-

 cundo,

cundo, ὀ καταθείην ἂν τοῦτο τὸ ἀγγεῖον, non deponam, vel non deponerem hoc vas.

Item imperfecto indicativi, οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, non dicerem hoc.

Præterea conjunctivo, καλὸν ἂν ᾖ, pulchrum sit.

Ad hæc futuro optativi, τί πράξοι ἂν ἐννοεῖν ἤρξατο, quid ageret cogitare cœpit.

Denique Aoristo indicativi, τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν, quis tam agrestis est, qui hoc facere possit?

Dubitationem verò significat modus hic in his locis. Virgil, 1. Æneid. O quam te memorem virgo? namque haud tibi vultus Mortalis.

Memorem, *præsens modi potentialis exprimitur Græcè*, εἴποιμι ἄρα: Eloquár an sileam? εἴποιμι ἢ ἄρα σιωπήσω; *ubi vides indicativi futurum adhibitum*, *ut & in hoc*, *præsens*: λέγει ἄρα, *diceret*, *Virg. 6.* Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum, Diceret. *Quamvis etiam per optativum exprimi possit*: λέγοι ἄρα.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum modi potentialis est τετύφοιμι, verberaverim *vel* verberavissem. *Utuntur etiam pro hoc tempore tam communibus Aoristis*, *quàm Æolico. Si quis Virgilianum illud Æneid. 9.*

> *Unus homo & vestris ô cives undique septus*
> *Aggeribus*, *tantas strages impunè per urbem*
> *Ediderit? Juvenum primos tot miserit orco?*

Græcè exprimere velit, *Aoristis tam communibus quàm Æolico uti licebit*: εἷς ἀνὴρ καὶ τοῖς τείχεσιν ἡμῶν

ἡμῶν κεκλεισμένος, ὦ πολῖται, τοσοῦτον ὄλεθρον καὶ τοσαύτας σφαγὰς ἀδεῶς ἐν τῇ πόλει ἐξαπεργάσαιτο, καὶ πρώτους τῆς νεότητος εἰς ᾅδου καταπέμψαιτο ἢ καταβάλοιτο; *vel præterito:* οὗτοσὶ τὴν μητέρα τετυφὼς ἂν εἴη; *vel sine periphrasi,* τετύφοι; Hiccine matrem verberaverit?

Plusquamperfectum sæpè exprimunt per Aoristos indicativi, ἐδίδαξα ἢ ἐδιδαξάμην ἄν, εἰ μαθεῖν ἠθέλησας, docuissem, *id est,* docere potuissem, *si discere voluisses.* ἔδωκεν ἂν τὸ γέρας τῷ ξένῳ, dedisset utique munus hospiti. *Vel etiam per imperfectum,* οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀντιπαρατάττεσθαι, non potuissem resistere. *Vel plusquamperfectum:* ἠκηκόειν ἂν νέον ἀκρόαμα ἢ νέου ἀκροάματος, εἰ παρεγενόμην, audivissem novum acroama si adfuissem. *Faciunt id ipsum Latini interdum. Horatius:* Me truncus illapsus cerebro sustulerat, *pro* sustulisset, *id est,* tollere potuisset, εἵλετο ἄν. *Et Quintil.* Excæcaveram, *pro* excæcavissem, *dixit.*

Dubitatio per plusquamperfectum cum particula ἆρα *exprimitur:* ἠρώτων εἰ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ νυκτερινῷ συνεδρίῳ ἐγεγόνει ἆρα, quærebam num frater in nocturno conventu fuisset.

Futurum modi hujus est τύψοιμι, verberaverim. οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο, non crediderim hoc. οὐ τύψοιμι τὸν εὐεργέτην, non verberaverim bene de me meritum. *Rectè tamen usurpabimus quoque Aoristos pro hoc tempore, cùm & ipsi sæpe futurum significent, ut suo loco docuimus. Et hæc de modo potentiali.*

Modi permissivi seu concessivi præsens & imperfectum, τύπτοιμι, *vel* τύπτω, τύπτῃς, verberem, *vel* verberarem. ὄλοιτο, pereat. ἐδὲν ἀλεγίζω, ἐδὲν μέλειμοι, nihil laboro, vapulet, non prohibeo, τύπτοιτο, ἐ κωλύω, ἐδὲν πρὸς ἐμὲ. *In imperfecto vix fingi potest exemplum, ubi mera sit & pura concessio & permissio sine admixta potentia; ut si dicas* ὄλοιτο ἂν, periret. ἐκ ἀλγήσω, non dolebo. *Habet tamen admixtam hoc tempus concessionem, ratione cujus ad hoc tempus hujus modi spectare potest, hoc scilicet sensu*; perire posset, esto, quid tum?

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, τετύφοιμι, verberaverim, *vel* verberavissem. *Possumus pro his temporibus uti optativo, & plusquamperfecto indicativi*, τύψαιμι, τυψαίμην ἂν, verberaverim. τύψειεν ἂν, verberaverit, quid tum? sit ita. ἐτετύφειν ἂν τὸν κακὄργον, percussissem malefactorem. *Spectat huc illud Virgilii 4. Æneid. Verum anceps pugna fuerat fortuna; fuisset*, ἔιη ἄρα. ἐγεγόνει ἄρα.

Futurum est τύψοιμι, verberavero, *vel* verberaverim. ἐκ ἀσφαλὲς ἐλθεῖν τὸν δἔλον, ἵνα μὴ τυφθῇ ὑπ' ἐμἔ, non tutum est, venire servum, ne verberetur à me. ἐλθέτω, veniat. τύψοιμι ἂν αὐτὸν, verberavero illum. *Quid tum postea? Pro concessione valde frequens est imperativi usus, ut suprà in imperativo monuimus.*

Omittitur autem interdum ἂν, *tam in modo potentiali, quam permissivo*, καὶ ἄχρι χειρῶν πρἔχώρησε τὸ πρᾶγμα, processisset res usque ad manus. *Ubi* ἂν *subintelligitur. Neque tamen ubi-*

cun-

cunque reperitur particula ἂν, ibi vel concessionem, vel potentiam significat: alia enim multa officia habet & munia, ut in Syntaxi explicabitur. Usus verò sum in his modis declarandis exemplis iis, quibus tota vis horum modorum, quorum tantus est usus & decor in oratione, potissimum declarari videbatur. Diligentium præceptorum erit ea; quæ hic dicta sunt; & alia quæ prætermissa, in explicatione auctorum juventuti sedulò demonstrare. Id quod facilè erit, perlectis prius etiam illis, quæ de his modis accuratè tradit Emmanuel.

Illud ad extremum sedulò observetur, Græcos non esse tam religiosos in observandis verbi activi & passivi discriminibus & diversis significationibus, atque Latinos. Sæpe enim verbum passivum accipiunt activè, & contra verbum activum sæpe accipiunt passivè: μετέβαλεν, μεταβαλὼν, καθεςῶτα, ἥλων, ἑάλων, ἁλοὺς, ἁλῶναι, *ab* ἁλῶμαι, capior.

CAPUT XVII.

DE VERBALIBUS.

Nunc tandem explicatis omnibus verbis, eorumque temporibus, dicendum est de nominibus verbalibus sic appellatis, quod à verbis formentur; à quibus autem & quomodo, sic habeto.

A prima perſona perfecti paſſivi, fiunt finita in μα, μος, μων, ablato augmento, & μαι in μα, vel μος, vel μων converſo. πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, *facio*. πρᾶγμα, *res*. ἔψαλμαι, à ψάλλω, *cano*. ψαλμὸς, *Pſalmus*. μέμνημαι, *memini*. μνήμων, *memor*. νενόημαι, à νοέω, *intelligo*. νοήμων, *intelligens*.

ANNOTAT.

Solent tam in hac, quàm in aliis perſonis nonnullæ interdum literæ, quæ μαι *antecedunt, vel omnino abjici, vel in alias mutari: Non enim ab* ἔσπαρμαι, ſatus ſum, σπάρμα *deducitur, ſed* σπέρμα, ſemen. *Neque à* τέθειμαι, θεῖμα, *ſed* θέμα; *neque à ſecunda,* τέθεισαι, θεῖσις, *ſed* θέσις. *Neque à tertia,* τέθειται, θείτης, *ſed* θέτης, poſitor. *Sic ab eodem diverſo reſpectu ad præteritum, fit* ἀνάθεμα, devotus diris, *ſeu* κατάρατος, *&* ἀνάθημα, donum in loco ſacro ſuſpenſum: *Illud à præterito* ἀνατέθειμαι, *ablato jota, ex* ει: *hoc quaſi ab* ἀνατέθημαι, *quod eſt regulare præteritum, niſi Bœoticum illud prævaluiſſet. Sic* σχῆμα, figura, habitus, *fit ab* ἔσχημαι, σχέσις *verò ab* ἔσχεμαι, ἔσχεσαι.

A ſecunda perſona præteriti paſſivi formantur verbalia in ις, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις, *dictio*.

Et in ια, ſed ferè cum particulis α, ευ, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, *judicandi imperitia*. τέταξαι, ἀταξία, *confuſio*. πέπραξαι, εὐπραξία, *felicitas*. δυσπραξία, *infelicitas*. Et ſine his particulis; φλέγμανσις, φλεγμασία, *inflam-*

flammatio, à φλεγμαίνω, *inflammo*. ξήρανσις, *arefactio*, ξηρασία, à ξηραίνω, *arefacio*, *exsicco*. ὕγρανσις, & ὑγρασία, *humectatio*, ab ὑγραίνω, *humecto*.

A tertia persona verbalia in της, τος, κος, τωρ, τηρ, τηριον, τρον: πεποίημαι, ποίημα, *poëma*, πεποίηται, ποίησις, *poësis*, πεποίηται, ποιητής, *poëta*. ἔφθαρμαι, à φθείρω, *corruptus sum*, ἔφθαρται, φθαρτὸς, *corruptioni obnoxius*, hinc φθαρτικός. Sic διάλεκτος, διαλεκτικός. κεχάρακται, à χαράττω, *insculpo*, *signo*. χαρακτὴρ, *nota*, *insigne*. κέκτηται, à κτάομαι, *possideo*, κτήτωρ, *possessor*. ἔκτισαι, *creatus est*, à κτίζομαι, κτίστωρ, *creator*. πέποται, à πώω, seu πίνω, *poto*, ποτήριον, *poculum*. δεδίδακται, à διδάσκω, *doceo*, δίδακτρον, *merces docendi*.

Formantur etiam ab hac persona verbalia in τέον: τέτυπται, τυπτέον, *verberandum est*. γέγραπται, γραπτέον, *scribendum est*; quæ si tribus generibus varientur, loco gerundiorum erunt: ὁ τυπτέος, γραπτέος, *verberandus*, *scribendus*, ἡ τυπτέα, γραπτέα, *verberanda*, *scribenda*, τὸ τυπτέον, γραπτέον, *verberandum*, *scribendum*.

Formantur præterea à verbalibus primæ personæ alia in κὸς: ut μνήμων, *memor*, μνημονικὸς, ἁμάρτημα μνημονικὸν, *lapsus memoriæ*. πρᾶγμα, *res*, *negotium*, πραγματικὸς, *negotiosus*. γράμμα, *litera*, γραμματικὸς, & similia.

A Præ-

A Præterito medio deducuntur verbalia masculina in ος: λέγω, *dico*, λέλογα, λόγος, *oratio*. τέμνω, *seco*, τέτομα, τόμος, *sectio*, & in ευς, τίκτω, τέτοκα, *genui*, *peperi*. τοκεὺς, *genitor*, *parens*. Sic γέγονα, γονεὺς, *parens*.

Item fœminina in η, τρέπω, *verto*, τέτροπα. Inde fit non tantùm τρόπος, sed & τροπὴ, *versio*, *conversio*. Sic τρέφω, *nutrio*, τέτροφα, τροφὴ. φεύγω, *fugio*, πέφυγα, φυγὴ, *fuga*.

ANNOTAT.

Formant nonnulli à præsenti quoque verbalia: βασιλεύω, regno, βασιλεία, regnum. δουλεύω, servio, δουλεία, servitus. *Verùm hæc & similia æquè commodè formari possunt aliunde, ut suo loco dictum est. Plurimum porrò ad copiam verborum conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere: Vix enim ullum verbum invenies, quod saltem unum verbale ab aliquo tempore tibi non suppeditet.*

CAPUT XVIII.

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS IN Ω.

Quodnam sit inter hæc duo verborum genera discrimen, notum est ex Grammatica Latina. Nam defectivum illud dicitur, quod aliquibus personis

nis vel temporibus destituitur: Anomalum propriè illud est, quod cùm ferè conjugetur per omnia tempora, non tamen conjugatur æqualiter, cùm à variis verbis, quasi subsidium petat, ut omnia sua tempora expleat; sicut fero, *apud Latinos & Græcos. Nos hìc omnia bujus classis verba, anomalorum nomine complectemur, sive propriè sint anomala sive impersonalia, sive defectiva; sive utrumque simul.*

Anomalorum igitur duo sunt genera, quædam in ω, *quædam verò in* μι, *sub quibus etiam intelligi volo impersonalia, quibus non est una terminatio, sed varia.*

De Anomalis in μι *agemus capite sequenti. Nunc de prioribus: in quorum numero ponimus omnia illa verba, quæ præsens & imperfectum habent, reliqua verò tempora vel omnino non habent, vel aliunde mutuantur, quo fit ut nunquam regulariter ultra imperfectum conjugentur.*

Ex quibus primò occurrunt verba in άνω *&* άνομαι: λαμβάνω, accipio. λαγχάνω, sortior. λανθάνω, lateo. μανθάνω, disco. κιχάνω, invenio. αἰσθάνομαι, sentio: *quæ omnia derivata sunt, & partim quidem fiunt à verbis inusitatis circumflexis in* έω *&* έομαι, *mutato* ε *in* α, *& interposito* ν, κιχέω, κιχάνω. αὐξέω, αὐξάνω, augeo, cresco. ἁμαρτέω, ἁμαρτάνω, pecco. βλαστέω, βλαστάνω, germino. αἰσθέομαι, αἰσθάνομαι, sentio. ἀπεχθέομαι, ἀπεχθάνομαι, invisus sum. *Et hæc verba accipiunt omnia sua tempora præter præsens & imperfectum à suis primitivis:* βλαστάνω, ἔβλαστον, βλαστήσω, ἐβλάστησα. αὐξάνω,

αὐξήσω, ηὔξησα. αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ᾔσθημαι, ᾔσθησαι, ᾔσθηται. ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι, *Aor. 2. activus* ἥμαρτον.

Partim verò fiunt verba in ανω *à Barytonis inusitatis; verso* ω *in* ανω, *& aliis mutationibus factis:* λήθω, λανθάνω, lateo. λήβω, λαμβάνω, accipio. λήχω, λαγχάνω, sortior. μήθω, μανθάνω, disco, *quamvis hoc potius à circumflexo* μαθέω *sit formandum, cùm futurum ejus sit* μαθήσω, *præterit.* μεμάθηκα. φθάνω *tamen fit à* φθάω, prævenio. κλάνω, frango, *à* κλάω. *Et hæc sua tempora accipiunt à suis primitivis:* λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, λήψομαι, ἔληψα, ἔλαβον, λέληφα, *vel* εἴληφα, λέλημμαι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio. λαγχάνω, sortior. ἐλάγχανον, λήξω, ἔληξα, *Aorist. 2.* ἔλαχον, *med.* ἐλαχόμην.

Alia in ανω *fiunt ab usitatis in præsenti, à* ἁνδάνω, placeo, *ab* ἅδω. *Sic* τυγχάνω, sum, consequor, *à* τεύχω. πυνθάνομαι, interrogo, *à poëtico*, πεύθομαι. φυγγάνω, *à* φεύγω, fugio.

Secundo, non conjugantur ultra imperfectum verba in εινω, *hyperdissyllaba*, φαείνω, luceo, appareo. ἐρεείνω, interrogo. ἀλεείνω, vito, *quorum defectum resarcire possunt verba*, φαίνω, ἐρωτάω, *vel* ἔρομαι, ἀλεύω.

Dissyllaba, quorum pauca admodum reperias, legitimè conjugantur, θείνω, percutio. κτείνω, occido. στείνω, arcto. τείνω, tendo, extendo.

Excipit Antesignanus hæc tria: βείνω, co.:o. ἴνω, tego, vestio, *&* σείνομαι, lædo.

Ter

Tertio, verba in ειω, à futuro plerumque formata, latinisque desiderativis respondentia: γαμησείω, nupturio, γαμέω, γαμήσω, γαμησείω. πολεμέω, πολεμήσω, bellabo, πολεμησείω, bellaturio. βρόω, *seu* βρώσκω, βρώσω, edo, βρωσείω, esurio. ὄπτω, *seu* ὄπτομαι, video, ὄψω, ὀψείω, videre desidero.

Quædam hujus generis formantur à præsenti κρατῶ, κρατεῖω, teneo, vinco. τελῶ, perficio, τελείω. *Magis tamen desiderativa sunt, quæ à futuro sunt. Nam illa à præsenti ferè habent eandem significationem cum primitivis, imò passim verba circumflexa in εω efferunt Poëtæ per ειω:* ἐρείω, *pro* ἐρέω, dico, interrogo, ἐρείομεν, *pro* ἐρέομεν, interrogamus. ῥείω, fluo, *pro* ῥέω. νεικείω, *pro* νεικέω, jurgor.

Mutuantur autem hæc & similia sua tempora à primitivis, sicut apud Latinos, verba inchoativa, calesco, frigesco, floresco, à caleo, frigeo, floreo, *licet appetentiam & desiderium significare non videantur, nisi in præsenti & imperfecto.*

Porrò verba in ειω, quæ aliunde non formantur, legitimè per omnes modos & tempora conjugantur, κλείω, κλείσω, κέκλεικα, claudo. σείω, moveo, quatio, σείσω, σέσεικα.

Quarto, desiderativa in αω, μαθητιάω, discere cupio. στρατηγιάω, exercitum ducare cupio. θανατάω, *seu* θανατιάω, mori cupio. βασιλειάω, regnaturio. *Et frequentativa in αω,* πνευστιάω, crebro anhelitum duco. ἰκτάω, ventito. μητιάω, consulto. φυσιάω, anhelo, *à quo tamen*

Aor.

Aoristus, ἐφυσίασε. *Adde his imitativa:* κελαινιάω, nigrico. χιάω, niveus sum. *Et poëtica*, ἐρχατόω, cohibeo. ἰχανάω, detineo.

Quinto, *verba in* αθω, αζω, εθω, υθω, *ut* ἀμυνάθω, *ab* ἀμύνω, defendo, ulciscor. διωκάθω, *à* διώκω, persequor. εἰργάθω, *ab* εἴργω, arceo. κιάθω, *à* κίω, vado. τρέχω, curro, τρεχάζω. κύπτω, κυπτάζω, inclino me, cunctor. φλεγέθω, uro, *à* φλέγω. σχέθω, *à* σχέω, habeo. φθινύθω, *à* φθινύω, corrumpo. μινύθω, *à* μινύω, minuo.

Sexto, *verba in* υιω: ὀπυίω, vorem habeo. ἀγυίω, per viam officiose deduco, *seu* per plateas. ἀλυίω, in angustiis versor. *Licet enim à priori Grammatici*, *cùm dant exempla sextæ conjugationis Barytonæ*, *deducere soleant futurum & præteritum*, *id tamen tantum eò fit*, *ut ostendant*, *quo pacto horum verborum tempora formanda forent*, *si usitata essent. Reperitur tamen apud Aristoph. in Acharn.* ὀπύσει, *rejecta subjunctiva diphthongi.*

His adde verba polysyllaba in υω: δεικνύω, ostendo. πηγνύω, compingo. ὀμνύω, juro. ῥηγνύω, rumpo. σβεννύω, extinguo. ζευγνύω, jungo, *& similia*, *ex quibus verba in* μι *formantur:* δείκνυμι, πήγνυμι, ὄμνυμι.

Sumunt autem sua tempora à Barytonis ferè inusitatis, δείκω, δείξω, ἔδειξα, πήγω, πήξω, ἔπηξα, *Aorist.* 2. ἔπαγον, ὀμόω, ὀμόσω, ῥήγω, ῥήξω, ἔῤῥηξα, *Aorist.* 2. ἔῤῥαγον.

Septimo, *verba in* σκω, ξω, χθω: *& illa quidem in* σκω *ferè sunt derivata à verbis in* οω, αω, οω,

οω, *à quibus etiam ſumunt ſua tempora:* ἀρέω, ἀρέσκω, placeo. εὑρέω, εὑρίσκω, invenio. ςερέω, ςερίσκω, privo. τελέω, τελίσκω, perficio. μολέω, μολίσκω, venio. *In his enim poſtremis ε ſimplicis mutatur in jota,* γηράω, γηράσκω, ſeneſco. Φάω, Φάσκω, *& addita reduplicatione* πιΦάσκω *vel* πιΦαύσκω, dico. ἡβάω, ἡβάσκω, juveneſco, pubeſco. βιόω, vivo, βιώσκω. βρόω, *vel* βρώω, βρώσκω, edo, *& addita reduplicatione* βιβρώσκω. *Sicut* τρώω, τρώσω, τιτρώσκω, vulnero. *Et in ſecunda conjugatione* δράω, διδράσκω, fugio, *& in futuro* διδράσω, *manet enim nonnunquam reduplicatio in futuro.*

Aptius verò formantur illa verba in σκω, *quæ* ω, *aut* η *in præſenti habent, à futuro, quàm à præſenti ſimplici: ut* βρώσκω, *à* βρώσω. κικλήσκω, voco, *à futuro* καλέσω, καλήσω, κλήσω, κλήσκω, *& cum reduplicatione,* κικλήσκω, voco. *Sic à* μνάω, μνήσω, μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, ἀναμιμνήσκομαι, recordor, in memoriam revoco. *Sic* θνάω, *ſeu* θνέω, θνήσω, θνήσκω, morior. γνόω, γνώσω, γιγνώσκω, cognoſco. *Adde prædictis quæ* υ *habent,* ἀλύσκω, vito, *ab* ἀλύω, erro. τιτύσκω, *vel* τιτύσκομαι, dirigo, accuratè collimo; *quamvis* θνήσκω *&* ἀλύσκω, *videantur regularia:* θνήξομαι, ἀλύξω.

Nonnulla in σκω, *à præſenti Barytono fiunt: Ut* ῥίπτω, ῥιπτάσκω, projicio. *Facilè autem erit internoſcere, unde verbum in* σκω *ſua tempora petat. Nam ſi in præſenti habet* ε *aut* ι, *ſumet à verbo quopiam in* εω, ἁλίσκω *tamen ab* ἁλόω, ἁλώσω, capio.

Si α, sumet à verbo in αω, nisi fiat à præsenti alicujus Barytoni: si ω, sumet à verbo in οω: si η, sumet vel à verbis in εω, vel αω. Sic ὀλέκω, pereo, *ab inusitato* ὀλέω, ὀλέσω.

Si habeat υ, à verbo in υω vel simili, ut ῥύσκομαι, à ῥύω, libero. μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκομαι, inebrior.

At verba in ξω *&* ψω, αὔξω, cresco. ἀλέξω, arceo, juvo. ἕψω, concoquo, *à circumflexis,* αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω, *facta sunt, ac proinde ab illis quoque tempora sumunt,* αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω. *Quod in aliis plurimis accidit:* βούλομαι, βουλήσομαι, volo. οἴομαι, οἰήσομαι, puto. οἴχομαι, abeo, οἰχήσομαι. μάχομαι, pugno, μαχήσομαι, *vel* μαχέσομαι. ἄχθομαι, gravor, ἀχθήσομαι *&* ἀχθέσομαι.

His annumerabis verba in ιζω, *à circumflexis ducta, eadem significatione servata,* προκαλέω, προκαλῶ, προκαλίζω, voco, provoco. νεμεσάω, indignor, νεμεσίζω. πολεμέω, πολεμίζω, bello. στοναχέω, στοναχίζω, gemo, *& similia.*

Spectant huc etiam verba, quæ ab aliorum futuris fiunt: ἄξω, duco. ὄρσω, concito. δύσω, ingredior: *fiunt enim præsentia ex futuris verborum* ἄγω, ὄρω, δύω.

Octavo, verba in λδω, νδω, μβω, ρβω, *&* εβω: μέλδω, ἔμελδον, elixo. σπένδω, ἔσπενδον, libo. κυλίνδω, κυλινδήσω, *à* κυλινδῶ, *vel* κυλίσω, *à* κυλίω. ῥέμβω, circumago. φέρβω, pasco. σέβω, colo.

Nono,

Nono, verba quorum reduplicatio desinit in liquidam, φαίνω, luceo. παμφαίνω, pelluceo, totus luceo. μαίρω, μαρμαίρω, rutilo, splendeo. καρκαίρω, vibro. μερίζω, divido. μερμηρίζω, solicitè cogito: *Legitur tamen* μέρμηριξε. μορμύρω, murmuro. βαίνω, βαμβαίνω, inarticulatè loquor, balbutio.

Decimo, ultra imperfectum non conjugantur verba, quæ ante ω mutam cum liquida habent, δάκνω, mordeo. ὀλφω, debeo, *& quæ per pleonasmum sunt facta, cujuscunque literæ additione*: τίκτω, pario, *à* τέκω. μίμνω, *seu* μένω, maneo, *à* μένω. ἵκω, venio, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι. ἕπομαι, ἕσπομαι, sequor. ἐνέπω, dico, ἐνίσπω. ἕπω, dico, ἕσπω; *hinc* ἕσπετε, dicite. ἔχω, habeo, ἴχω, *& similia, quorum nonnulla ε simplicis retinent: nonnulla mutant in jota, ut in exemplis patet: Sic* αἴρω, tollo, ἀρῶ, tollam; *hinc* ἄρνω, ἄρνυμι.

Defectiva itidem sunt quæ bis, ter, quaterve derivantur: ἐρύω, ἐρύσω, traho. *Inde fiunt defectiva*, ἐρύκω, ἐρυκάνω, ἐρυκανέω.

Undecimo, quædam in αίνω: *ut* βαίνω, vado. *Futurum* βήσω, *à* βάω. *Sic* ἐριδαίνω, contendo. τιταίνω, tendo. λυσσαίνω, rabie æstuo. ὀλισθαίνω, labor. ὀσφραίνομαι, odorot, *à* λυσσάω, ὀλισθέω, ὀσφράομαι.

Duodecimo, verba quæ fiunt à præteritis: φρίττω, horreo, cohorreo, πέφρικα; *hinc* πεφρίκω, horresco. πείθω, persuadeo, *præterit. med.* πέποιθα; *hinc præsens*, πεποιθέω, confido, *&* πεποίθω. γρηγορέω, vigilo, ἐγρήγορα; *hinc præ-*

sens; ἐγρηγορῶ. *Id tamen non est perpetuum. Nam à* κράζω, clamo, *fit præterit. med.* κέκραγα; *hinc verbum* κεκράγω, clamo: *Aoristus primus*, ἐκέκραξα. *Sic à præterito* ἕστακα, *fit præsens* ἑστήκω, sto, *cujus plusquamperfectum medium est* εἱστήκειν, steteram.

Sunt & alia anomala, quæ cùm primo aspectu non videantur esse anomala, plus tamen anomaliæ, quàm ulla alia habent. Cujusmodi est φέρω, *verbi gratia, quod ab* οἴω, ἐνέγκω *&* ἐνέχω *tempora mutuatur, ita ut hæc tria verba unum integrum verbum constituant:* φέρω, ἔφερον, *futurum*, οἴσω, *Aor.* 1. ἤνεγκα, *Aor.* 2. ἤνεγκον, *præterit. med.* ἤνοχα, *& Attica repetitione*, ἐνήνοχα, *Aor.* 1. *passivi* ἠνέχθην, *futurum*, ἐνεχθήσομαι.

Quædam licet regulariter conjugentur in nonnullis temporibus ultra imperfectum, in aliis tamen aliquid peculiare habent γαμέω, γαμήσω, ἔγημα, *pro* ἐγάμησα.

CAPUT XIX.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Multa fiunt anomala ab εω, quod vario spiritu varia significat. Interdum spiritu tenui idem est quod ὑπάρχω; qua notione fit ab illo verbum substantivum, εἰμὶ, *sum*; absque

que reduplicatione; ε non mutatur in η, sed adsciscit sibi jota, ut differat εἰμὶ, *sum*, ab ἡμὶ, *dico*. Acuitur ultima, ut differat ab εἶμι, quod est *vado*. Nam juxta communem regulam dicendum esset εἶμι, ut γνῶμι, *cognosco*, κλῦμι, *audio*. Conjugatur autem hoc modo.

INDICATIVI

Præsens.

Sing. εἰμὶ, *sum*, εἶ, *es*, ἐςὶ, *est*.
Dual. ἐςὸν, *estis vos duo*. ἐςὸν, *sunt illi duo*.
Plur. ἐσμὲν, *sumus*, ἐςὲ, *estis*, εἰσὶ, *sunt*.

DIALECTI PRÆSENTIS.

Doricè ἐμμὶ, *& Æolicè* ἦμι. *Secunda persona fit ab* ἔομαι, ἔει, *&* ἔῃ, *& per crasin*, εἶ. *Prima pluralis poëticè* ἐμὲν *&* εἰμὲν, *Doricè* εἰμές. *Secunda poëtice* ἐτέ. *Tertia Doricè* ἐντὶ, *Æolicè* εἶντι, *Jonicè* ἔασι, *Poëticè* ἔασσι.

Imperfectum.

Sing. ἦν, *eram*, ἦς, ἦ, vel ἦν.
Dual. ἦτον, ἤτην.
Plur. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

DIALECTI IMPERFECTI.

Prima persona Jonicè ἔα, *Poëticè* ἦα. *Unde etiam tertia*, ἦε, erat. *Atticè verò* ἦ, *crasi facta*, *ex* ἔα, *Poëticè quoque* ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, eram, eras, erat, *ut* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, ver-

 bera-

berabam. *Item* ἦιν *&* ἔον, ἔες, *per crasin* εἷς, *& Jonica dialysi*, ἔεις. *Praeterea* ἔην *&* ἤην. *Tertia persona Doricè* ἦς. *Secundæ additur syllaba*, ἦσθα, *poëticè* ἔησθα. *Nam personis in* σ *addunt Æoles* θα, ἔφησθα, εἴπησθα, dixeris. πίησθα, biberis.

Duali per pleonasmum fit ἦστον, ἤστην, *item* ἔτον *&* ἔστον.

Prima pluralis Doricè ἦμες. *Tertia per systolen*, ἔσαν *&* ἔσσαν, *& aliquando per syncopen* ἦν, *ut docet interpres Hesiodi.*

Plusquamperfectum.

Sing. ἤμην, *fueram*, ἦσο, ἦτο.
Dual. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.
Plur. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

Sing. ἔσομαι, *ero*, ἔσῃ, ἔσεται & ἔσαι.
Dual. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
Plur. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

DIALECTI FUTURI.

Poëticè ἔσσωμαι, ἔσσῃ, ἔσσεται, *Doricè* ἐσοῦμαι *&* ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, *& poëticè* ἐσσεῖται. *Secunda persona Jonicè* ἔσσεαι, *à tertia* ἔσσεται, *sublato* τ.

IMPERATIVI

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἔσο, vel ἴσθι, *es vel esto*, ἔστω, *sit vel esto.*

Dual.

Dual. ἔστον, *este vel estote vos duo*, ἔστων, *sint illi duo.*

Plur. ἔστε, *este vel estote*, ἔστωσαν, *sint.*

DIALECTI IMPERFECTI.

Poëticè ἔσσο, *pro* ἔσο, *&* ἤτω, *pro* ἔστω, *à Barytono* ἔω, sum. *In Imperativo* ἔε, *& crasi* εἶ; *hinc* πάρει, ades. *In tertia persona* εέτω, *& crasi duorum* εε *in* η, ἤτω.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. εἴθε εἴην, *utinam essem*, εἴης, εἴη.
Dual. εἴητον, εἰήτην.
Plur. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

DIALECTI HUJUS TEMPORIS.

Poëticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *à Barytono* ἔω. *Tertia pluralis* εἶεν, *per syncopen; à prima plurali* εἴημεν, *de qua syncope diximus in verbis Barytonis.*

Futurum.

Sing. ἐσοίμην, *sim*, ἔσοιο, ἔσοιτο.
Dual. ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
Plur. ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

Poëtice ἐσσοίμην, ἔσσοιο, ἔσσοιτο, sicut & in participio ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον.

CONJUNCTIVUS.

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἐὰν ὦ, *cum sim*, ᾖς, ᾖ.
Dual. ἦτον, ἦτον.
Plur. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIALECTI HUJUS TEMPORIS.

Jonicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, *Poëticè* εἴω, εἴῃς, εἴῃ. *Plurali* εἴωμεν, *& per systolen poëtis usitatam* εἴομεν. *Tertia persona singularis* ᾖ, *dicunt etiam Jones* ᾖσι *vel* εἴῃσι, *Æolicè secunda persona* ᾖσθα.

Aliqui tribuunt conjunctivo Aoristum primum medium, ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται.

INFINITIVUS.

Præsens & Imperfectum, εἶναι, *esse*.
Futurum, ἔσεσθαι, *fore*, *vel futurum esse*.

DIALECTI.

Doricè εἶμαι, ἦμεν & ἦμες; & *more aliorum verborum* ἔμεν, ἔμεναι, ἔμμεναι, εἴμεναι.

PARTICIPII.

Præsens & Imperfectum.

Masc. ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, *qui est*.
Fœm. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.
Neut. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

DIALECTI.

Jonicè ἰὼν, ἰόντος, ἰοῦσα, ἰούσης, ἰὸν, ἰόντος, *Doricè* ἴασσα, *pro* ἰοῦσα & ἶυσα, *pro* ἐοῦσα & ἶυντα, *pro* ὄντα, *Æolicè* ἶις, ἶντος, ἶισα, ἶισης, ἶν, ἶντος; *hinc* παρεὶς, παρέντος, præsens, τῶν παρέντων, *pro* παρόντων, præsentium.

Inflectuntur autem eodem modo, eademque dialectorum varietate composita ab εἰμὶ, ἔνειμι, *insum*, πάρειμι, *adsum*; & similia.

Εἶμαι à verbo ἴω, id est, πορεύομαι, *vado*.

INDICATIVI

Præsens.

Sing. εἶμι, *eo*, *seu vado*, εἶς vel εἶ, εἶσι.
Dual. ἴτον, ἴτον.
Plur. ἴμεν, ἴτε, εἶσι.

DIALECTI.

Fit εἶμι, *ab* ἔω, εἴω, & *subtracto* ε, ἴω, ἶμι & ἴημι, *si* η *interponas*, *à quo tertia singularis* ἴησι, it, vadit. *Tertia pluralis Jonicè* ἴασι; *hinc* προσίασι, adeunt. εἰσίασι, ineunt. ἐξίασι, exeunt, à πρόσειμι, εἴσειμι, ἔξειμι; *aliqui tertiam pluralem ajunt esse* ἶσι.

Imperfectum.

Sing. ἦιν, *ibam*, ἦις, ἦι.
Dual. ἴτον, ἴτην.
Plur. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum, εἶκα.

Plusquamperfectum, εἴκειν, *iveram*. Atticè ᾔκειν.

Aor. 1. *inusitatus*, εἶσα, εἶσας, εἶσε. Inde fit tertia pluralis usitata εἶσαν, Atticè ᾖσαν & ᾔισαν, & tertia dualis εἰσάτην, & præposito Attico ε, ἐεισάτην, & in Aoristo medio ἐεισάσθην.

Aoristus secundus.

Sing. ἴον, *ivi*, ἴες, ἴε.
Dual. ἴετον, ἰέτην.
Plur. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

Formatur ab εἴω abjecto ε, ut fit in λείπω, *relinquo*, ἔλιπον, Aoristus ἦν, *ivi*, potius est ab ἵημι; unde ἄπην, *abii*. Dicitur etiam εἶον, εἶες, εἶε, ab εἴω, Atticè ᾖον, ᾖες, ᾖε.

Futurum εἴσω, εἴσεις, inusitatum est, & pro eo utimur ipso præsenti. Invenitur tamen ἥσω ab ἕω, & medium εἴσομαι, ab illo inusitato εἴσω.

IMPERATIVI

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἴθι, *i*, ἴτω.
Dual. ἴτον, ἴτων.
Plur. ἴτε, ἴτωσαν.

Dicitur etiam εἶ, pro ἴθι, ab εἴω. Imperativo εἶε, crasi εἶ; hinc ἔξει, *exi*, δίει, *transi*, εἰέτω, εἴτω, *ito*.

Aori-

Aoristus secundus.

Sing. ἴε, *vade.* ἔξιε, *exi.* ἰέτω.
Dual. ἴετον, ἰέτων.
Plur. ἴετε, ἰέτωσαν.

Fit ab Aoristo secundo indicativi, ἴον, ἴε.

OPTATIVI

Præsens & Imperfectum, εἴην, εἴης, εἴη, *esset,* sed non est in usu.

Aoristus secundus.

Sing. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι.
Dual. ἴοιτον, ἰοίτην.
Plur. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

SUBJUNCTIVI

Præsens & Imperfectum non est usitatum.
Aoristus secundus sic habet.

Sing. ἐὰν ἴω, ἴῃς, ἴῃ.
Dual. ἴητον, ἴητον.
Plur. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

INFINITIVI

Præsens & Imperfectum.

ἰέναι & εἶναι, Doricè ἴμεναι, Jonicè ἴμεν, *ire,* & ἰέναι, ab ἵημι; hinc ἀπεῖναι, *abscedere.* παρεῖναι, *accedere.*

Parti-

PARTICIPII

Aoristus secundus.

ἰὼν, ἰόντος, *vadens.*
ἰοῦσα, ἰούσης.
ἰὸν, ἰόντος.

Alii volunt esse præsentis temporis, sed videtur esse Aoristi ab Aoristo indicativi ἴον. Conjugantur autem eodem modo verba ab εἶμι composita.

VOX MEDIA

Verbi εἶμι, *vado.*

Adfertur tantum præteritum medium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, *ivi*, & Atticè ᾖα, & facta diæresi, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, pluralis ᾔαμεν, & per syncopen ᾖμεν, *ivimus.*

Plusquamperfectum.

Sing. ᾔειν, Jonicè ᾔεα, *iveram*, ᾔεις, ᾔει.
Dual. ᾔειτον, ᾐείτην.
Plur. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν & ᾔεσαν.

Sic ἀνῄεσαν & ἐξῄεσαν, *redierant*, *exierant.*

Ἴημι, *vado.*

Formatur regulariter ab ἴω, præposita reduplicatione impropria. Ejus tertia persona singularis est ἴησι, *vadit.* Aoristus secundus ἦν; hinc παρῆν, *adveni*, vel *adveniebam*, & infinitivus ἱέναι, sicut τιθέναι, Præsens medium

dium ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, Imperfectum ἱέμην, *ibam*, ἵεσο, ἵετο.

Imperativus, ἵεσο, ἱέσθω, Plurali ἵεσθε, *ite*.
Participium, ἱέμενος.

Ἵημι, ab ἕω, *mitto*.

Conjugatur ut τίθημι.

INDICATIVUS ACTIVUS.

Præsens.

Sing. ἵημι, *mitto*, ἵης, ἵησι.
Dual. ἵετον, ἵετον.
Plur. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Jonicè ἱέασι.

Imperfectum.

Sing. ἵην, *mittebam*, ἵης, ἵη.
Dual. ἵετον, ἱέτην.
Plur. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Vel:

Sing. ἵεον, *mittebam*, ἵουν, ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει, à circumflexo ἱέω, ut ἐτίθουν, à τιθέω, ſic in præſenti tertia pluralis ἱέουσι, ἱοῦσι, pro ἱεῖσι.

Perfectum.

Sing. εἷκα, *miſi*, εἷκας, εἷκε, ut τέθεικα.

Habet Bœoticum illud ει, ad differentiam Aoriſti primi ἧκα, *miſi*, ſic compoſitum ἀφεῖκα, *dimiſi*. Atticè ἀφέωκα, tollendo ſubjunctivam præteriti, & ω interpoſito.

Plus-

Plusquamperfectum, εἵκειν, *miseram*, εἵκεις, &c.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, de quo diximus in Barytonis.

Aoristus secundus.

Sing. ἧν, ἧς, ἧ, *misi.*
Dual. ἕτον, ἕτην.
Plur. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

Futurum, ἥσω, *mittam*, sicut θήσω.

IMPERATIVI

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἵεθι, ἱέτω, *mitte.*
Dual. ἵετον, ἱέτων.
Plur. ἵετε, ἱέτωσαν.

Perfectum & Plusquamperfectum, εἷκε, εἱκέτω, inusitatum, ut & Aoristus primus, ἧκον, ἡκάτω, in omnibus modis.

Aoristus secundus.

Sing. ἕς, *mitte*, *vel miseris*, ἕτω.
Dual. ἕτον, ἕτων.
Plur. ἕτε, ἕτωσαν.

Sic composita ἄφες, ἀφέτω, *dimitte*. κάθες, καθέτω, *demitte*, ἄνες, ἀνέτω, *remitte.*

OPTA-

OPTATIVI

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἱείην, ἱείης, ἱείη, ut τιθείην.

Aoristus secundus.

Sing. εἵην, εἵης, εἵη.
Dual. εἵητον, εἱήτην.
Plur. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

SUBJUNCTIVI

Præsens & Imperfectum, ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, ut τιθῶ.

Aoristus secundus.

Sing. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, *si misero.*
Dual. ἧτον, ἧτον.
Plur. ὧμεν, ἧτε, ὧσι.

Jonica dialysis est ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ, & poëticè εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Unde ἀφείω, *dimisero.*

INFINITIVI

Præsens & Imperfectum, ἱέναι, *mittere.*
Aoristus secundus, εἶναι, *idem.*

PARTICIPII

Præsens & Imperfectum.

Masc. ὁ ἱεὶς, ἱέντος, *mittens.*
Fœm. ἡ ἱεῖσα, ἱείσης.
Neut. τὸ ἱὲν, ἱέντος.

Aori-

Aoristus primus.

Masc. ὁ εἷς, ἕντος, *qui misit.*
Fœm. ἡ εἷσα, εἵσης.
Neut. τὸ ἕν, ἕντος.

INDICATIVUS PASSIVUS.

Præsens.

Sing. ἵεμαι, *mittor*, ἵεσαι, ἵεται, ut τίθεμαι.

Imperfectum.

Sing. ἱέμην, *mittebar*, ἵεσο, ἵετο, ut ἐτιθέμην.

Perfectum.

Sing. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, ut τέθειμαι; Tertia plurali εἷνται, unde ἀφεῖνται, & Atticè ἀφέωνται, *dimissi sunt.*

Plusquamperfectum.

Sing. εἵμην, *missus fueram*, εἷσο, εἷτο.

Aoristus primus.

Sing. ἕθην, ἕθης, ἕθη, & εἵθην quoque. Unde ἀφείθην, & ἀφέθην. Eodemque modo reliqua tempora formabis juxta normam verbi passivi τίθεμαι.

VER-

VERBUM MEDIUM.

Præsens & Imperfectum, ut in Passivo.
Perfecto & Plusquamperfecto, caret.
Aoristus primus, ἡκάμην, *misi*, ἧκω, ἧκατο.

Extra indicativum non est usitatus Aoristus primus.

Aoristus secundus.

Sing. ἕμην, ἕσο, ἕτο.
Dual. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην.
Plur. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

Futurum primum, ἥσομαι, *mittam.*

In Aoristo secundo Imperativi, ἕσο, ἕο, & οὗ, hinc κάθου, *demittito.* πρόσου, *admittito.* πρῦ, *præmittito;* pro κάθεσο, πρόσεσο, quæ contractio etiam usitata est in secunda persona imperfecti.

Aoristus secundus Optativi, εἵμην, εἷο, εἷτο. *Subjunctivi* ἐὰν ὦμαι. *Infinitivi* ἕσθαι. *Participii* ἕμενος.

Est autem eadem omnino ratio compositorum ab hoc verbo, καθίημι, *demitto.* ἀφίημι, *dimitto.* μεθίημι, *prætermitto.* ἀνίημι, *remitto.* ἐνίημι, *immitto.* διίημι, *transmitto.* προίημι, *præmitto.* συνίημι, *intelligo.* Conjugantur enim sicut ipsum simplex.

Ἴημι, id eſt, ἐπιθυμέω, *cupio*, *deſidero*.

Formatur regulariter ab ἕω, ſicut ἵημι, *mitto*. In activo non eſt uſitatum. In paſſivo autem uſitatum tantummodo eſt in præſenti & in imperfecto, conjugaturque ſicut τίθεμαι.

Ἵεμαι, *deſidero*, ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Sic compoſitum ἐφίεμαι, ἐφίεσαι. Participium ἐφιέμενος, *deſiderans*.

Ἧμαι, *ſedeo*.

Formatur ab ἕω, ἕημι, reduplicatione Jonica per ε; paſſivum ἕεμαι, & per craſin ἧμαι.

Præſens.

Sing. ἧμαι, *ſedeo*, ἧσαι, ἧται.
Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
Plur. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, Jonicè ἕαται, & poëticè εἵαται.

Imperfectum.

Sing. ἥμην, ἧσο, ἧτο, *ſedebam*, Poëtæ pro ἧτο, uſurpant ἧστο, Compoſitum καθῆστο.

Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.

Plur. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο, Jonicè ἕατο, Poëticè εἵατο, vel ἥατο, unde καθήατο, *ſedebant*.

IMPE-

IMPERATIVUS.

Sing. ἧσο, ἥσθω, *ſede.*
Dual. ἧσθον, ἥσθων.
Plur. ἧσθε, ἥσθωσαν.

Infinitivus, ἧσθαι, *ſedere.*
Participium, ἥμενος, *ſedens.*

Eodem modo conjugatur compoſitum ejus κάθημαι, κάθη pro κάθησαι, quamvis & hoc reperiatur, κάθηται.

Imperfectum, ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο & καθῆτο, *ſedebat.*
In Imperativo, κάθησο, καθήσθω, *ſede.*
Infinitivo, καθῆσθαι, *ſedere.*
Participio, καθήμενος, *ſedens.*

Κεῖμαι, *jaceo.*

Formatur à κέω & κείω, κέιμι, reduplicatione in medio poſita, paſſivum κέιμαι, & craſi facta, κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.

Imperfectum.

Sing. ἐκείμην, *jacebam*, ἔκεισο, ἔκειτο.
Dual. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.
Plur. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

Infinitivo, κεῖσθαι, *jacere.*
Participio, ὁ κείμενος, ἡ κειμένη, τὸ κείμενον, *jacens.*

Composita hujus sunt ἀνάκειμαι, *recumbo.* ἐπίκειμαι, *incumbo.* διάκειμαι, *affectus sum.*

Ἴσημι, *cognosco.*

Formatur ab ἰσάω, sine reduplicatione.

Præsens.

Sing. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι.
Dual. ἴσατον, ἴσατον.
Plur. ἴσαμεν vel ἴσμεν, ἴσατε vel ἴςε, ἴσασι, non ἰσᾶσι.

Imperfectum.

Sing. ἴσην, ἴσης, ἴση, *cognoscebam.*
Dual. ἴσατον, ἰσάτην.
Plur. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & per syncopen ἴσαν.

IMPERATIVI

Præsens & Imperfectum.

Sing. ἴσαθι, ἰσάτω.
Dual. ἴσατον, ἰσάτων.
Plur. ἴσατε, ἰσάτωσαν.

Per syncopen.

Sing. ἴσθι, ἴςω.
Dual. ἴςον, ἴςων.
Plur. ἴςε, ἴςωσαν, ἴςων.

Participium, ἴσας, ἴσαντος, ἴσασα, ἴσαν.

PAS-

PASSIVUM.

Sing. ἵσαμαι, ἵσασαι, ἵσαται, & interposito τ, ἵςαμαι, cum ἐπὶ, ἐπίςαμαι, *ſcio*, ἐπίςῃ vel ἐπίςασαι, ἐπίςαται.

Imperfectum.

Sing. ἐπιςάμην, *ſciebam*, ἐπίςασο (Jonicè ἐπίςαο, per craſin ἐπίςω) ἐπίςατο.
Dual. ἐπιςάμεθον, ἐπίςασθον, ἐπιςάσθην.
Plur. ἐπιςάμεθα, ἐπίςασθε, ἐπίςαντο.

Futurum, ἐπιςήσομαι.

Φημὶ, *dico.*

Fit à Φάω ſine reduplicatione.

Præſens.

Sing. Φημὶ, Φὴς, Φησὶ, *dico.*
Dual. Φατὸν, Φατόν.
Plur. Φαμὲν, Φατὲ, Φασί.

Imperfectum.

Sing. ἔΦην, ἔΦης, ἔΦη, *dicebam.*
Dual. ἔΦατον, ἐΦάτην.
Plur. ἔΦαμεν, ἔΦατε, ἔΦασαν.

Imperfectum ſine augmento Φῆν, Φῆς, Φῆ, & per aphæreſin ἦν, ἦς, ἦ, ſic in præſenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, pro Φημὶ, Φῆς, Φησὶ.

Aoriſtus primus.

Sing. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, *dixi.*

Aoriſtus ſecundus.

Sing. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dixi.*
Dual. ἔφητον, ἐφήτην.
Plur. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

OPTATIVUS.

Sing. φαίην, φαίης, φαίη, ſicut ςαίην, ςαίης, &c.

SUBJUNCTIVUS.

Sing. ἐὰν φῶ, φῇς, φῇ.

Infinitivus, φάναι, per α acutum. Nam φᾶναι per α circumflexum, eſt Aoriſtus primus à φαίνω, *appareo.*

Participium, φάμενος, *dicens*, φαμένη, φάμενον.

Aoriſtus ſecundus Medii.

Sing. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *dixi.*

Ut apud Latinos, ſic & apud Græcos varia ſunt imperſonalium genera. Ex quibus nonnulla hìc retuliſſe ſuffecerit.

Ἀνήκει & προσήκει, *convenit*, ἀνῆκε & προσῆκε, *conveniebat.*

Ἀρέσκει, *placet*, ἤρεσκε, *placebat*, ἀρέσει, *placebit*, ἤρεσε, *placuit.*

Δεῖ,

Δεῖ, *oportet*, ἔδει, *oportebat*, δεήσει, *oportebit*, ἐδέησε, *oportuit*. Infinitivus δεῖν, *oportere*. Participium δέον, *quod oportet*.

Δοκεῖ, *videtur*, ἐδόκει, *videbatur*, δόξει, *videbitur*, ἔδοξε, *visum est*.

Μέλει, *curæ est*, ἔμελε, *curæ erat*, μελήσει, *curæ erit*, ἐμέλησε, *curæ fuit*.

Χρὴ, *oportet*, ἐχρῆν, *oportebat*, χρήσει, *oportebit*, χρῆναι, *oportere*. Compositum ἀπόχρη, *satis est*, ἀπέχρη. Futurum ἀποχρήσει. Aoristus ἀπέχρησε. Infinitivus ἀποχρῆν.

CAPUT XX.

DE ADVERBIO.

Adverbiorum tot sunt species, & significationes, quot apud Latinos; imò plures, cùm Græci interjectiones adverbiis annumerent, φεῦ, *heu*. ἰὼ, *io*, εὖγε, &c. quod Latini non faciunt. Facile autem ex significatione colliget quis, quonam quod occurrit adverbium, sit referendum, utrum videlicet ad temporis Adverbia: Ut νῦν, *nunc*. τότε, *tunc*. χθὲς, *heri*. σήμερον, *hodie*. αὔριον, *cras*. μεταύριον, *perendie*; an qualitatis, εὖ, *bene*. καλῶς, *pulchrè*. ὀρθῶς, *rectè*. σοφῶς, *sapienter*. δικαίως, *justè*. ἀληθῶς, *verè*; an

quantitatis, δὶς, *bis*, τρὶς, *ter*, τετράκις, *quater*. πεντάκις, *quinquies*. πολλάκις, *sæpe*; an loci, ἐνταῦθα, *hic*, δεῦρο, *huc*, ἐκεῖθεν, *illinc*; & ſic de cæteris. Itaque operæ pretium non eſt longos adverbiorum Catalogos juventuti ediſcendos proponere.

Terminatio adverbiorum eſt varia: etiam eorum, quæ ad eandem pertinent ſpeciem, ut loci, verbi gratia, quæ pro terminationis varietate ſignificationem mutant. Nam localia in σι, θι, χοῦ & χῆ ſignificant in loco. Ἀθήνησι, *Athenis*. οὐρανόθι, *in cælo*. πάντοθι, πανταχοῦ, πανταχῆ, *ubique*, *ubivis*.

Localia in θε ſeu θεν, ſignificant de loco, οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cælo*.

Localia in δε, σε, ζε, ad locum, οὐρανόνδε, οὐρανόσε, *in cælum*. Ἀθήναζε, *Athenas*.

Ponuntur nomina adjectiva neutra tam ſingularia quàm pluralia loco adverbiorum; ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*. ἄλλα pro ἄλλως, *aliter*. τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum*. τὸ πλεῖστον, *plurimum*; ſicut apud Latinos: *torva tuens*, *acerba fremens*, & ſimilia.

Aliæ itidem orationis partes ſæpe adverbia fiunt: ut articulus ᾗ, *qua*. τῇδε, *partim verò*. τὸ ἀνθρώπειον γένος τῇ μὲν ἀγαθὸν, τῇ δὲ φαῦλον, *humanum quidem genus partim bonum eſt, partim malum*.

Adverbium cum articulo habet vim nominis: ὁ πέλας, ὁ πλησίον, *vicinus*, *proximus*. ὁ χθὲς, *heſternus*.

Com-

Comparantur quædam adverbia, ut apud Latinos: *μάλα, valde. μᾶλλον, magis. μάλιϛα, maximè.*

ῥαδίως, *facilè*, ῥᾷον, *facilius*, ῥᾷϛα vel ῥᾷϛον, *facillimè.*

Πόῤῥω, *longè*, ποῤῥωτέρω, *longius*, ποῤῥωτάτω, *longissimè.*

Πολλάκις, *sæpe*, πλεονάκις, *sæpius*, πλειϛάκις, *sæpissimè.*

Σοφῶς, *sapienter*, σοφωτέρως, *sapientius*, σοφωτάτως, *sapientissimè.*

CAPUT XXI.

DE CONJUNCTIONE ET PRÆPOSITIONE.

Conjunctionum apud Græcos tot sunt genera, quot apud Latinos.

Copulativæ, καὶ, *&c.* μὲν, *quidem.* δὲ, *verò, autem.* τε, *que.*

Disjunctivæ, ἢ, *vel.* ἤτοι, *sive.*

Continuativæ, εἰ, *si.* εἴπερ, *siquidem.*

Dubitativæ, ἄρα, *an.* μῶν, *num.* μὴ, *nunquid.*

Collectivæ, ἄρα, *ergo.* οὖν, *itaque.* τοίνυν, *igitur.* τοιγαροῦν, *quocirca.*

Causales, ἵνα, *ut.* ὅπως, *quò.* γὰρ, *enim.* ἐπειδὴ, *postquam.* ἐπειδήπερ, *quandoquidem.* ὅτι, *quod.* διότι, *propter quod*, & apud Poëtas ὄφρα, *ut.*

Expletivæ, quæ nihil significant, sed usurpantur vel versus vel hiatus explendi gratia, δὴ, νυ, πὲρ, ῥὰ, τοὶ, & similes.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν.

Præpositio ἐκ præcedit consonantem, ἐκ τείχους, *ex muro.* ἐξ præcedit vocalem aut diphthongum, ἐξ ἀρχῆς, *ab initio.*

Præpositiones dissyllabæ sunt duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ, quarum omnium vis & significatio declaranda est in Syntaxi.

DIALECTI PRÆPOSITIONUM.

Pro ἐν, *dicunt Poëtæ* εἰν *&* ἐνὶ; *pro* σὺν, *Atticè* ξὺν, *etiam in compositione*, ξυμφέρον, *pro* συμφέρον: *pro* πρὸς, *Doricè* ποτὶ, *& Atticè* ὡς, ὡς ἡμᾶς, ad nos, *pro* παρὰ, *interdum* παραὶ, *addito jota, sic* καταὶ *pro* κατὰ, *&* ὑπαὶ *pro* ὑπὸ. *Interdum per apocopen accipiuntur pro verbis*, πάρα *pro* πάρεστι, adest, *vel* πάρεισι, adsunt; ἔνι *pro* ἔνεστι, inest, licet, *& tunc accentum habent in priori syllaba, sicut & tunc, cùm suis casibus postponuntur*, γήρως πέρι, de senectute.

De mutationibus quas subeunt præpositiones in compositione, dictum est in verbis Barytonis.

CAPUT

CAPUT XXII.

DE ACCENTIBUS.

Nunc tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratè de accentuum ratione agendum est, quos quidem accentus obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attigimus. Est autem accentuum cognitio cùm ad lectionem & pronunciationem; tum ad scriptionem Græcorum vocabulorum, inprimis necessaria. Ad illam; quia Græci suis in vocabulis legendis & efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed ferè accentus rationem habent; ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus unum saltem accentum notant & exprimunt Græci, quod apud Latinos non solet fieri. Quare ne quis erret in scribendo, scire oportet regulis partim generalibus, partim specialibus, partim etiam usu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodque vocabulum accentu sit insigniendum.

Accentus igitur tres sunt, Acutus, Gravis, Circumflexus.

Acutus afficit ultimam syllabam, penultimam & antepenultimam: Gravis in ultima tantum ponitur, quamvis in omni syllaba, quæ acuto aut circumflexo careat, subintelligatur, quam ob causam syllabicus dici solet. Cir-

Circumflexus ultimam aut penultimam, & quidem non nisi natura tantùm, vel natura simul & positione longam occupat.

Excipe tamen composita ex subjunctivo articulo & infinito τὶς. Hæc enim sicut & poëtica, τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, circumflexum in antepenultima habent: ὅςις, *qui*, ὧτινος, ἧςινος, ᾧτινι, ἧτινι.

Formas & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θέος, ποιῶ.
λόγος, βοᾶτε.
τύπτομεν, τιμή.

Vocabulum, quod acutum in ultima habet, vocatur oxytonum: quod in penultima, paroxytonum: quod in antepenultima, proparoxytonum. Quod gravi notatur in ultima, Barytonum vulgo dicitur, quamvis omnia illa, quæ neque contracta sunt, neque acutum in ultima habent, gravitona dici soleant.

Vocabulum, quod in ultima circumflexum habet, perispomenon est; quod in penultima, properispomenon.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in gravem, & tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, id est, *inclinata*. Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*, pro Θεός.

Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsa orationis serie & consequentia, si sequatur dictio enclitica, Θεός συ, *Deus tuus*. Θεός ἐςι, *Deus est*, quod ipsum quoque fit in fine perio-

periodi, πάντα βλέπει ὁ Θεός, *omnia videt Deus.*

Interrogativum τίς, retinet ubique suum accentum acutum, τίς ἦλθε, *quis venit.*

A N N O T A T.

Sunt, qui Clenardum reprehendant, quod accentum in vocabulo τιμὴ, vocet gravem, & ipsum vocabulum gravitonum. Sed facilis est responsio, nam si quis à signo, nota & figura accentui illi nomen imponere velit, gravis vocabitur, & dictio ipsa gravitona, quia gravis accentus est virgula seu lineola à sinistra dextrorsum descendens, qualis in illa vocula τιμὴ; si autem spectemus vim, energiam, pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Sive igitur oxytona sint, sive Barytona hujusmodi nomina, rectè feceris: quamvis rectius Clenardus & alii, causa docendi Barytona nominent; appellatione petita ex gravis accentus figura, qua vocabulum insignitur. Quod si, ut quibusdam placet, & rectè, in contextu & consequentia orationis legamus & pronunciemus non ut acutum, sed ut gravem, tunc multò magis Barytonam ejusmodi dictionem vocaveris; cum signo & vi & potestate gravis sit accentus. Neque ulla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quam quia dictio in illa syllaba accentum acutum naturâ suâ habere potest.

Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi notant, & in his etiam Guilhelmus Baillius noster in erudito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsa verò orationis consecutione & serie, minimè, nisi se-

qua-

quatur dictio Enclitica. Hinc legendum non est θεὸς *ἡμῶν, elata ultima syllaba in nomine* θεὸς, *quasi esset* θεός, *sed depressa. At in his orationib s:* θεός ἐςιν ἵλεως, Deus est propitius, ἵλεώς ἐςι θεός, *ultima syllaba in* θεός *est elevanda; quia in altera sequitur enclitica; in altera terminat periodum. Illud etiam nobis probatur, acutum ex enclitica natum pronunciandum esse acutè & elatè, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, ut in illo ipso exemplo:* ἵλεώς ἐςι θεός, *& in hoc,* σῶμά σε, σώματός σε. *Ideo enim in prius vocabulum rejicitur, & acutâ quoque figurâ pingitur ille accentus, ut acutè & elatè pronuncietur, cùm in omni voce accentus tantummodo sint propter pronunciationem, quemadmodum & in consequentia orationis accentus oxytonorum inclinatur, ut depressè syllabam efferendam esse sciamus.*

Cum vocalis accentu gravi vel acuto notata per apostrophum abjicitur, transfertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem syllabam, καλὰ, κάλ', πολλὰ, πόλλ', χαλεπὰ, χαλέπ'. In cæteris partibus accentus una cum vocali abjicitur: παρ' ἐμοὶ, pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me.*

Compositio plerumque retrahit accentum, καλὸς, *pulcher.* φιλόκαλος, *studiosus munditiei.* σοφὸς, *sapiens,* φιλόσοφος. Hoc in particulis α, ευ, δυς, & nominibus monosyllabis, quando componuntur, ferè perpetuum est, κινητὸς, *mobilis.* ἀκίνητος, *immobilis.* εὐκίνητος, *facile mobilis.* δυσκίνητος, *difficulter mobi-*

mobilis. παῖς, *puer.* εὔπαις, *bonos babens liberos.* πȣ̃ς, *pes.* τρίπȣς, *tripes.* δίπȣς. *bipes.* χθὼν, *terra.* αὐτόχθων, *indigena.* χεὶρ, *manus.* ἀντίχειρ, *pollex.*

Apocope & paragoge non mutant accentum, τυπτέμεν pro τυπτέμεναι, *verberare.* καλοῖς, καλοῖσι.

Excipe pronomina, quæ in fine jota adſciſcunt, ȣ̃τος, ȣ̔τοσὶ, *hic.* ἐκεῖνος, ἐκεινοσὶ, *ille.* Item ἔγωγε, ἔμοιγε, & illa τοιȣτοσὶ, τηλικȣτοσὶ, τοσȣτοσὶ, aut cùm ο præcedit ſyllabam finalem, quæ per paragogen adjicitur, in his enim ſemper eſt accentus in penultima, ut πόντος, ποντόφι, κοτυληδὼν, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι, ἐμέθεν pro ἐμȣ̃.

Monoſyllaba longa relicta poſt apocopen, aliquando acuuntur, ut χρῆμι, χρή. Aliquando circumflectuntur, ut ἧλ pro ἧλος, *clavus.* κρῖ pro κριθὴ, *bordeum*, vel pro κρῖμνον, quod ſignificat *farinam, quæ per cribrum laxiora babens foramina, transmiſſa eſt.*

At monoſyllaba longa poſt aphæreſin relicta circumflectuntur, ut ἔφην, ἔφης, ἔφη, φῆν, φῆς, φῆ. ἦν, ἧς, ἧ. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ. φῦν, φῦς, φῦ.

DE ACCENTU ACUTO.

Ultima longâ, nunquam eſt in antepenultima accentus acutus, Ἀινείας, Ἀινείȣ, *Æneas.* ἀνθρώπȣ, *bominis.* σωμάτων, *corporum.* Propter hanc regulam mutandus eſt aliquando accentus obliquorum in polyſyllabis dictio-

dictionibus proparoxytonis, ἄνθρωπος, *homo*, ἀνθρώπε, ἀνθρώπῳ. σῶμα, *corpus*, σώματος, σωμάτων.

Excipe primò genitivos Jonicos primæ simplicium, ἀινέιεω, πηληϊάδεω.

Excipe secundò omnes casus quartæ declinationis simplicium, μενέλεως, μενέλεω, μενέλεων.

Excipe tertio genitivos Atticos omnium numerorum secundæ declinationis contractæ, πόλεως, πόλεων, πόλεων.

Excipe quartò vocabula in αι & οι. Nam istæ diphthongi habentur in accentibus breves, ἄνθρωποι, τύπτονται.

Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censebuntur, ἀνθρώποις.

Ex gravi & acuto in contractione fit acutus, ἑςαὼς, ἑςώς, *stans*. γεγαὼς, γεγώς, *natus*.

DE ACCENTU CIRCUMFLEXO.

Longa non sola positione, sed ex natura sua, ante finalem brevem, si accentu notetur, circumflexo notabitur, σῶμα, *corpus*. πῶυ, *grex*. μῦσα, μῦσαι. οἶκος, οἶκοι, *ædes*. Nam & hìc αι & οι breves habentur.

At τύπτε, τύψον, paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipe adverbium οἴκοι, *domi*, ad distinctionem nominis οἶκοι, ab οἶκος, *domus*, &

ter-

tertiam personam Aoristi primi activi optativi modi, ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad distinctionem infinitivi ποιῆσαι. At ποίησαι, *fac*, est Aoristus primus imperativi verbi medii, sicut τύψαι.

Excipe etiam tertias personas optativi activi desinentes in οι, in his enim censetur hæc diphthongus longa, φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. εὕροιμι, εὕροις, εὕροι.

Interdum penultima circumflectitur, licet ultima longa sit sola positione: χοῖνιξ, *chœnix*. ἆυλαξ, *sulcus*. Id tamen non observatur ab omnibus.

Ex acuto & gravi fit in contractione circumflexus, βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum gravem accentum habebat. Sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite*.

Excipe τὴν λητόα, λητὼ, non λητῶ. *Latonam*. αἰδόα, αἰδὼ, *verecundiam*, *pudorem*, quamvis aliqui circumflectant, τὴν αἰδῶ, quibus adde, τῷ νόῳ, νῷ, à νόος, *mens*.

DE ACCENTIBUS DECLINATIONUM.

Qualis accentus est in recto, talis ferè est in obliquis, nisi obstet aliqua regula ex prædictis, λόγος, λόγȣ, λόγῳ, λόγον. Αἰνείας, αἰνείȣ, αἰνείᾳ. Μενέλεως, μενέλεω. Excipiuntur hæc, ὁ δεσπότης, *dominus*. ὁ μητιέτης, *con-*

silia-

filiarius. ὁ εὐρυόπης, *latè videns, vel sonans.* ὁ ἀκακήτης, *non nocens, nihil mali faciens,* seu *bonus, placidus:* quæ in vocativo accentum retrahunt, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα, ὦ εὐρύοπα, ὦ ἀκάκητα.

In declinationibus parisyllabis, si rectus sit oxytonus, tunc genitivi & dativi circumflectuntur in omnibus numeris: ὁ ποιητὴς, *poëta,* τȣ͂ ποιητȣ͂, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. ἡ τιμὴ, *honor,* τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς. καλὸς, *pulcher,* τȣ͂ καλȣ͂, τῷ καλῷ.

Excipe λεὼς, τȣ͂ λεὼ, *populus.* νεὼς, τȣ͂ νεὼ, *templum.*

Genitivus pluralis substantivorum primæ & secundæ declinationis circumflectitur, qualiscunque sit nominativus, ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν, ἡ μȣ͂σα, τῶν μȣσῶν.

Excipiuntur à nonnullis, ὁ χλȣ́νης, *aper,* τῶν χλȣ́νων. ὁ χρήϛης, *fœnerator,* τῶν χρήϛων. ὁ ἐτησίας, *Etesias ventus,* τῶν ἐτησίων. ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, *apua genus piscis.*

Adjectiva fœminina à masculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitivo plurali, quem masculina: ὁ ἅγιος, *sanctus,* τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

In nominativo plurali conveniunt quoque cum masculino singulari, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἅγιαι. ἡμέτερος, *noster,* ἡμετέρα, ἡμέτεραι. σοφώτερος, *sapientior,* ἡ σοφωτέρα, αἱ σοφώτεραι.

Si

Si masculinum sit quintæ declinationis, tunc genitivus fœminini circumflectitur: τύπτων, *verberans*, τύπτοντος, τύπτουσα, τυπτουσῶν. μέλας, *niger*, μέλανος, μέλαινα, μελαινῶν.

Genitivi & dativi dissyllabi quintæ declinationis, accentum habent in ultima, reliqui casus in penultima, ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα, τῶ χεῖρε, ταῖν χεροῖν, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ; excipe τὶς, τινὸς, infinitum, habet enim accentum in ultima in omnibus casibus.

Idem porrò judicium est de genitivis & dativis dissyllabis natis per syncopen ex prioribus syllabis, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir.*

Excipe participia, θεὶς, *qui posuit*, θέντος. στὰς, στάντος, *qui stetit.* δοὺς, δόντος, *qui dedit.* ὢν, ὄντος, *qui est.* τίς, τίνος, interrogativum & alia hujus generis in nominativo monosyllaba.

Excipe secundò nomina sequentia, quæ genitivum pluralem non circumflectunt, πάντων, *omnium*, à πᾶς, cujus dativus pluralis est πᾶσι. τῶν παίδων, *puerorum*, à παῖς. τῶν τρώων, *Trojanorum*, à recto τρῶς. τῶν δᾴδων, δμώων, φώτων, κράτων, θώων, φῴδων, à nominativis, ἡ δὰς, *fax.* ὁ δμὼς, *famulus.* ὁ θὼς, *lupus cervarius.* τὸ κρὰς, *caput.* ὁ φὼς, *vir.* ἡ φῷς, *inustio facta ab igne in cruribus.* At κῆρος, ἦρος, contracta sunt ex κέαρος, ἔαρος. κηρὸς & ἠρὸς, regulariter fiunt à rectis, κὴρ & ἦρ.

Polyſyllaba quintæ ſimplicium, quæ accentum in ultima habent, retinent illum in penultima obliquorum, quæ acuitur, ſi brevis ſit, λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*. ποιμὴν, ποιμένος, *paſtor*.

Si verò longa ſit, circumflectitur, niſi obſtet aliqua regula generalis, σωτὴρ, *Salvator*, σωτῆρος. ἀγὼν, ἀγῶνος, *certamen*.

Diphthongi ευ & ου finales circumflectuntur, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, *ubique*.

Excipe adverbium ἰδοὺ, ad differentiam imperativi ἰδοῦ, *vide*, ut τυποῦ.

Vocativus in ες, à propriis in ης, eſt proparoxytonus, ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. σωκράτης, ὦ σώκρατες.

Irregularia ſunt ἡ μία, *una*, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. μηδεμία, μηδεμιᾶς. ἄμφω, *ambo*, ἀμφοῖν. δύο, *duo*, δυοῖν. μήτηρ, *mater*, δημήτηρ, *Ceres*, θυγάτηρ, *filia*, quæ in obliquis paroxytona ſunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item in vocativo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ, à rectis, σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

DE ACCENTIBUS QUORUNDAM NOMINUM.

Compoſita à κτείνω, *occido*. τρέφω, *nutrio*. φθείρω, *corrumpo*, cum activè capiuntur, ſunt paroxytona, πατροκτόνος, *parricida*. θηροτρόφος, *qui feras nutrit*. λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Si verò paſſivè uſur-

usurpentur, proparoxytona sunt; πατρόκτονος, *à patre interfectus.* θηρότροφος, *à feris nutritus.* λαόφθορος, *à populo corruptus.*

Composita à χέω, *fundo.* βάλλω, *jacio.* πολῶ, *verto.* λέγω, vel λόγος, cùm habent præpositionem, proparoxytona sunt, πρόχοος, *aqualis.* σύμβολος, *omen.* περίπολος, *qui circuiit.* κατάλογος, *catalogus.* Cùm verò aliam particulam præpositam gerunt, paroxytona sunt, οἰνοχόος, *pincerna.* ἑκηβόλος, *eminus jaculans.* ὑμνοπόλος, *qui hymnos tractat.* θεολόγος, *Theologus.*

Proparoxytona sunt substantiva in εια, ab adjectivis primæ contractæ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas.* εὐσεβὴς, εὐσέβεια, *pietas.* ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas.*

Similiter nomina in οια, à νοῦς, εὔνους, εὔνοια, *benevolentia.* ἄνους, ἄνοια, *stultitia.* διάνοια, *intelligentia.*

Item in ια & εια à substantivis masculinis, ὁ ψάλτης, ψάλτρια. ὁ ποιητὴς, ποιήτρια. ὁ δοτὴρ, seu δωτὴρ, ἡ δότειρα, seu δώτειρα.

DE ACCENTIBUS VERBORUM.

Accentus verborum & participiorum observandi sunt in verborum conjugationibus, τύπτω, φιλέω, τιμάω, δηλόω, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, δείκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur, & si quid peculiare in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis conjugationibus.

Accentus aliarum partium orationis usu observandi & discendi sunt.

DE ENCLITICIS.

Enclitica dicuntur illa; quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt; vel ad ultimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; vel certè ex uno loco in alium transferunt; ut εἰπέ μοι, *dic mihi*. εἴ τις, *si quis*. ἐστὶ πόλις, *est civitas*, quamvis interdum suum quoque accentum retineant.

Reperiuntur Enclitica in sequentibus partibus orationis.

In articulo, τȣ & poëticè τεῦ, pro indefinito τινὸς, *alicujus*, & τῷ pro τινὶ, *alicui*.

In nomine encliticum est indefinitum τις, cum omnibus suis casibus. At τίς, τί, *quis*, *quæ*, *quod*, interrogativum, non est encliticum. Nusquam enim suum accentum amittit.

In pronomine primæ personæ enclitica sunt tantum: μȣ, & hujus dialectus μεῦ, μοὶ, μὲ, non autem ἐμȣ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ut nec dialecti inde natæ.

Secundæ personæ enclitica hæc sunt, σȣ, & ejus dialecti τεῦ, & σεῦ, σοὶ, cum dialecto τοὶ, σὲ, ejusque dialectus τὺ & τέ.

Tertiæ personæ enclitica sunt ȣ cum dialectis ἑῦ & ἕθεν, & ἑο, ut quibusdam placet, ὅι, ἑ.

In

In duali ejusdem personæ encliticum est σφὲ & σφώ, seu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ personæ; nam σφώ secnndæ personæ non est encliticum.

In plurali ejusdem personæ enclitieum est σφίσι, & σφὶν, seu σφὶ, pro σφίσι, ut & σφέας, pro σφᾶς, & ψὲ, pro σφὲ, seu σφίας. Hic adde poëtica pronomina μὶν & νὶν, pro ἓ, de quibus suprà cap. 12.

Ex verbis duo sunt enclitica, εἰμὶ, *sum*, & φημὶ, *dico*, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicativi modi, exceptis secundis singularibus, φῂς & εἶ, quæ non inclinantur, licet aliqui contrarium afferant saltem de εἶ. Neque enim de encliticis idem omnes sentiunt, nam quasdam voces habent nonnulli pro encliticis, quas alii ab encliticis excludunt. Cæterum εἷς acutum pro εἶ plerique encliticis annumerant.

Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti, ut ἐσσὶ, *es*, ἐντὶ, *est*, item φατὶ, pro φησὶ, & φαντὶ, pro φασὶ.

Ex adverbiis enclitica sunt ποθὲν, ποθὲ, *alicunde*, ποθὶ, *alicubi*, ποτὲ, *aliquando*, πῶς, *quodammodo*, πῶ, *adhuc*, *dum*, πῆ, *alicubi*, πῦ, *uspiam*, & similia, cum non pro interrogatione, sed infinitè accipiuntur.

Ex conjunctionibus multæ sunt encliticæ, γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, & similes.

REGULÆ DE ENCLITICIS.

Si ante dictionem encliticam sit vocabulum proparoxytonum, aut properispomenon, tum accentus encliticæ migrat in ultimam ejus syllabam, ἤκουσέ μου, *audivit me*, ἤκουσέ τινος, *audivit aliquem*. ἄνθρωπός ἐστι, *homo est*. σῶμά σου, *corpus tuum*. Si tamen ultima producatur positione, non recipiet acutum encliticæ, κῆρυξ ἐστὶ, non κῆρύξ ἐστι, ἄυλαξ ἐστί.

Excipe pronomina enclitica, quando ponuntur cum particulis, ἕνεκα, εἵνεκα, οὕνεκα, *propterea, ejus rei gratia*. ἕνεκα μοῦ, *propter me*. ἕνεκα σοῦ, *propter te*.

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona; tunc enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit. Ἀτρείδης τε, λόγος μου, *sermo meus*.

At si dissyllaba sit enclitica, tunc servat accentum, λόγος ἐστὶ, *sermo est*. Πέτρος φησὶ, *Petrus dicit*.

Quod si præcedens dictio penultimam sola positione longam habeat, ultimamque brevem, enclitica sequens remittit accentum suum in præcedentis ultimam, non secus, quàm si vocabulum properispomenon præcederet, ut quibusdam placet, ἄνδρά μοι ἔννεπε, *dic mihi virum*. ἄνδρά τινα, *quendam virum*, alii tamen æquè probabiliter volunt, accentum non remitti, sed amitti, si dictio enclitica

tica ſit monoſyllaba: retineri autem ſi ſit diſſyllaba, ἄνδρα μȣ, ἄνδρα τινά.

Si dictio præcedens encliticam, ſit oxytona, aut periſpomena, tunc enclitica ſuum accentum amittit, ſive ſit monoſyllaba, ſive polyſyllaba, πατήρ μȣ, *pater meus*. ὁρᾷ με, *videt me*. ὁρῶ τινας, *video quosdam*.

Retinetur tamen tunc in altera dictione accentus acutus, qui in contextu orationis mutandus erat in gravem, πατρός ἐςι, *patris eſt*. Θεός σȣ, *Deus tuus*.

Plerique docti volunt Pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpoſitionibus, aut cum diſjunctivis conjunctionibus, διὰ σὲ, *propter te*. περὶ σȣ̃, *de te*. κατὰ μὲ ἢ σὲ, *ſecundùm me aut te*.

Cùm plura enclitica concurrunt, tunc priùs poſterioris accentum, recipit, dicuntúrque ſynenclitica, τύπτȣσί τινές με, *verberant me aliqui*.

Perſona ἐςὶ, cùm principium orationis eſt, aut ſubdita poſt ȣ̓κ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τȣ̃το, remittit accentum in priorem ſuam ſyllabam, ἔςι πόλις, *eſt civitas*. καὶ ἔςιν, *& eſt*. ȣ̓κ ἔςιν, *non eſt*. ὡς ἔςι, *ut eſt*. εἰ ἔςι, *ſi eſt*. τȣ̃τ' ἔςι, *hoc eſt*. Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem rejicit, vel in ultima ſua retinet: juxta regulas ante præſcriptas.

Quædam dictiones omni accentu carent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, ȣ̓, ȣ̓κ, poſſunt tamen habere accentum dictionum encliticarum,

rum, si illas in oratione præcedant, ὅγε, ἥγε, *οὔ μοι ἀνδάνει, non placet mihi.*

'Ου tamen etiam tunc, cùm periodum claudit, acutum accentum recipit, hoc modo οὔ, similiter & præpositio ἐξ, cùm aut in fine versus apud Poëtas, aut in fine periodi apud oratores collocatur ἔξ.

Porrò, quæ hactenus de encliticis tradidimus, clariùs fortassis ex subjecta tabella intelligentur.

DICTIONES ENCLITICÆ MONOSYLLABÆ.

Articul. Nom.	τοῦ, τεῦ, τῷ, pro indefinito τινος, τινι.
	τις, τί, indefinitum.
Pronom.	μου, μευ, μοι, με. σου, σευ, τευ. σοι, τοι. σε, τυ, τε. οὑ, εὑ, οἱ, ἑ. σφε, σφω, ψε. σφιν, σφι, μιν, νιν.
Verb.	εἰς, acutum.
Adverb.	πως, πω, πη, πω, & alia.
Conjunctiones.	τε, γε, τοι, που, περ, νη, κε, κεν, νυ, νυν, θην, ῥα, μεν, & similes.

Ponuntur vocabula loco regularum. Itaque si occurrat dictio cujuscunque	ἄνθρωπος ἄνδρα σῶμα	transferunt	ἄνθρωπός τις. ἄνδρά σε. σῶμά σου.

par-

partis, accentum habens, ut hæc nomina posita, encliticæ suum accentum vel transferunt, vel amittunt, vel retinent, ut in tabella vides.

ζώων λέγειν λόγος ὁρῶ ἀγαθόν	amittunt	ζώων μȣ. λέγειν σȣ. λόγος σȣ. ὁρῶ σε. ἀγαθόν τι.

Retinent aliquando, cùm ponuntur ἐμφατικῶς, ut ἤκȣσα σȣ̃, *audivi te, & non alium.*

DISSYLLABÆ.

Nom.	τινος, τινι, per omnes casus & numeros.
Pronom.	ἐθεν, ἑο, σφωὶ, σφίσι, σφέας.
Verb.	εἰμι, ἐσσι, ἐςι, ἐντι, ἐςον, ἐσμεν, εἰμεν, ἐςε, εἰσι. Φημι, φησι, φατι, φατον, φαμεν, φατε, φασι, φαντι.
Adverb.	ποθεν, ποτε, ποθι, ποθε, & si quæ sunt alia

ἄνθρωποι σῶμα	transferunt	ἄνθρωποί τινες. σῶμά τινος.
ἀγαθὸν ὁρῶ	amittunt	ἀγαθόν τινα. ὁρῶ τινας.
ζώων λέγειν λόγος ἄνδρα	retinent	ζώων ἐςί. λέγειν τινά. λόγος τινός. ἄνδρα τινός.

προπερισπώμενον, ultima longa positione, ut κῆρυξ ἐςίν.

CAPUT

CAPUT XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI THEMATA.

Diximus cap. 18. generatim de verbis defectivis & anomalis. Nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam juventutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, rationemque thematis vel investigandi, vel in sua tempora deducendi ostendat, quod ut legitimè fiat, primò necesse est, ut paradigmata omnium conjugationum probè perspecta, animoque comprehensa habeantur. Quo facto, si offeratur vocabulum, dubitesque, num sit anomalum, ad regulas superiùs generatim de anomalis traditas, confugiendum erit. Ut si quis hæreat, utrum ἄχθομαι, λαμβάνω, ἀρέσκω, πολεμησείω, *& similia sint anomala, facilè omnem dubitationem eximet caput modò nominatum de anomalis.*

Quod si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præsenti distinctum incidat, consideranda diligenter erunt syllabæ illius dictionis, quæ, qualesque sint. Ex harum enim accurata inspectione thema vel sine lexico, vel opera lexici facilè deprehendetur. Ut si occurrat, verbi gratia, participium passivum, ὀφθησόμενος, *futurum illius passivum indicativi modi, necessariò erit,* ὀφθήσομαι, *& Aoristus primus,* ὤφθην, *ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascendendo*

ad

ad præteritum, invenies juxta regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti esse ὦπται. *Nam* π *&* τ *tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit* ὦμμαι. *Præteritum activum* ὦφα, *sive sit usitatum, sive non, de hoc enim sollicitus non erit, qui themata indagabit. Futurum activum* ὄψω, *siquidem* ω *præteriti fuit augmentum temporale. Thema igitur erit vel* ὄβω, *vel* ὄπω, *vel* ὄφω, *vel* ὄπτω, *vel si activa usitata non sint, Thema erit* ὄβομαι, *vel* ὄφομαι, *vel* ὄπτομαι. *Adhibe tandem lexicon, si aliter expedire nequiveris, & reperies* ὄπτομαι.

Sicut autem apud Latinos ex or *finitis activam fingere vocem, jus fasque est, ut eò facilius deponentia & communia, quæ sub passiva tantummodò terminatione usurpantur, tempora formemus, ita & multò magis apud Græcos, recurrendum est ad activa, etiamsi sint obsoleta, & inaudita, ut eò promptius ad illa tempora, quæ sub passiva voce tantùm reperiuntur, formanda ascendamus, ut in hoc exemplo vides:* βϗλομαι, *sua tempora sumit à* βϗλέομαι. *Accipe ergo inusitatum* βϗλέω, *futurum erit* βϗλήσω, *Præteritum* βεβϗλημαι, volui, βεβϗλησαι, voluisti, βεβϗληται, voluit. *Hinc Aor. 1.* ἐβϗλήθην, ἐβϗλήθης, ἐβϗλήθη. *Fut. 1.* βϗληθήσομαι. *Fut. med.* βϗλήσομαι, *& sic ordine per alios modos.*

Quod si offeratur futurum in ήσω, *vel Aoristus participii in* ησας, *noveris tempus illud plerumque à verbo in* έω *vel in* άω *derivari, licet fieri possit, ut tempus hoc in præsenti non sit amplius usitatum, cùm sæpè ex circumflexis præsentibus facta sint Barytona, ut* αὔξω, *ab* αὐξέω, augeo, cresco, *& similia.*

Si

Si verò futurum in ασω exeat, thema erit verbum in αω vel αζω, si in ωσω vel οσω, thema erit οω vel ωω, quod si futurum desinat in ισω per jota, thema plerumque erit verbum in ιζω aut ιω. Si verò in υσω, tunc thema erit verbum in υζω, vel υω, vel υμι.

Multum quoque conducit ad expeditam temporum formationem, thematisque inquisitionem, ut quis ex compositis abjiciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionem facit; hoc enim facto multò certius thema indagabis, aut indagatum per sua tempora deduces. Ut si incidas in Aorist. 1. passivum κατελείφθην, relictus sum, *statim advertes esse compositum ex* κατὰ, *abjice ergo præpositionem, remanebit* ἐλείφθην, *tunc adhibitis regulis & documentis, hìc & aliàs passim traditis, invenies tandem* λείπω, relinquo, λείψω, λέλειφα, λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται, ἐλείφθην, ἐλείφθης, λειφθήσομαι, *cum* κατὰ, καταλείπω, καταλείψω, καταλέλειφα. *Nam in formatione temporum rectà ad futurum, & inde ad præteritum activum, hinc ad passivum; ab hoc ad Aoristum primum, & tandem ad futurum primum veniendum est. Hæc enim tempora ex sese valdè concinnè apta sunt, & ab exercitato unico ferè momento percurruntur. Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subjungamus, ut verba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt, hinc studiosa juventus sine magno labore petere possit.*

A.

Ἄγαμαι, miror, suspicio, laudo, probo. *Futur. med.* ἀγάσομαι. *Aorist. 1. med.* ἠγασάμην.

Aor.

Aor. paſſ. ἠγάϑην, *ab* ἀγάζομαι, admiror, veneror; *quod itidem in uſu eſt. Poëtæ pro* ἄγαμαι *dicunt interdum* ἀγάαμαι, *interpoſito* α.

Ἄγω, duco. *Futur.* ἄξω. *Præter.* ἦχα. *Atticè* ἀγήοχα, *pro* ἄγηχα, *interjecto* ο. *Præter. paſſivum* ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται. *Aor.* 1. ἤχϑην. *Fut.* 1. ἀχϑήσομαι. *Aoriſtus ſecundus activus eſt* ἦγον, *& addito* γα, ἤγαγον. *Hinc* ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, ὁ ἀγαγὼν, *Jonicè* ἀγάγας. *Futur.* ἄξω; *unde præſens* ἄξω, *& in præſenti imperativi* ἄξε, ἀξέτω. *Nam ſuprà cap.* 18. *diximus, futurum quorundam verborum pro præſenti uſurpari,* ὄρω, concito, ὀρῶ, *& Æolicè* ὄρσω. *Hinc præſens* ὄρσω. *Paſſ.* ὄρσομαι. *Imperfect.* ὠρσόμην. *Imperat.* ὄρσε, expergiſcere, *Jonicè* ὄρσεο. *Sic* δύσω, οἴσω, βήσω, λέξω, *pro* δύω, ſubeo, βάω *ſeu* βαίνω, eo, οἴω *ſeu* φέρω, fero, λέγω, dico. *Sic* τέρσω, *à* τείρω, attero. δοάσω *vel* δοιάσω, delibero, *à* δοάζω *vel* δοιάζω.

Ἄγνυμι, frango. *Futur.* ἄξω. *Aoriſt.* 1. ἦξα, *& diæreſi* ἔαξα, *quæ diæreſis aliis quoque temporibus familiaris eſt:* ἦχα, ἔαχα. *Paſſiv.* ἦγμαι, ἔαγμαι, ἔαξαι, ἔακται. *Aor.* 2. ἦγον, ἔαγον. *Præter. med.* ἦγα, ἔαγα, κατέαγα, fractus ſum. *Aor.* 2. *paſſ.* ἤγην, ἐάγην, κατεάγην.

Obſervandum porrò eſt, verba quæ in præſenti γνύω *&* γνυμι *habent, formare ſua tempora, quæ ultrà imperfectum ſunt, à verbis in* γω: ζευγνύω, ζεύγνυμι, jungo. *Futur.* ζεύξω. *Præter.* ἔζευχα; ἔζευγμαι. *Hinc* ζεῦγμα, junctura. *Aor.* 1. ἐζεύχϑην. *Aor.* 2. *Act.* ἔζυγον. *Paſſ.* ἐζύγην. *Præter. med.* ἔζυγα; *omnia ab inuſitato* ζύγω. *Sic* μιγνύω,

μίγνυ-

μίγνυμι, misceo, *à verbo* μίγω. *Futur.* μίξω, ἔμιξα, μέμιχα, μέμιγμαι. μοργνύω, μόργνυμι, abstergo, μόρξω, ἔμορξα, *à* μόργω. πηγνύω, πήγνυμι, coalesco, compingo, πήξω, ἔπηξα. *Aor. 2.* ἔπαγον. *Pass.* ἐπάγην, ῥηγνύω, ῥήγνυμι, ῥήξω, ἔῤῥηξα, ἐῤῥάγην. *Et eadem est ratio compositorum; quibus adde* ὀμόργνυμι, abstergo. ὀρέγνυμι, appeto. ὀρέξω, ὤρεξα, ὤρεχα, ὤρεγμαι, ὤρεξαι.

Ἅδω, placeo. *Præter. med.* ἧδα, *diæresi* ἔαδα. *Part.* ἑαδώς.

Αἱρέω & αἱρέομαι, eligo, capio, sumo. *Futur. med.* αἱρήσομαι. *Præt. pass.* ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται. *Aorist. 1.* ᾑρέθην. *Aor. 2. med.* εἱλόμην, *ab* ἕλω. *Aor. 2. act.* εἷλον; & *eadem est ratio compositorum* καθαιρȣμαι, ἀφαιρȣμαι, occidor, perdor, auferor, & *similium.*

Αἰσθάνομαι, sentio. *Fut.* αἰσθήσομαι, *ab* αἰσθέομαι. *Unde verò verba in* ανω & ανομαι *sua tempora sumant, dictum est cap. 18.*

Ἀλέξω, juvo, ἀλεξήσω, *ab* ἀλεξέω.

Ἀλάλημαι, erro, *ab* ἀλάω, ἄλημι, ἄλημαι, & *cum reduplicatione* ἀλάλημαι.

Ἄιρω, tollo. *Futur.* ἀρῶ. *Aor. 1.* ἦρα *vel* ἦρα. *In Aoristis primis extra indicativum habet* α *futuri,* ἆρον, tolle, ἄραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, *cum* ἀπὸ, ἀπάρας. *Quod etiam in Aoristis secundis fit*, ἦρον, ἠρόμην, ἀροίμην, ἄρωμαι. *Præter.* ἦρκα. *Pass.* ἦρμαι. *Plusquamperf.* ἤρμην ἦρσο, ἦρτο. *Hinc* ἄωρτο, perpenderat. *Aor. 1.* ἤρθην. *Imperat.* ἄρθητι, tollere. *Præterit. med.* ἦρα, & *repetitione Attica* ἄρηρα.

Ἀλίσ-

Ἁλίσκομαι, capior. *Futur.* ἁλώσομαι. *Præt.* ἥλωκα, ἑάλωκα. *Paſſ.* ἑάλομαι. *Aor. 2.* ἥλων, ἑάλων. *Infinit.* ἁλῶναι. *Partic.* ἁλὺς, ἁλόντος, *ab* ἅλωμαι, *tertiæ conjugationis verborum in* μι, *absque reduplicatione. Omnia ſignificationis paſſivæ ſub activa terminatione.*

Ἀναλίσκω, conſumo. *Fut.* ἀναλώσω. *Præt.* ἀνήλωκα & ἀνάλωκα, *ſine augmento,* & ἠνάλωκα, & *in paſſivo* ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι, ἠναλώμην.

Ἁμαρτάνω, pecco, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι. *Aor. 2.* ἥμαρτον, *Poëticè* ἤμβροτον, peccavi, *tanquam ab* ἀμβροτέω.

Ἀμφιέννυμι & ἀμφιέμαι, induo. *Futur.* ἀμφιέσω, & *Poëticè* ἀμφιέσσω, induam. *Eſt autem compoſitum ab* ἀμφὶ & ἕω, *ſeu* ἱέω. *Hinc* ἕιμαι, & *compoſitum* ἀμφίεμαι, & *per quartam conjugationem* ἀμφιέννυμι, *ab* ἀμφιεννύω, *quæ omnia ab* ἕω, *tanquam ab origine manant. Præt. paſſ.* ἠμφίεσμαι, indutus ſum, & ἠμφίειμαι, *cum duplici augmento.* ἕω, ἕσω, ἕισα, ἕικα. *Paſſ.* ἕιμαι, *augetur enim per* ει. *Hinc cùm* ἀμφὶ, ἠμφίειμαι, ἠμφιειμένος, indutus, & ἠμφιεσμένος.

Obſervandum eſt autem verba in ννύω & ννυμι, *ſumere ſua tempora à verbis in* εω, *vel* αω, *vel* οω, *quod cognoſcere poteris ex vocali proximè antecedente duplex illud* νν; κορεννύω, κορέννυμι, ſaturo, *à* κορέω. ϛορεννύω, ϛορέννυμι, *à* ϛορέω, ſterno, *quia in his ante duplex illud* ν, *reperitur* ε. *At* πεταννύω, expando, πετάννυμι, *à* πετάω, πετάσω, ἐπέτασα. κεραννύω, miſceo, κεράννυμι, *à* κεράω, κέρασω, ἐκέρασα, & *per ſyncopen* κράσω. *Præter.* κέκρακα.

Passiv. κέκραμαι, *& sine syncope* κεκέρασμαι, *addito* σ. *Sumunt hæc tempora à verbis in* αω, *quia* α *habent ante* νν *duplex. At sequentia à verbis in* ωω, *quia* ω *habent*, ζωννύω, ζώννυμι, cingo, *à* ζώω, ζώσω, ἔζωσα. *Præterit.* ἔζωκα. *Pass.* ἔζωσμαι, cinctus sum. *Hinc verbale* ζῶσμα, *& abjecto* σ, ζῶμα, cingulum. *Aor.* ἐζώθην, ἐζώθης. ἐζώσθη. στρωννύω, στρώννυμι, *à* στρώω, sterno, στρώσω, ἔστρωσα, ἔστρωκα, ἔστρωμαι, stratus sum, ἐστρώθην. ῥωννύω, ῥώννυμι, valeo, *à* ῥώω, ῥώσω, ἔῤῥωσα, ἔῤῥωκα, ἔῤῥωμαι. *Aorist.* 1. ἐῤῥώθην. χωννύω, χώννυμι, fodio, aggerem facio, *à* χώω, χώσω, ἔχωσα, κέχωκα, κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται. χρωννύω, χρώννυμι, *à* χρώω, coloro, χρώσω, ἔχρωσα, κέχρωσμαι. *Hinc* χρῶμα, color, *abjecto* σ *præteriti*, *&* χρῶσις, coloratio. *Eadem est ratio compositorum.*

Ἀναίνομαι, renuo, recuso. *Perfect.* ἀνήνημαι, ἀνήνησαι, ἀνήνηται, *quasi ab* ἀναινέω, *ex* ἀνὰ *&* αἰνέω. *Hinc Aorist.* 1. *med.* ἠνηνάμην, repudiavi, *cum duplici augmento.*

Ἀνοίγω, aperio, *ab* ἀνὰ *&* οἴγω. *Futur.* οἴξω, ἀνοίξω. *Aoristus* 1. ᾦξα. *Atticè* ἔωξα, ἀνέῳξα. *Præter.* ἀνέῳχα. *Pass.* ἀνέῳγμαι. *Aor.* 1. ἀνεῴχθην *&* ἠνεῴχθην, *& per syncopen* ἀνῴχθην, apertus sum, *Poëticè* ἀνῳίχθην. *Præter. med.* ἀνέῳγα, ἀνῷγα *&* ἠνέῳγα, *cum augmento triplici.*

Ἀπολλύω, ἀπόλλυμι, pereo, perdo. *Futur.* ἀπολῶ *vel* ἀπολέσω; *hoc ab* ἀπολέω, *illud ab* ἀπόλλω, *composito ex* ἀπὸ *&* ὄλλω. *Fut.* ὀλῶ, perdam. *Præt. med.* ὦλα, *& repetitione Attica*, ὄλωλα, *cum* ἀπὸ, ἀπόλωλα, ὀλωλὼς, ἀπολωλὼς,

λωλὼς, *vel in Præt. act.* ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα. *Aorist. 2. med.* ὠλόμην, ἀπωλόμην.

Ἀπέσκληκα, indurui, ἀπεσκληκὼς, ἀπεσκληκέναι, *ab inusitato* ἀποσκλάω. *Optat.* ἀποσκλαίην, *ab* ἀπόσκλημι. *Præteritum simplex est* ἔσκληκα. *Aorist. 2.* ἔσκλην, *à* σκλῆμι. *Thema usitatum est* σκέλλω *seu* σκάλλω, exsicco, arefacio. *Futur.* σκαλῶ. *Aorist. 1.* ἔσκαλα *&* ἔσκηλα. *Hinc Aoristus Æolicus* σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε, arefecerim, induruerim.

Ἀρέσκω. *Fut.* ἀρέσω, *ab* ἀρέω, placeo.

Αὔξω, αὐξάνω, cresco, augeo, αὐξήσω.

Ἀπόχρη, satis est, *impersonale per apocopen pro* ἀπόχρησι, *à verbo inusitato* ἀπόχρημι. *Imperfect.* ἀπέχρη. *Fut.* ἀποχρήσει. *Aor. 1.* ἀπέχρησε.

B.

Βαίνω, vado, βήσω, βέβηκα, *à* βάω. *Aor. 2.* ἔβην, *à* βῆμι. *Sic* καταβαίνω, κατέβην, descendo, ἀναβαίνω, ascendo, ἀνέβην. *Imperat.* βῆθι, vade, κατάβαθι, descende, ἀνάβαθι, ascende, *per α pro* κατάβηθι, *per apocopen* κατάβα, ἀνάβα; *sicut* ἀνάστα, resurge, *pro* ἀνάστηθι.

Βάλλω, jacio, βαλῶ, *Poëticè* βαλλήσω, *quasi à* βαλλέω. *Præter.* βέβληκα, *quasi à* βλέω, βέβλημαι, ἐβλήθην, jactus, projectus sum.

Βιβρώσκω, edo, βρώσω, ἔβρωσα. *Nam quædam Barytona reduplicationem habent, ut in cap. 18. dictum est.*

Βιόω, vivo, βιώσομαι. *Aorist. 2.* ἐβίων, *à* βίωμι. *Imper.* βίωθι, vive. *Optat.* βιοίην, *ut*

δοίην, & *βιώην*, *ut δώην. Infinit.* *βιῶναι.* *Partic.* *βιȣ̃ς, βιόντος.*

Βȣ́λομαι, volo, *βȣλήσομαι, βεβȣ́λημαι*, *βλαςάνω*, germino, *βλαςήσω*, *ἐβλάςησα.* *Aorist.* 2. *ἔβλαςον.*

Γ.

Γαμέω, uxorem duco. *Fut.* *γαμήσω.* *Aor.* 1. *ἔγημα.* *Infinit.* *γῆμαι*, *à* *γάμω*, *dicitur etiam* *ἐγάμησα.* *Perfect.* *γεγάμηκα, γεγάμημαι, ἐγαμήθην*, nupta ſum.

Γηράσκω, ſeneſco, *γηράσω*, *à* *γηράω.*

Γίνομαι & *γίγνομαι*, fio, ſum. *Futur.* *γενήσομαι.* *Præterit.* *γεγένημαι.* *Aorist.* 1. *ἐγενήθην.* *Aorist.* 1. *med.* *ἐγενησάμην.* *Aorist.* 2. *ἐγενόμην*, *ἐγένȣ, ἐγένετο*, & *ſyncope* *ἔγεντο* & *γέντο*, *ſinè augmento.* *Præter. med.* *γέγονα, γέγονας*, *à* *γείνω*, & *Aorist.* 1. *med.* *ἐγεινάμην.* *Particip.* *γεινάμενος.* *Futur.* 1. *med.* *γενȣ̃μαι.* *Dicitur etiam* *γεννάω*, *per duplex νν. Hinc Aor.* 1. *ἐγέννησα.* *Med.* *ἐγεννησάμην, ἐγεννήσατο*, & *facta ſyncope* *ἐγέννατο* & *γέννατο*, *ablato augmento.* *Sumit igitur* *γίγνομαι* *ſua tempora à tribus:* *γενάομαι, γείνω, γεννάω.*

Γινώσκω, cognoſco. *Fut.* *γνώσομαι.* *Præter.* *ἔγνωκα*, *à* *γνόω.* *Aor.* 2. *ἔγνων*, *tanquam à* *γνῶμι.* *Imperat.* *γνῶθι*, noſce. *Infin.* *γνῶμι.* *Particip.* *γνȣ́ς.* *Sic* *ἀναγινώσκω*, lego, *ἀναγνώσω, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων.* *Præt. paſſ.* *ἀνέγνωσμαι.* *Sic* *καταγινώσκω*, condemno, improbo.

Δ.

Δαίω, ſcio, divido, depaſcor, *δαήσω*, *à* *δαέω.* *Paſſ.* *δεδάημαι* & *δέδασμαι*, *à* *δάζομαι.* *Aor.* 2. *ἐδάην.* *Præt. med.* *δέδηα.*

Δάκνω,

Δάκνω, mordeo. *Fut.* δήξω. *Aor. 2.* ἔδακον. *Aor. 1.* ἔδηξα. *Pass.* δέδηγμαι, ἐδήχθην, morsus sum. *Et sic de cæteris temporibus.*

Δεικνύω & δείκνυμι, ostendo. *Fut.* δείξω, *tanquam a* δείκω, ἔδειξα, *& ita deinceps etiam in compositis*, καταδείκνυμι, demonstro, ἐπιδείκνυμι, demonstro, ὑποδείκνυμι, suggero.

Δαρθάνω, dormio. *Fut.* δαρθήσομαι.

Δέω, ligo. *Fut.* δέσω & δήσω. *Aor. 1.* ἔδησα, δέδεκα, ligavi, & δέδηκα. *Pass.* δέδεμαι. *Hinc* ἐδέθην, ligatus sum, & δέδημαι, ἀναδέδημαι, *à quo verbale* ἀνάδημα, redimiculum, διαδέομαι, διάδημα, diadema corona.

Δέομαι, rogo, δεήσομαι. *Perfect.* δεδέημαι. *Aor. 1.* ἐδεήθην, *à* δέομαι.

Δείδω, timeo. *Perfect.* δέδεικα. *Med.* δέδοικα, *pro* δέδοιδα, *euphoniæ causa, Jonicè* δέδια. *Nam Jones ex communi præterito auferunt* κ, *& penultimam corripiunt*, δέδοικα, timui, δέδια, βαίνω, βάω, vado, βέβηκα, βέβαα. *Part.* βεβαώς. *Qua de re dictum est cap. 15. Aor. pass. Imp.* δείδιθι & δέδιθι, *pro* δεδίγηθι, *à* δεδίττομαι, territo *seu* territor, attonitus sum.

Διδάσκω, doceo. *Fut.* διδάξω, *à* διδάχω. *Aorist. 1.* ἐδίδαξα, δεδίδαχα, δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην.

Διδράσκω, fugio. *Fut.* διδράσω, *à* διδράω. *Aorist. 2.* δίδραν, fugi, *pro* δίδρην, δίδρησαν, fugerunt, διαδρὰς, διαδράντος, *à* διάδρημι.

Δοκέω, appareo, video, puto. *Fut.* δοκήσω & δόξω, ἔδοξα, δέδογμαι. *Hinc* δόγμα.

Δύνω, subeo, ingredior. *Futur.* δύσω. *Aor.* 2. ἔδυν, *à* δῦμι.

E.

Ἔδω, edo. *Perf.* ἦκα, *Atticè* ἐδήκα, *& per pleonasmum* ἐδήδοκα. *Præterit. med.* ἦδα, *Atticè* ἐδήδα. *Part.* ἐδηδώς, qui edit. *Futur. med.* ἔδομαι, edam, *pro* ἐδοῦμαι, *ut* φάγομαι, edam, πίομαι, bibam.

Ἐθέλω, volo. *Fut.* ἐθελήσω, *ab* ἐθελέω.

Ἔθω, assuesio. *Præter. med.* εἴωθα, solitus sum, consuevi, *pro* εἶθα.

Εἰδῶ, scio, video. *Futur.* εἴσομαι *vel* ἴσομαι *remoto* ε. *Futur. act. est* ἴσω *vel* εἴσω, sciam. *Hinc præsens* εἴσκω *seu* ἴσκω, scio. *Aor.* 1. εἶσα, *med.* εἰσάμην. *& Atticè* ἐεισάμην. *Hinc* ἐεισάμενος. *Prat. med.* οἶδα. *Nam* ει *mutatur in illo præterito in* οι. *Aor.* 2. εἶδον, *poëticè* ἴδον, *etiam extra indicat.* ἴδε, vide, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. *Optat. præs.* εἰδείην. *Infin.* εἰδέναι, *ab* εἴδημι. *Aliud futurum est* εἰδήσω *ab* εἰδέω. *Perfect.* εἴδηκα. *Plusquamperf.* εἰδήκειν. *Part.* εἰδηκώς, *& syncope facta* εἶδα, εἴδειν, *Atticè* ᾔδειν, *mutato* ει *in* η. *Part.* εἰδώς, εἰδότος.

Ἐλαύνω, impello, agito, abigo. *Futur.* ἐλάσω, *ab* ἐλάω. *Aorist.* 1. ἤλασα, *tertia plural.* ἤλασαν, *sine augmento* ἔλασαν, *syncope* ἔλσαν. *Sic infinit.* ἔλσαι *pro* ἐλάσαι. *Particip.* ἔλσας *pro* ἐλάσας. *Præterit. perfect.* ἤλακα, *Atticè* ἐλήλακα. *Præter. pass.* ἤλαμαι, ἤλασαι, ἤλαται, *Atticè* ἐλήλαμαι. *Aorist.* 1. ἠλάθην. *Aorist.* 1. *particip.* ἐλαθείς.

Ἔρο-

Ἔρομαι, interrogo. *Futur.* ἐρήσομαι. *Aor.* 1. ἠρόμην.

Ἔρχομαι, venio, accedo. *Futur. med.* ἐλεύσομαι, veniam. *Partic.* ἐλευσόμενος, *ab* ἐλεύθω. *Aorist.* 2. ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθε, & *facta syncope* ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε. *Infinit.* ἐλθεῖν. *Perfect. act.* ἤλευκα. *Med.* ἤλευθα, *Atticè* ἐλήλυκα, ἐλήλυθα. *Plusquamperf.* ἐληλύκειν, ἐληλύθειν.

Εὑρίσκω, invenio. *Futur.* εὑρήσω, *ab* εὑρέω. *Aorist.* 2. εὗρον. *Præter.* εὕρηκα, εὕρημαι. *Aor.* 2. εὑρέθην, inventus sum.

Ἔχω, habeo. *Futur.* ἕξω, *aspero spiritu. Præter.* ἔσχηκα, *à* σχέω. *Aorist.* 2. εἶχον & ἔσχον, ἔσχες. *Aorist.* 2. *Imperat.* σχές, habe, ἐπέχω, inhibeo, ἐπίσχες, *à* σχῆμι; *cujus præterit. pass. est* ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, *à quo regulariter formatur ille Aoristus* ἐσχέθην, *de quo in Barytonis*, ἔσχημαι *verò fit ab* ἔσχηκα.

Ἕω, induo *vel* colloco; *Aorist.* 1. εἷσα, *augetur enim per* ει. *Præterit.* εἷμαι. *Hinc* εἷμα, vestis, & *rejecto* ε. ἱμάτιον, vestimentum, *de quo diximus suprà in* ἀμφιέννυμι.

H.

Ἦν, dicebam, *Imperfect. à* φημὶ, dico. *In Imperfecto* ἔφην, *ablatoque augmento cum* φ, ἦν, ἦς, ἦ, dicebam.

Θ.

Θάπτω, sepelio. *Fut.* θάψω. *Aor.* 2. ἔταφον. *Pass.* ἐτάφην, *quasi à* τάφω.

Θέλω, volo, θελήσω, ἐθέλησα, *tanquam à* θελέω.

Θνήσκω, morior, *sumit sua tempora à* θείνω, θνάω, τέθνημι *&* θνέω. *Futur. med.* θανȣ̃μαι. *Aor. 2.* ἔθανον. *Aor. 2. med.* ἐθανόμην, *à* θείνω. *Præter.* τέθνηκα, mortuus sum, *à* θνάω, *Jonicè* τέθναα, *ut* βέβηκα, βέβαα, *de quo sub Imp.* τέθναθι, morere, τεθνάτω, moriatur. *Optat.* τεθναίην. *Infinit.* τεθνᾶναι. *Part.* τεθνὰς, *à* τέθνημι, *verbo reduplicato per* ε. *Præteritum Bœoticum est* τέθνεικα, *ut* τέθεικα, *à* θνέω, θέθνημι, *primæ conjugationis verborum in* μι. *Jonicè* τέθνεικα. *Partic.* τεθνειὼς, *&* *ablato* ι, τεθνεὼς, *pro quo usurpant etiam Poëtæ* τεθνηὼς, mortuus. *Invenitur etiam* τεθνήξομαι, morior. *Alii* τέθνημι *formant à* θνάω, *& ad secundam conjugationem verborum in* μι *referunt.*

I.

Ἱκνȣ̃μαι, venio. *Fut.* ἵξομαι, *à quo fit præsens* ἵξω, venio. *Imperf.* ἷξον. *Aorist. 2. med.* ἱκόμην. *Præterit.* ἷγμαι, *unde* ἀφῖγμαι, *ab* ἀφικνȣ̃μαι, venio, pervenio. *Omnia ab* ἵκω.

Ἱλάσκομαι, placo. *Fut.* ἱλάσομαι.

Ἵπτομαι, volo, volas. *Futur.* πτήσομαι, *à* πτάω. *Aor. 2.* ἔπτην, volavi. *Aor. 2. med.* ἐπτάμην. *Partic.* πτάμενος, ἀποπτάμενος, avolans. *Infin.* πτᾶσθαι *&* πτέσθαι, α *in* ε *converso:* ἐπιπτέσθαι, *à* πτέω. *Hinc* πτῆμι, *& cum reduplicatione* ἵπτημι, ἵπταμαι, volo.

K.

Καθέζομαι, sedeo. *Futur. 2.* καθεδȣ̃μαι, *juxta regulam de Aoristo & futuro secundo quartæ conjugationis traditam.*

Καθη-

Κάθημαι, ſedeo. *Fut.* καθήσομαι.

Καίω *vel* κάω, uro, καύσω. *Aoriſtus 2. paſſ.* ἐκάην, uſtus ſum.

Κάμνω, laboro. *Perfect.* κέκμηκα, *pro* κεκάμηκα. *Aor. 2.* ἔκαμον.

Κλάζω, clango. *Fut.* κλάγξω, *à* κλάγγω, *Poëticè* κεκλάξω. *Perfect.* κέκλαγχα. *Aoriſtus 2.* ἔκλαγον. *Præter. med.* κέκληγα *pro* κέκλαγα. *Particip.* κεκληγὼς, κεκληγότος.

Καλέω, voco. *Fut.* καλέσω, καλήσω. *Perf.* κεκάληκα, & *ſyncope* κέκληκα. *Paſſiv.* κέκλημαι, κέκλησαι, κέκληται, vocatus eſt. *Aoriſt. 1.* ἐκλήθην.

Κραίνω, perficio, κρανῶ. *Aoriſt. 1.* ἔκρανα, *Atticè* ἔκρηνα. *Imperat.* κρῆνον; κρηνάτω, perficere, exequere, & κρήηνον, *quaſi à* κραιαίνω.

Κλαίω *vel* κλάω, κλαύσω, fleo, *tanquam à* κλαύω.

Κρέμαμαι, pendeo. *Fut.* κρεμάσομαι, *à* κρεμάομαι.

Κρύπτω, abſcondo, κρύψω. *Aor. 2.* ἔκρυβον. *Paſſ.* ἐκρύβην, abſconditus ſum, *quaſi à* κρύβω.

Λ.

Λαμβάνω, accipio, λανθάνω, lateo, λαγχάνω, ſortior, & *ſimilia, unde ſua tempora ſumant, diximus jam ſuprà cap. 18.*

Μ.

Μανθάνω, diſco, μαθήσω, ἐμάθησα, ἔμαθον, μεμάθηκα, *tanquam à* μαθέω.

Μάχομαι, pugno, μαχέσομαι & μαχήσομαι, μεμάχημαι, pugnavi.

U 5 Μείρω,

Μείρω, divido, partior, μερίζω, *item* particeps sum, sortior. *Præt. med.* ἔμμορα, *factum per metathesin, pro* μέμορα, ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est. *Pass.* μέμαρμαι & εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato decretum est. *Hinc* εἱμαρμένη, fatum.

Μέλει, *impersonale*, curæ est. *Fut.* μελήσει. *Aor. 1.* ἐμέλησε, curæ fuit.

Μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, in memoriam revoco. *Fu.* μνήσω, μνήσομαι. *Præt.* μέμνημαι. *Aor. 1.* ἐμνήσθην, *tanquam à* μνάομαι. *Sic* ἀναμιμνήσκομαι, recordor, ἀναμνήσομαι.

O.

Οἴομαι *vel* οἶμαι, puto. *Imperfect.* ᾠόμην & ᾤμην. *Futur.* οἰήσομαι. *Perfect.* ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται. *Aor. 1.* ᾠήθην, ᾠήθης, *ut ab* οἰέομαι.

Οἴχομαι, abeo. *Futur.* οἰχήσομαι, *ab* οἰχέομαι. *Aor. 2. med.* ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο.

Ὀμνύω, ὄμνυμι, juro. *Fut.* ὀμόσω.

Ὀπτάνομαι & ὄπταμαι, video. *Futur.* ὄψομαι. *Aorist. 1.* ὤφθην, ὤφθης, ὤφθη.

Ὄρω, moveo, concito. *Futur.* ὀρῶ, *Æolicè* ὄρσω. *Præt. med.* ὦρα, *Atticè* ὄρωρα.

Ὀφείλω, debeo, & *per syncopen* ὄφλω. *Fut.* ὀφειλήσω, ὀφλήσω. *Præt.* ὠφείληκα & ὤφληκα, *ab* ὀφειλέω & ὀφλέω. *Aor. 2.* ὤφειλον, *ab* ὀφειλέω, & ὤφελον & ὦφλον, *ab* ὀφείλω. *Sumitur etiam pro adverbio* ὤφελον *seu* ὄφελον, utinam ego, ὤφελε, utinam ille.

Π.

Πάσχω, patior. *Fut.* πείσομαι *pro* πήσομαι, *ab inusitato* πήθω. *Aorist. 2.* ἔπαθον, *à* πήθω.

Præt.

Præt. med. πέπονθα, à πονέω, *per pleonasmum pro* πέπονα. *Part.* πεπονθὼς, πεπονθότος.

Πεταννύω, extendo. *Fut.* πετάσω. *Part.* πεπέτακα & πέπτακα, πέπταμαι, à πετάω; *dicitur etiam* πετάζω, πετάζομαι, expando.

Πίνω, bibo. *Fut.* πώσω. *Præt.* πέπωκα, à πόω. *Aorist.* 2. ἔπιον, à πίω. *Fut.* 2. πίομαι *pro* πιῦμαι. *Aor. imper.* πῖθι, bibe. *Nam* πίε *adsciscit syllabam* θι, πίεθι; *hinc per crasin* πῖθι; *dicitur etiam* πῶθι, à πῶμι, & *per apocopen* πῶ, bibe.

Πίπτω, cado, πτώσω, ἔπτωσα, πέπτωκα, πεπτωκὼς, & *crasi facta* πεπτὼς, πεπτῶτος, πεπτῶσα, τὸν πεπτῶτα, & *interposito* ε, τὸν πεπτεῶτα. *Aor.* 2. ἔπεσον, à πεσέω. *Et Aor.* 1. ἐπέσησα. *Hinc* ἔπεσαν, ceciderunt, *tertia pluralis*, *pro* ἐπέσησαν. *Fut.* πεσῦμαι, *Doricum*, *usitatum est pro* πέσομαι, à πέτω.

Πυνθάνομαι, audio, sciscitor. *Futur.* πεύσομαι. *Aorist.* 2. ἐπυθόμην, à πεύθω. *Pass.* πέπυσμαι *pro* πέπευσμαι, *abjecto* ε, *ut fit etiam in verbali* ἄφυκτος, inevitabilis, *pro* ἄφευκτος, à φεύγω, fugio.

Πράττω, ago, πράξω, πράττω *vel* πιπράσκω, vendo. *Fut.* πράσω, πέπρακα.

P.

Ρέω, fluo. *Futur.* ῥεύσω & ῥυήσω, à ῥεύω & ῥυέω. *Perf.* ἐῤῥύηκα. *Aor.* 2. *pass.* ἐῤῥύην, *ab activo* ἔῤῥυον, à ῥεύω. *Eadem est ratio compositorum* ἐπιῤῥέω, influo, διαῤῥέω, diffluo, *per geminum* ῥῥ.

Ρηγνύω,

Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, rumpo. *Fut.* ῥήξω, à ῥήγω. *Præter. med.* ἔῤῥωγα, ruptus sum, *pro* ἔῤῥηγα. *Sic* διέῤῥωγα, diruptus sum, ἐῤῥωγώς, διεῤῥωγώς.

Ῥωννύω, ῥώννυμι. *Fut.* ῥώσω, *de quo jam suprà.*

Σ.

Σβεννύω, σβέννυμι, à σβέω, extinguo. *Fut.* σβέσω, σβέσομαι. *Aor.* 1. ἔσβην, à σβῆμι, *vel aff.* à σβέω. *Aor.* 2. *act.* ἔσβον, extinxi. *Dicitur etiam* σβήσω *pro* σβέσω; *hinc* ἔσβησα, ἐσβηκώς.

Σεύω, concito, fugo. *Aor.* 1. ἔσευα. *Aor.* 1. *paff.* ἐσύθην *pro* ἐσεύθην. *Præt.* σέσυμαι.

Σπένδω, libo. *Fut.* σπείσω, à σπείδω. *Nam Æolicè pro vocali postpositiva diphthongi ponitur consonans* σπείδω, σπένδω, σπείρω, σπέῤῥω, semino.

Στερέω. *Fut.* στερήσω, à στερέω, privo.

Σχέω, *inusitatum*, *vide in* ἔχω.

Τ.

Τέμνω, seco. *Futur.* τμήξω, à τμήγω, *vel* τμήσω, à τμέω, *vel* τεμῶ, *regulare. Perf.* τετέμηκα, *per syncopen* τέτμηκα. *Passiv.* τέτμημαι. *Aor.* 1. ἐτμήθην, sectus sum. *Particip.* τμηθείς. *Aorist.* 2. ἔταμον & ἔτεμον. *Præterea* ἔτμηγον & ἔτμαγον. *Fut.* 2. ταμῶ.

Τίκτω, pario. *Futur.* τέξω, à τέκω. *Præterit. med.* τέτοκα. *Aorist.* 2. ἔτεκον.

Τίνω, solvo. *Fut.* τίσω, à τίω.

Τιτρώσκω, vulnero. *Fut.* τρώσω. *Præter.* τέτρωκα, *tanquam à* τρώω.

Τρέχω,

Τρέχω, curro. *Fut.* θρέξω. *Præt.* δεδράμηκα, à δραμέω. *Aorist.* 2. ἔδραμον. *Fut.* 2. *med.* δραμοῦμαι, curram. *Præter. med.* δέδρομα, cucurri, à δρέμω.

Τρώγω, comedo. *Aor.* 2. ἔφαγον, à φήγω. *Fut. med.* φάγομαι, *fine circumflexo, ut* πίομαι, ἔδομαι. *Habet tamen verbum hoc suum quoque Aoristum*, ἔτραγον, τραγεῖν.

Τυγχάνω, sum, adipiscor. *Futur.* τεύξομαι. *Aorist.* 2. ἔτυχον. *Præt.* τετύχηκα, à τυχέω & τεύχω. *Tertia persona præteriti perfecti* τέτυκται, est, paratus est, *pro* τέτευκται, *ablato* ε. *Plusquamperf.* ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο.

Τλῆμι & τέτλημι, à τλάω, tolero, sustineo. *Futur.* τλήσω. *Aor.* 2. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, toleravi. *Imper.* τέτλαθι, tolera. *Aorist.* 2. τλῆθι. *Optat.* τετλαίην. *Aorist.* 2. τλαίην. *Partic.* τλὰς, τλάντος.

Υ.

Ὑπισχνοῦμαι, promitto. *Futur.* ὑποσχήσομαι, *ab* ὑποσχέομαι, ὑπέσχημαι, promisi. *Aor.* 1. ὑπεσχέθην. *Aor. med.* ὑπεσχόμην.

Φ.

Φέρω, fero. *Fut.* οἴσω, *ab* οἴω. *Aor.* 1. ἤνεγκα. *Aor.* 2. ἤνεγκον, *ab* ἐνέγκω. *Præter. med. Atticum* ἐνήνοχα, *ab* ἐνέχω. *Aorist.* 1. *pass.* ἠνέχθην. *Et eadem est ratio compositorum* ἀναφέρω, effero, refero, καταφέρω, defero, μεταφέρω, transfero, à φέρω *fit* φρέω; *hinc* φρῆμι, φρήσω, ἔφρησα. *Aorist.* 2. *imperat.* φρὲς, fer, εἴσφρες, infer, admitte, ἔκφρες, effer.

Φάσ-

Φάσκω, dico, à φάω, φήσω. *Imperf.* ἔφασκον, diceban.

Φθάνω, prævenio, anteverto. *Fut.* φθάσω, à φθάω. *Aor.* 2. ἔφθην, *à verbo* φθῆμι. *Optat.* φθαίην.

Φθίνω, tabeſco. *Futur.* φθίσω, à φθίω. *Aor.* 1. ἔφθισα. *Præt.* ἔφθικα. *Paſſ.* ἔφθιμαι, ἔφθισαι; *hinc* φθίσις, corruptio.

X.

Χαίρω, gaudeo. *Futur.* χαρήσω *vel* χαρήσομαι, à χαρέω. *Aoriſt.* 2. ἔχαρον. *Paſſiv.* ἐχάρην. *Med.* ἐχαρόμην. *Perfect. med.* κέχαρα.

Χάσκω, dehiſco. *Futur.* χανῦμαι. *Præt. med.* κέχηνα. *Aor.* 2. ἔχανον, à χαίνω.

Χέω, fundo. *Futur.* χεύσω. *Aoriſt.* 1. ἔχεα. *Imper.* χέον, ἔκχεον, effunde. *Infinit.* χέαι, ἐκχέαι, effudiſſe. *Aoriſt.* 2. ἔχεον. *Futur.* 2. χεῶ, ἐκχεῶ, effundam.

Ω.

Ὠθέω, pello, ὠθήσω, καὶ ὤσω. *Aoriſt.* 1. ὦσα, *Atticè* ἔωσα. *Paſſ.* ἔωσμαι, *ab* ὤθω.

INDEX

INDEX VOCABULORUM LIBRI PRIMI.

A.

ἀιδὼς,

ἀλυκ-

ἄςα,

βότρυς,

ἑβδο-

εὔγεως,

Z.

ζῶον,

θὶς,

κατά-

μερ-

ὄιγω,

ὄφις,

πιφάσ-

τετρα-

τρι-

Φ.

FINIS.